DENISE ROBINS

Deznădejde și extaz

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Ce faci anul acesta în vacanță, Rosemary?

Rosemary Wallace care tocmai îndosaria niște scrisori înaintea terminării orelor de program, privi peste umăr la femeia care-i adresase întrebarea: Ida Bryant, draga de ea, secretara de încredere a directorului firmei și șefa personalului. Ida, cu figura ei comună, cu ochelarii cu ramă de baga și părul moale pe care refuza să-l tundă și-l purta strâns în coc, era însă, dincolo de această înfățișare deloc atrăgătoare, o fire cât se poate de romantică și generoasă.

Era cea mai bună prietenă a lui Rosemary și, desigur, o adorase încă de la angajarea acesteia ca dactilografă, în cadrul Companiei Tring și Fiii, acum doi ani. La polul opus Idei, Rosemary, tânără, zveltă, încântătoare, semăna, după cum arăta și numele, cu o roză.

Anul trecut, Ida își petrecuse vacanța, singură ca de obicei, în sătucul Devon care era paradisul ei. O invitase și pe

Rosemary, dar aceasta nu putuse veni deoarece plecase cu mama ei, pe atunci încă în viață. Dar anul acesta Rosemary rămăsese singură pe lume, după ce mama ei murise la scurt tip după Crăciun din cauza unei duble pneumonii.

Rosemary încă mai locuia în micul apartament din Hampstead care fusese căminul ei de când se știa, dar domnișoara Bryant spera totuși că va veni să se mute la ea.

— Draga mea Ida, e cam devreme să discutăm despre vacanță.

Ida privi pe fereastră la soarele care apunea deasupra râului, o minge de un portocaliu palid, dincolo de un văl de praf. Privise soarele toată ziua, gândindu-se că e deja aprilie.

— Nu mai e mult până la vară, oftă ea.

— Nu știu ce voi face.

— Vino cu mine în Devon.

— Poate că voi veni, dar știi că…

Rosemary tăcu și-și mușcă buza.

— Știu. Vrei să mergi în străinătate. Tânjești după Spania. Ai o obsesie, draga mea, de când ai văzut filmul acela spaniol cu mine și ai început să iei cursuri de spaniolă.

Rosemary se așeză la birou, își scoase oglinda și-și pudră nasul fin. Deși avea o figură delicată și fragilă, pielea aproape transparentă și părul blond cenușiu, era o fire pasională, năvalnică. Ura munca de rutină de la birou și existența ternă, plictisitoare pe care fusese obligată să o ducă de când terminase școala. Era suficient să-i privești

linia hotărâtă a buzelor și ochii căprui cu irizări aurii ca să-ți dai seama că liniștea pe care figura ei o degaja nu era decât aparentă.

Ida Bryant, care o cunoștea bine, se gândea de multe ori cu îngrijorare ce se va întâmpla cu Rosemary Wallace când în viața ei va apărea un tânăr la fel de înfocat ca și ea. Spera din tot sufletul ca Rosemary să întâlnească bărbatul potrivit. Deocamdată, nu exista nici unul. Rosemary nu era interesată de nici unul din bărbații pe care avusese ocazia să-i cunoască în cadrul serviciului. Nici nu era de mirare, după cum arătau.

Dar, de unde pasiunea pentru Spania și pentru tot ce ținea de această țară?

Domnișoara Bryant, o naționalistă convinsă, foarte conservatoare, privea cu mare neîncredere orice străin și nu manifestase niciodată nici cea mai mică dorință de a-și petrece vacanța în străinătate.

I se părea că e o nebunie din partea lui Rosemary să învețe spaniola atât de intens, deși, trebuia să recunoască, făcuse progrese rapide. Putea vorbi deja surprinzător de cursiv și chiar citi romane în spaniolă. Domnișoara Bryant privea aceasta cu admirație, dar și cu o inexplicabilă neliniște.

— Doar nu te gândești să mergi în Spania în vacanță!

— Aș dori acest lucru mai mult decât orice. Dacă aș avea destui bani… dar nu cred că am. Ida, draga mea, nu-ți poți închipui cât de mult mă atrage Spania. Cu cât învăț limba mai bine, cu atât îmi place mai mult.

— Un loc urât, murdar, necivilizat, plin de barbari. Păcat că au avut o regină englezoaică. Sunt absolut convinsă că nu-i un loc potrivit unde să poți trăi. Riști să fii împușcat de un revoluționar imediat ce pui piciorul în Madrid.

Rosemary izbucni într-un hohot de râs.

— Ida, scumpo, mă omori!

— Ziarele sunt pline de relatări despre revoluție și vărsări de sânge.

— Știu că există unele tulburări pe plan politic, dar la cursuri am întâlnit o mulțime de persoane care au fost în Spania și au petrecut vacanțe de vis. Spaniolii se amuză chiar de exagerările din presă.

— Înseamnă că te gândești serios să pleci…

— Nu atât pentru a-mi petrece vacanța, cât mai degrabă să lucrez acolo.

Rosemary nu mai rezistă și-i împărtăși Idei secretul.

– De fapt, am răspuns unui anunț de mică publicitate și am intrat în legătură cu o doamnă din Spania care căuta o doamnă de companie, englezoaică, pentru fiica ei. Condiția era să știe spaniola și am reușit să scriu o scrisoare care a fost foarte bine apreciată. De fapt, mâine, sâmbătă după-amiază, sunt chemată să susțin un interviu cu sora respectivei doamne. Dacă mă acceptă, renunț la postul de aici și plec în Spania la sfârșitul lunii.

Domnișoara Bryant primi vestea fără să spună un cuvânt, privindu-și prietena lung, pe deasupra ochelarilor. Era

obișnuită cu dezamăgirile, pentru că viața nu fusese niciodată prea blândă cu ea. Dar aceasta i se părea cea mai dură lovitură primită, deoarece pierdea nu numai o colegă de serviciu minunată, dar și o bună prietenă care aducea un suflu de prospețime în viața ei. Încă de când o cunoscuse, o iubise ca pe copilul pe care și l-ar fi dorit atât de mult. Îi era foarte greu acum să suporte gândul că o va pierde definitiv… din cauza unei slujbe tocmai în țara pe care ea se încăpățâna s-o considere complet barbară.

Rosemary se ridică și veni lângă Ida, cuprinzându-i umerii cu brațul.

— Te-am șocat, draga mea? Nu ți-am spus până acum pentru că vroiam să fiu sigură că primesc postul. Ei bine, sunt aproape sigură… adică, doar dacă doamnei nu-i displace profund figura mea.

— Categoric, este un șoc. Ideea nu este că nu aș vrea să-ți fie mai bine, sau că aș sfătui pe cineva să-și petreacă toată viața într-un birou uitat de Dumnezeu, așa cum am făcut eu, dar pur și simplu nu-mi place faptul că te pierd.

— Și mie îmi va fi foarte dor de tine. Ai fost foarte bună cu mine.

— Și acum, pleci în Spania ta mult iubită și mă vei uita total.

— Acest lucru nu se va-ntâmpla niciodată. Nu te voi uita, Ida. Vom rămâne în continuare prietene. Îți voi scrie o mulțime de scrisori. De fapt, nu cred că serviciul meu va fi

de lungă durată. Poate că mai puțin de un an. Am impresia că fata căreia urmează să-i țin companie este deja logodită, deși nu are decât optsprezece ani. Când se va căsători, mă voi întoarce.

— Sau îți vei lua un alt serviciu în Spania, spuse domnișoara Bryant, melancolică.

Rosemary oftă. Își ridică brațele deasupra capului cu o grație înnăscută pe care nici măcar nu o conștientiza. Privind-o, Ida simți o teamă nețărmurită; Rosemary era atât de frumoasă, încât toți acei spanioli nesuferiți și negricioși se vor îndrăgosti de ea, iar ea nu va avea pe nimeni care să-i poarte de grijă.

— Numai dacă n-ar fi fost vorba despre Spania! Să fi plecat oriunde în altă parte, dar nu în străinătate și mai ales nu în Spania!

— Tocmai asta e senzația: faptul că merg în străinătate și mai ales în Spania.

— Tu știi mai bine.

— Pentru asta am muncit. Am trudit efectiv ca un sclav de anul trecut ca să învăț limba spaniolă.

— Trebuie să mă obișnuiesc cu acest gând, dar îmi vei lipsi îngrozitor.

Rosemary încercă să-i mai ridice moralul. Nici ea nu vroia să rupă acea prietenie atât de strânsă, dar nu putea rezista fiorului aventurii și gândul la Spania o fascina în mod ciudat. Îi plăcea tot ce era specific spaniol: dansurile, muzica,

sunetul castanietelor, pieptenii înalți și matiile de dantelă pe care le-a văzut în poze, șalurile, tablourile în care erau înfățișate curți și balcoane, portocali și lămâi, flori, totul inundat în lumina soarelui. Chiar și simplul nume al țării avea pentru ea o aură romantică.

Singurul lucru care ar fi mulțumit-o acum era să meargă în Spania și aceasta părea să fie marea ei șansă.

Cât au mers cu autobuzul spre braseria ieftină unde luau cina împreună. Rosemary încercă să-i povestească Idei mai amănunțit despre acel post.

A doua zi urma să meargă la Hotelul Cumberland, unde avea întâlnire cu doamna a cărei soră, señora Lamanda, dăduse anunțul în ziar, prin care căuta o doamnă de companie pentru fiica ei, Mercedes.

Rosemary aflase de la un cursant la orele de spaniolă că familia Lamanda era foarte puternică și bine cunoscută în Spania.

Aveau o avere fabuloasă care nu le fusese confiscată, ca multor altor regaliști, deoarece se aflau în termeni buni cu actualul guvern.

— În scrisoarea primită de la señora Lamanda, aceasta îmi spune că locuiesc câtva timp în Madrid și câtva timp în Malaga, unde au o vilă situată la o distanță de șapte sau opt mile de oraș. Urmează să merg să stau în această vilă câteva luni să-i dau lecții de engleză lui Mercedes și s-o însoțesc oriunde merge.

— Sună interesant, recunoscu domnișoara Bryant, dar mie tot nu-mi place.

— Ce anume nu-ți place?

— Gândul că ești în Spania.

— Dar ce naiba mi se poate întâmpla? Voi petrece minunat în compania unor oameni cu bani și influență.

— Nu te voi ierta niciodată dacă te căsătorești cu un spaniol.

— Ce prostie! Nu merg acolo să mă mărit, ci să lucrez.

— Vei pleca împreună cu această doamnă?

— Nu. Ea va sta aici toată vara. Voi pleca singură.

— Așadar, vei călători singură, spuse domnișoara Bryant cu o figură lungă. Nu-mi place.

— Ba, mie-mi va plăcea, spuse Rosemary râzând. Va fi o aventură palpitantă. Dar, să nu ne entuziasmăm prea devreme. Sora señorei Lamanda poate să nu mă placă și să refuze să mă angajeze.

— Exclus.

Desigur, Ida avusese dreptate. Douăzeci și patru de ore mai târziu, soarta lui Rosemary era pecetluită. Întrevederea cu doamna din Spania se dovedise total satisfăcătoare. Frumoasă și manierată, Rosemary făcuse o impresie foarte bună și, la rândul ei, o consideră pe señora încântătoare. Dacă toți membrii familiei Lamanda erau așa, totul avea să fie perfect. Señora îi arătase o fotografie a nepoatei ei: cu un pieptene mare în păr și o pelerină de dantelă, Mercedes Lamanda era uluitor de frumoasă. Auzind și descrierea vilei

Santa Barbara de lângă Malaga, imaginația lui Rosemary prinse aripi. Totul părea prea frumos pentru a fi adevărat. Visele ei cele mai dragi erau pe cale de a se îndeplini. Rosemary nu regreta pentru nimic în lume că primise postul.

Nu-i mai rămânea decât să anunțe la serviciu și să-și aranjeze situația acasă, după care era liberă să plece și să se bucure de atmosfera însorită și romantică a acelei țări la care visa de atâta timp. Singurul regret era totuși Ida… biata Ida, care ținea enorm la ea și se baza pe compania ei. Dar, așa era viața. Nu putea fi totul perfect. Pe de altă parte, era posibil ca acest serviciu să nu dureze foarte mult și, în acest caz, se va întoarce iar la Ida. Acum, când știa spaniola atât de bine, era sigură că nu va fi o problemă să-și găsească de lucru, în Londra dacă nu în străinătate.

Ida îi fusese ajutor de nădejde până în ultima clipă, o ajutase să-și închirieze apartamentul, să se debaraseze de mobilă și să cumpere, cu o parte din banii pe care-i avea de la mama ei, câteva articole de îmbrăcăminte. La Londra, primăvara abia începuse, dar în Malaga era cald ca vara. Señora îi recomandase să-și ia rochii subțiri. Îi spusese că se va înota în mare, se va juca tenis, se vor face picnicuri la munte.

Era de înțeles entuziasmul cu care Rosemary își cumpărase câteva rochii de mătase, costume de mers la plajă, două pălării mari și câteva rochii de seară… primele rochii elegante pe care le avea. Probându-le, părea cu totul

alta. Ida, privind-o, își dădea seama că tânăra minunată și elegantă din fața ei nu va mai fi niciodată aceeași Rosemary pe care o știa ea.

Deși îi venea foarte greu să se despartă de Rosemary și deși Spania și această aventură nu-i inspirau deloc încredere, Ida încerca să nu adumbrească fericirea lui Rosemary, așa că păstra în sinea ei îndoielile.

Veni și ziua când Ida își conduse prietena la gară. Pentru ea, era o dimineață tristă, o chinuia o îngrijorare nelămurită, ca și cum ceva avea să i se întâmple lui Rosemary… ceva cu totul neprevăzut. Nu se putu abține de a-i spune aceasta, chiar înainte de despărțire. Rosemary, pentru care acea dimineață avea un farmec deosebit, o bătu ușor pe umăr și râse de ea, ca de obicei.

— Prostuța mea dragă, ce poate să mi se întâmple?

— Nu știi niciodată, nu uita că te afli într-o țară străină și nu numai că nu cunoști familia Lamanda, dar oamenii aceia sunt total diferiți față de noi.

— Draga mea Ida, aceasta e o prejudecată. Dar te asigur că totul va fi în regulă.

— Îmi vei scrie și-mi vei povesti totul?

— Îți dau cuvântul meu de onoare.

Domnișoara Bryant își mai privi o dată prietena, cu dragoste și cu mândrie. Rosemary arăta minunat, purta un taior din tweed subțire, albastru deschis cu gri, o bluză din organdi, un pardesiu lung bleu-gri strâns cu o curea în jurul taliei subțiri și o beretă albastră așezată strengărește într-o parte.

Geanta din piele albastră cu monogram de argint, era cadoul de despărțire al Idei. Avea o valiză și un cufăr vechi, dar încă în stare bună, care aparținuse mamei ei. Bagajele purtau eticheta „Domnișoara R.Wallace, Vila Santa Barbara, Malaga". O adresă pe cât de plină de un farmec misterios pentru Rosemary, pe atât de rău prevestitoare pentru Ida.

Rosemary mai zăbovi câteva clipe, recapitulând traseul; urma să ajungă la Paris în după-amiaza aceleiași zile și să ia expresul spre Madrid, ceea ce însemna să călătorească noaptea. Ultima etapă a călătoriei va fi de la Madrid la Malaga. După cum îi spusese señora, drumul ducea printre cele două lanțuri muntoase care separau partea veche a Castiliei de cea nouă.

— Cum ajung la Malaga, îți telefonez ca să știi că sunt bine.

— Ai grijă de tine.

Conducătorul suflă din fluier și Rosemary sări în vagon. Încă o îmbrățișare, promisiuni, urări de bine, cuvinte de rămas bun. Apoi trenul se puse în mișcare și ieși din gară.

Rosemary se așeză într-un colț, palpitând de emoție. „Vila Santa Barbara!" murmură ea, privind cu ochi strălucitori etichetele de pe bagaje. „Mă întreb ce-mi rezervă viața. Oare ce mă așteaptă în Spania?"

Nu era exclus să fie dezamăgită. Era posibil ca atmosfera din casa familiei Lamanda să fie sufocantă și insuportabilă, Mercedes să nu fie o tovarășă plăcută și chiar să-i displacă Spania, după care tânjise atât.

Oftă, scoase o carte de gramatică spaniolă din valiză și începu să mai studieze, în timp ce trenul gonea în lumina blândă de aprilie.

Orice s-ar întâmpla, tot era mai bine decât să continue viața monotonă pe care o ducea de câțiva ani. Se simțea nevoia unei pete de culoare în cenușiul existentei ei.

Începu să repete un verb spaniol.

Lui Rosemary, care nu mai călătorise înainte, drumul i se păru interesant de la bun început. Trecerea de la Dover la Calais nu a fost prea lină, dar Rosemary suportase bine și chiar savurase, pe punte, briza răcoroasă care făcea să danseze apele din Canalul Mânecii.

De-abia când a trecut de punctul de vamă din Calais, simți că începe partea minunată a aventurii. Lăsase Anglia în urma ei. Era pe teritoriul Franței, în expresul de Paris. Ce încărcătură romantică avea acest nume! Călătoria era cu atât mai plăcută cu cât o făcea la clasa întâi, așa cum îi indicase señora Lamanda în scrisoarea trimisă, urmând să i se deconteze toate cheltuielile. Era ca și cum nu numai Anglia rămăsese în urmă, ci și Rosemary cea de altădată. Se simțea acum o persoană total diferită, așa cum era, îmbrăcată elegant, cu bilete scumpe, cu bagajele cu destinația Malaga.

Apoi sosi și clipa cea mare când luă trenul spre Hendaya, la granița dintre Franța și Spania. Târziu, în aceeași seară, va schimba din nou trenul, spre Madrid. Multora, o astfel de călătorie li s-ar fi putut părea obositoare, însă Rosemary, tânără și energică, savură fiecare clipă.

Inițial, fusese singură în compartiment, dar chiar înainte ca trenul să plece din Quai D'Orsay, un hamal intră grăbit cu trei valize mari din piele pe care erau lipite o mulțime de etichete colorate, dovadă a faptului că posesorul lor călătorise mult. Au fost aruncate un pardesiu și câteva reviste pe scaunul din fața lui Rosemary, apoi un bărbat înalt se așeză, dădu bacșiș hamalului și aproape imediat după aceea trenul părăsi gara.

Lui Rosemary îi păru rău că nu era singură în tot compartimentul, pentru că s-ar fi putut odihni mai bine.

Aruncă o privire pe deasupra revistei pe care o citea și fu surprinsă cât de bine arăta tovarășul ei de călătorie. Era tânăr și chiar prea frumos, ca un erou din filmele care-i plăceau Idei atât de mult.

Tânărul, care-și scosese pălăria și se așezase în fața unui ziar, era înalt și bine proporționat, iar părul, negru ca tăciunele și des, pornind în onduleuri peste fruntea înaltă, îl făcea să semene cu o sculptură înfățișând un zeu grec. Nu putea fi englez, de asta era sigură. Tenul acela măsliniu și ochii negri cu gene lungi nu puteau fi decât ale unui spaniol, ale unuia din acei „barbari" care-i displăceau Idei atât de mult. Ceea ce o intriga puțin era faptul că purta pulover și cravată tipic englezești.

„Mă întreb cine e", se gândi ea, amuzându-se, încercând să descifreze ce era scris pe etichetele de pe bagajele lui. Nu văzu decât cuvântul *Malaga*. Asta era culmea! Mergea în același loc ca și ea.

Rosemary își reluă lectura revistei.

Imediat, tânărul ridică privirea și începu s-o examineze. Se întreba și el cine este, numai că nu se gândi să obțină informații de pe etichetele bagajelor ei. Se felicită doar că avea să petreacă următoarele opt ore în compania unei femei frumoase. O englezoaică, fără îndoială, după cum o recomandase bunul-gust al hainelor, stilul clasic al pantofilor, tenul alb, părul blond.

Cu ochii versați de cunoscător, privi linia grațioasă a feței, conturul delicat al gâtului, nasul și bărbia, dar și gura ce promitea a fi atât de pasională. „Minunată", se gândi el, „și foarte bogată, după toate probabilitățile. Dar, de ce singură? Poate că merge în vacanță în Spania" Își propuse să afle mai multe despre ea, dar deocamdată, reveni discret la lectura ziarului.

Ocazia se ivi când un chelner de la vagonul restaurant își vârî capul pe ușa vagonului, întrebându-i dacă iau cina în seria întâi sau a doua.

Tânărul răspunse într-o franceză impecabilă, pe când Rosemary bâlbâia ceva, stânjenită. Imediat, tânărul i se adresă în engleză:

— Te pot ajuta?

— Da… mulțumesc. Rosemary se îmbujoră și zâmbi. Mă tem că nu mă descurc deloc în franceză.

— Vrei să iei cina în seria a doua?

— Cred că da.

— Trece timpul mai ușor și tot trebuie să mâncăm, zâmbi el. Poate îmi vei face onoarea de a cina cu mine.

Rosemary era puțin cam încurcată, dar își spuse că ar fi o prostie din partea ei să refuze o invitație atât de curtenitoare. Își imagina deja expresia de groază de pe fața domnișoarei Bryant.

Rămași singuri, tânărul o privi pe Rosemary cu un zâmbet.

— Călătoriile acestea lungi sunt atât de plictisitoare.

— Mie mi se pare extrem de interesantă.

Își ridică sprâncenele, mirat. Își dădea seama că e tânără și lipsită de experiență și faptul îl intriga foarte mult.

— Nu prea ai călătorit, nu-i așa?

— Deloc. Aceasta este prima mea călătorie în străinătate.

— Ce bine de tine! Am călătorit pe ruta aceasta atât de des, încât cunosc fiecare centimetru de drum.

— Înseamnă că știi Spania foarte bine.

— Într-adevăr. Sunt spaniol.

— Dar vorbești engleza perfect.

— Am urmat o școală engleză.

— Înțeleg.

Rosemary se simți ușurată. Nici chiar Ida n-ar putea considera acest tânăr spaniol ca fiind barbar, din moment ce avea o educație atât de solidă, pur englezească.

— Ajungem la Hendaya chiar înainte de miezul nopții. Presupun că, de acolo, ai cușetă la vagonul de dormit.

— Da.

— Vei sta în Madrid?

— Nu. Merg în Malaga.

— Aha! Și eu.

— Merg la o familie spaniolă, voi ține compania unei tinere care dorește să învețe engleza.

— Ah, da.

Coborî privirea, puțin plictisit. Era dezamăgit că această fată minunată nu era decât o tânără de companie. Pe de altă parte, era atât de tânără, proaspătă și încântătoare. Avusese în ultima vreme o mulțime de relații cu femei de cu totul alt tip. Participase la prea multe cocteiluri și petreceri, trecând de la o aventură la alta. Toate acele fete care stăteau pe scaunele înalte de la bar, în fața unor pahare cu whisky, sifon și gheață… toate versate, blazate, oferindu-și buzele abia eliberate de sărutarea unui bărbat, altuia. Se întreba câți bărbați sărutaseră gura frumoasă a fetei din fața lui. Nu prea mulți, în orice caz. Poate că nici unul.

— Vrei o țigară? o întrebă el, întinzându-i tabachera.

— Mulțumesc, nu fumez.

— Ce ciudat. Te deranjează dacă eu fumez o țigară?

— Deloc.

Aprinse țigara și Rosemary rămase fascinată de mâinile lui. Erau bronzate, înguste și fine, cu degete lungi, fără astâmpăr. Și el părea într-o continuă agitație. Își trecea mâna neîncetat prin păr, ca un tic nervos. Prea multe nopți pierdute, prea multă băutură, prea multe țigări, prea multe pasiuni… acesta era secretul stării lui de nervozitate.

— Cred că abia aștepți să ajungi în acea țară însorită.

— Mor de nerăbdare.

— Este grozav în Malaga în această perioadă. Apoi, observând cartea de gramatică pe care Rosemary o ținea pe genunchi, zâmbi. Studiezi spaniola, limba mea?

— Da.

Îi puse o întrebare în spaniolă și ea răspunse timid, dar cu oarecare mândrie. Deodată, o găsi încântătoare.

— A fost foarte bine. Ai un accent foarte bun. Dar, după câteva săptămâni petrecute în Spania, vei învăța mai mult decât la orice cursuri din Londra.

— Mă fascinează. Întotdeauna m-a fascinat tot ce este spaniol.

— Asta ar putea include și un spaniol… ca mine? întrebă el cu un zâmbet care-i dezveli dinții albi, superbi.

— Absurd, șopti ea.

— Sper să te intereseze în continuare Spania. Cred că-ți va plăcea foarte mult această țară: ciudată, sălbatică, frumoasă.

Rosemary începu să-l întrebe despre toate lucrurile care o fascinau, surprinzându-l cu toate acele cunoștințe ale ei: putea discuta despre pictorii, poeții, muzicienii spanioli. Entuziasmul ei îl amuza și se arătă dispus să-i ofere noi informații. Încă înainte de ora opt, se împrieteniseră deja și Rosemary lăsă deoparte orice urmă de timiditate, considerându-l un tovarăș de călătorie cât se poate de amuzant și captivant.

Mergând pe coridor spre vagonul-restaurant, Rosemary se dezechilibră puțin din cauza balansului trenului, iar el întinse mâna s-o prindă. Observă inelul cu piatră de onix și sigiliu de pe degetul mic al mâinii lui.

— Încă nici n-am făcut cunoștință, spuse ea.

— Să nu ne formalizăm. Mă numesc Paul.

Rosemary ezită o clipă. Nu era prea intim? Dar, de ce nu, în definitiv? Viața oferea surpriza unei aventuri și acest tânăr spaniol era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. O va considera demodată și plictisitoare dacă va mai insista să păstreze convențiile.

— Eu, Rosemary.

— Cât de tipic englezesc… un nume cu parfum de roze. Rosemarie… încântător…

Rose-Marie! Pronunțase graseind puțin, cu o ușoară inflexiune străină. Niciodată nu-i plăcuse atât de mult cum sunase numele ei ca pe buzele lui.

Cina a fost minunată. Paul comandă tot ce bănuia că-i va plăcea să mănânce și insistă să bea împreună cu el o sticlă cu vin alb.

Rosemary își aminti de cinele împreună cu Ida: ouă și cafea cu lapte condensat, la un preț de cinci șilingi și, uneori, băutură cu ghimber într-un restaurant din Soho. Cu Ida nu se întâmplase niciodată nimic romantic. Acum, toate aceste amintiri păreau ca dintr-o altă existență, iar ceea ce i se întâmpla acum era ca un vis pe care căuta să-l savureze din plin.

Reveniți în compartiment, el o instala cu o pernă la spate și o-nveli cu pledul lui pe picioare.

— Dar tu?

— Încă nu vreau să mă-ntind.

Se așeză în colțul lui și-ncepu să fumeze, potrivindu-și mai întâi țigara într-un țigaret lung din onix. Avea numai lucruri scumpe, observă Rosemary, și se purta ca un tânăr bogat, obișnuit să cheltuiască fără măsură. Cine era? Tare-ar fi dorit să-i cunoască și numele de familie. Dar, se părea că nu e dispus să-i dea și alte detalii despre el și familia lui. Urmau să se limiteze la „Paul" și „Rose-Marie".

— Hai să vorbim în spaniolă, sugeră el după un timp.

— Dar vorbesc prost!

— Nu-i adevărat. Și, oricum, te voi ajuta.

Ochii lui căprui peste care coborau indolent pleoapele somnoroase, o priveau insistent. Se gândea cât de mult ar fi dorit să-i atingă pielea ireal de albă cu degetele lui bronzate.

— Tradu „te quiero", murmură el.

Obrajii ei se îmbujorară și-și lăsă privirea în jos. Știa foarte bine că înseamnă „te iubesc". Devenea cam îndrăzneț. Încercă zadarnic să-și domolească bătăile inimii. Spaniolul acesta prea o fascina, mai ales când, vorbind în spaniolă, vocea lui devenea o mângâiere.

— Nu știi ce-nseamnă?

— Ba da.

— Atunci, spune-mi.

— Nu fi ridicol.

— Atitudine tipic englezească… atât de rece… rece ca piscurile acoperite de zăpadă din Granada.

— Ba, deloc.

— Ah, deloc? Ochii lui negri sclipeau malițioși. Deloc? Atunci, e vorba de timiditate… ești prea timidă să rostești cele două cuvinte: „te iubesc."

— Nu cred că apar în mod curent într-o lecție de spaniolă obișnuită.

— Poate că nu, dar sunt singurele care contează în gramatica *mea.*

— Ești absurd.

— Să știi că iubesc Anglia și mi-a plăcut educația primită acolo, dar cred că este o țară rece.

— Aș numi stilul britanic mai degrabă rezervat.

— Și tu ești rezervată, Rose-Marie?

— Da… cred că da.

— Nu ești sigură?

— Ba da, sigur că sunt.

— Și eu.

Râsul care urmă nu mai lăsa nici o urmă de îndoială asupra ironiei lui, făcând-o să roșească. Obrajii ei îmbujorați îl fermecau. Foarte puține femei mai aveau această candoare.

Era fermecat de părul ei blond și de tenul atât de alb; era, într-adevăr, uluitor de frumoasă.

— Trebuie să spun că nu știi niciodată ce surprize îți rezervă viața, spuse el. Când m-am urcat în acest tren, nici nu-mi trecea prin minte că această călătorie va fi atât de… să spunem, interesantă. Este pentru prima dată după mulți ani când nu m-am plictisit pe ruta Paris – Madrid.

Rosemary nu-i răspunse. Era și greu de răspuns unei astfel de flatări directe, dar pulsul i se acceleră. Pesemne că era o nebunie din partea ei să stea așa, întinsă pe banchetă, admițând ca un necunoscut să-i vorbească astfel, dar îi era imposibil să-l oprească.

— Nu crezi că e minunat? o întrebă el.

— Ce anume?

— Faptul că ne-am întâlnit așa.

— Da … a fost minunat.

— *Tu ești* minunată.

— Cred că … voi încerca să dorm puțin.

Își închise ochii în mod intenționat. Paul o privi lung. Era tentat să-i atingă buzele cu ale lui, dar ceva îl reținea. Inocența ei declanșa în el o delicatețe și o deferență cu totul aparte. După un timp, Rosemary își deschise ochii căprui-aurii și-l privi stânjenită. Îi era imposibil să adoarmă, sub privirea lui.

— Nu poți dormi?

— Nu.

— Nici eu nu sunt obosit. Mai bine discutăm.

— Despre ce?

— Despre tine… și despre mine… și despre cât de minunat este că ne-am întâlnit așa. Dacă am fi fost la o petrecere, am fi zâmbit, ne-am fi spus câteva cuvinte și ne-am fi despărțit. Pe când așa, suntem singuri în noapte. Și, ceea ce este și mai deconcertant, este că nu știm nimic unul despre celălalt… nu crezi, Rose-Marie?

— Este într-adevăr… palpitant.

— Numele ți se potrivește. Ești ca o floare.

— Nu-i adevărat.

Simți un nod fierbinte în gât. Acest Paul era un vrăjitor. Țesea o vrajă în jurul ei, mângâind-o cu privirea și cu vorbele lui. Nu i se mai întâmplase acest lucru cu nici un bărbat până acum. Dar, cât de diferiți erau bărbații pe care-i cunoscuse, față de Paul!

Chiar zâmbi, aducându-și aminte de tinerii obtuzi și plictisitori care se perindau în biroul Companiei Tring și Fiii.

Rosemary începuse să creadă că poveștile de dragoste exotice și pasionale, așa cum le găseai în filme sau în cărți, nu erau decât un mit. Iar acum, romantismul devenise, atât de tentant, realitate chiar sub ochii ei.

— Când ajungem în Spania, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Mă întreb ce ne pregătește viața, Rose-Marie.

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare când am pornit în această călătorie.

— Tu ce ți-ai dori să-ți ofere?

— Nu știu.

— Nu știi nimic despre tine, micuță ciudată și rece?

— Ba da, o mulțime de lucruri.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu… nu cred c-am fost, răspunse ea, din nou stânjenită sub privirea lui arzătoare.

– Nici eu nu cred c-ai fost. Ai ceva foarte copilăresc.

— Dar am douăzeci și doi de ani.

— Eu am cu doi ani mai mult, dar îmi arăt vârsta. Tu pari de optsprezece. Mă miră foarte tare că bărbații te-au lăsat în pace, având în vedere cum arăți.

— Mi s-a făcut o dată o propunere de căsătorie.

— Emoționantă?

Rosemary izbucni în râs, gândindu-se la tânărul plictisitor, funcționar în cadrul Companiei Tring și Fiii, care o dusese la Richmond cu mașina, într-o seară de vară, rugând-o să-l aștepte. Ce să aștepte? Să trudească o viață întreagă într-o casă de la periferie, fără să aibă niciodată destui bani pentru a se bucura de viață și cu copii cărora să nu-și poată permite să le ofere o educație deosebită? Nu, nu acceptase acea propunere și nici măcar nu simțise imboldul de a-l îmbrățișa pe tânărul care-i ceruse acest lucru.

— Nu am simțit nimic pentru el. De fapt, nu am iubit pe nimeni.

— Ar fi fost cu totul altfel dacă te-ai fi îndrăgostit.

— Poate că da.

— Sunt sigur.

— Dar tu? îl întrebă ea brusc. Mai bine, să discutăm despre tine.

Trenul își continuă goana prin noapte, îndreptându-se spre Biarritz. În compartimentul cald și liniștit, cei doi tineri care se cunoscuseră abia cu câteva ore în urmă, discutau privindu-se în ochi, ca și cum amândoi ar fi-ncercat să găsească răspuns la toate întrebările vieții. Paul vorbea despre el însuși. Fața îi era ușor încruntată; o ușoară amărăciune îi adumbrea ochii, iar în colțul buzelor avea un zâmbet cinic.

— Dacă m-aș îndrăgosti vreodată, Rose-Marie, aș face-o cu atâta pasiune, atât de nebunește, încât aș pierde simțul măsurii, sunt sigur de asta. Sunt momente în care sângele meu latin începe să clocotească nestăvilit și toată educația mea britanică nu mai contează. Cred că nici n-am iubit încă pe nimeni așa…

— Poate vei iubi când vei întâlni femeia cu care vei vrea să te căsătorești.

— Să mă căsătoresc! Copila mea, căsătoria nu trebuie neapărat să-nsemne o dragoste adevărată! Dar nu vreau să discut despre asta.

Rosemary se întreba ce s-o fi întâmplat cu el de devenise atât de dur; mult prea dur și înăsprit de viață pentru vârsta lui.

— Nu mai vreau să mai discut despre mine. Vreau să discutăm despre tine.

— Nu… sunt atât de comună, de obișnuită…

— Atât de extraordinară și de neobișnuită, ca o floare.

— Spui niște cuvinte foarte frumoase.

— Numai cuiva ca tine.

Deodată, se aplecă spre ea și, luându-i încheieturile mâinilor cu degetele lui ferme, îi șopti:

— Ah, Rose-Marie…

Încercă să-și retragă mâinile.

— Nu pleca. Nu fi rece cu mine. Și nu te teme, nu-ți voi face rău.

— Nu mă tem…

Se grăbise să rostească aceste cuvinte, deși nici ea nu le prea credea. De fapt, nu fusese niciodată atât de înspăimântată… de ea însăși… de ciudata influență pe care acest bărbat o exercita asupra ei, dominând-o… de ritmul sălbatic în care-i bătea inima. Îl privi în ochi și se simți pierdută, alunecând într-o lume ireală.

— Rose-Marie, spuse el îngenunchind lângă ea. Mai aveam aproximativ două ore până ajungem la Hendaya și apoi încă douăsprezece până la Madrid. De ce să nu facem în așa fel încât să fie de neuitat pentru noi?

— Ce vrei să spui?

Brațele lui o înconjurară strâns.

— Nu, te rog…

— Lasă-mă să te sărut, Rose-Marie.

— Nu! Strigă ea din nou, încercând să redevină acea Rosemary cu capul pe umeri, practică, normală, care dusese o existență foarte banală și obișnuită la Londra și nu cunoscuse nici dragostea, nici vreun iubit.

Încercase, dar nu reușise, vrăjită de clipa pe care o trăia, conștientă de nesațul cu care lua ceea ce zeii… ceea ce acest zeu îi oferea.

În minte îi răsunau cuvintele Idei, avertizând-o cu groază, dar și propriile ei cuvinte atât de disprețuitoare la adresa fetelor care se lăsau antrenate în aventuri amoroase cu bărbați pe care abia îi cunoscuseră…

Se disprețuia, dar nu se putea împotrivi torentului năvalnic ce o purta. Indiferent de ceea ce viața îi rezerva și de cât de mult avea să regrete, pur și simplu nu se putea împotrivi lui Paul și beției care o cuprinsese, mai minunată decât tot ce-și imaginase vreodată.

— Sunt vrăjit; și tu, la fel. Nu simți magia acestei clipe? Nu vrei să…?

— Ah, ba da… ba da… Dar, te rog, Paul, lasă-mă să plec.

— Chiar nu mă vrei? Rose-Marie, nu vrei să mă săruți? Nu încerci să lași crusta de gheață care te-nconjoară să se topească puțin… Iubește-mă puțin, doar noaptea aceasta.

Se albise și tremura în brațele lui. Erau amândoi complet nebuni. El numea asta vrajă; poate că avea dreptate. Cert

este că, în câteva ore, Rosemary se îndrăgostise pentru prima dată în viață. Ochii ei, cu irizări aurii, deși înspăimântați, străluceau puternic, iar buzele întredeschise erau ca un potir pregătit pentru oficierea unui sacrificiu.

— Rose-Marie, *te quiero* … Te iubesc, șopti el.

Brațele lui o strânseră pătimaș și primi darul buzelor ei.

În nebunia acelui sărut căruia nu mai avu puterea să-i reziste, Rosemary simți cum din adâncul ființei ei se trezește la viață ceva ce nu va mai adormi niciodată. Nu era o exaltare de o clipă, ci pasiunea care avea să dureze o viață întreagă. Pentru ea, nu va mai exista pe lume un alt bărbat în afară de Paul. Era complet anihilată de dragostea și pasiunea lui

Fiecare sărut al lui aprindea o flacără, până când trupurile lor înlănțuite se pierdură în focul acelei pasiuni mistuitoare.

— Te iubesc, Rose-Marie… repeta el la nesfârșit.. *Te quiero mucho.*

— Te iubesc, răspundea ea, cuvintele devenind pe buzele ei un jurământ; era o nouă Rosemary pentru care viața nu mai avea decât o unică semnificație: Paul.

Apoi, brusc, sărutările lui au încetat. Îi dădu drumul din brațe și se rezemă de spătarul scaunului, acoperindu-și pentru o clipă fața cu mâinile.

— Paul, ce e cu tine, dragul meu Paul? șopti ea, cu ochii încă plini de străluciri de stele.

— Nu-i răspunse. Își netezi părul cu același gest nervos de mai înainte, își puse o țigară în țigaretul lung și o aprinse. Rosemary revenea încet la realitate. Extazul făcu loc îndoielii. Poate că nu o iubea. Îi spusese: „Iubește-mă puțin, doar noaptea aceasta." Pesemne că asta și dorise: o dragoste de-o noapte și nimic mai mult.

Gândul acesta îi sfâșie sufletul. Era foarte posibil ca acest frumos spaniol să fi jucat acest joc de multe ori înainte. Pentru ea, însă, nu fusese un simplu joc. Nici nu-și imaginase că e capabilă să iubească atât de pătimaș.

„Aș vrea să mor chiar în clipa asta", se gândi ea, stând nemișcată, cu ochii închiși.

Când Paul i se adresă din nou, o făcu pe un ton indiferent, oficial.

— Ar trebui să încerci să dormi puțin. Vei fi foarte obosită.

— Da, voi încerca, răspunse ea pe același ton, rănită în mândria sa.

Era exclus să adoarmă, bineînțeles. Își închise ochii, amețită de vâltoarea gândurilor. Știa doar că tot ce-și dorea pe lume era să mai simtă o dată atingerea mâinilor și buzelor lui.

Au călătorit în tăcere până la Hendaya. Acolo, curtenitor și atent, Paul o însoți la vamă, plăti hamalii și o instală în vagonul ei de dormit. Era vagonul numărul treisprezece și, pentru prima dată, Rosemary interpreta

aceasta ca pe un semn nefast. Se așeză pe marginea patului din cușeta mică; îi era frig, era palidă și îngrozitor de nefericită.

— Cușeta mea are numărul cincisprezece, spuse Paul stând în pragul ușii.

— Sper să dormi bine.

— Niciodată nu se doarme bine în aceste trenuri… e incomod și e mult zgomot. Ne vedem mâine dimineață. Te voi duce la trenul pentru Malaga. E destul de complicat de ajuns pentru un străin.

Chiar se simte o străină pentru el! Și totuși, cu o oră în urmă, în brațele lui, se simțise mai aproape decât de orice altă ființă de pe pământ.

Ochii ei căprui se umplură de întrebări și de lacrimi. Paul, redeveni cel dinainte, din clipele pasionale, o luă în brațe, acoperindu-i fața, gâtul, părul, cu sărutări.

— Iubita mea, dulce Rose-Marie… Te ador.

— Te iubesc, Paul.

— Nu te voi uita niciodată. Niciodată.

Brusc, se ridică și-i ură „noapte bună” pe un ton distant, după care ieși și închise ușa. Rosemary sări în picioare, într-un impuls de a alerga după el. Apoi, se temperă. Își dădu seama că e copleșită de oboseală. Îi ardeau ochii și tremura, răvășită de furtuna emoțională prin care trecuse și care o schimbase definitiv. De-ar putea înțelege acest spaniol ciudat! Numai că era atât de greu de înțeles. Un lucru era cert:

nu o iubea; nu fusese decât un divertisment pentru el. Nici măcar n-o întrebase care-i e numele de familie, unde merge, nici nu sugerase să se mai întâlnească vreodată.

Se strecură în patul tare și stinse lumina. Călătoria își pierduse farmecul și nu mai prezenta nici un interes. Se simțea îngrozitor de nefericită. A fost o nebunie din partea ei să îngăduie să se întâmple așa ceva. Acum, stând să se gândească, își dădea seama că, deși Paul era bărbatul cel mai minunat pe care și l-ar fi putut dori o femeie, exista o oarecare duritate și cruzime dincolo de acea aparență încântătoare. Era sigură că, dac-ar fi încercat să-i sugereze să se mai întâlnească, s-ar fi izbit de un zid.

Trebuie să arate mai multă mândrie. Va trebui să se stăpânească mâine când își va lua rămas bun de la el, pretinzându-se indiferentă, deși știa că nu-l va mai vedea niciodată.

Dormi rău. Se trezi devreme și, cu mult înainte ca trenul să ajungă în Madrid, stătea deja îmbrăcată pe marginea patului. Apărură în fața ferestrei casele văruite, zidurile albe pe care erau cățărate flori vesele, palmierii, într-un cuvânt, *Spania*! În sfârșit, Spania la care visase atât de mult. Toată bucuria îi fusese stricată. Vedea peisajul încețoșat printre lacrimi.

Paul apăru imediat ce trenul se opri. În soarele dimineții, părea obosit și îmbătrânit. Era serios, cu o figură severă și sumbră. Nu o privi pe Rosemary decât o clipă.

— Am ajuns. Te conduc până la trenul spre Malaga. Eu mai am treburi de rezolvat în Madrid, așa că voi lua un tren mai târziu.

Rosemary era foarte palidă. Ar fi vrut să i se arunce de gât și să-l implore să n-o părăsească așa, să-i amintească de toate cuvintele pasionale pe care i le șoptise cu o zi în urmă. Îi răspunse însă la fel de indiferentă cum îi vorbise și el.

— Mulțumesc, este amabil din partea ta, dar sunt sigură că mă pot descurca și singură. La revedere, señor…?

— Să rămână Paul… Pablo în spaniolă, spuse el zâmbind trist și înclinându-se ușor. Iar tu, vei rămâne în amintirea mea ca „Rose-Marie."

Îi întinse mâna, dar Rosemary, sub povara unei cumplite dureri, îi întoarse spatele, se aplecă pe fereastră și chemă un hamal. Era prea mult. Nici nu putu să spună „la revedere."

Paul o privi cu îngrijorare și remușcare. Apoi, ridică din umeri, ca și când ar fi abandonat orice speranță și aprinse o țigară.

Târziu în după-amiaza aceleiași zile, Rosemary ajunse la Malaga, ținutul vesel, scăldat în soare, unde țăranii munceau puțin, având întotdeauna pe buze un cântec și veșnicul *mañana*… „mâine". Întotdeauna, mâine, nu astăzi.

Rosemary încercă să uite de orice altceva și să fie atentă la oraș, așa cum îl vedea pe fereastra limuzinei trimise de familia Lamanda s-o aștepte. Oricât se strădui, îi fu cu neputință să-și șteargă din minte imaginea lui Paul și ora aceea de pasiune nebună în brațele lui.

Mai bine nu s-ar fi întâmplat niciodată! Mai bine nu l-ar fi cunoscut! Egoist, o luase cu el până la porțile paradisului, ca apoi s-o lase să cadă în infernul în care se zbate orice femeie care iubește fără speranță.

Își tot repeta că nici nu merită să-și mai amintească de el. Dar, era deja pierdută; își dăduse deja inima acestui bărbat căruia nu-i știa nici măcar numele complet.

Se mai înseninã puțin când văzu casa familiei Lamanda, vila Santa Barbara: o clădire joasă, albă, cu o verandă spațioasă acoperită de flori și străjuită de doi oleandri, înconjurată de palmieri, eucalipți și flori exotice.

Coborând din mașină, Rosemary simți un scurt moment de bucurie văzând terenul de terase dincolo de grădină, marea albastră, munții cu nuanțe de violet și piscurile acoperite cu zăpadă ale Sierrei Nevada.

„Minunat!" se gândi ea, dar imediat o umbră de tristețe îi întunecă scurta bucurie. „Dac-ar fi și *el* aici… ah, Paul, Paul!

În prag apărură două femei îmbrăcate în negru. Rosemary trebuia să se obișnuiască să vadă femeile din Spania veșnic îmbrăcate în negru, în doliu după cine știe ce rudă.

Femeile înaintară și se prezentară. Una era señora Lamanda, iar cealaltă, o bătrână mătușă aacesteia, cu o figură gravă, mândră, ca de călugăriță, cu un aer aproape amenințător, purtând o cruce atârnată la gât. Aceasta din urmă îi displăcu imediat lui Rosemary. Din fericire, însă, señora Lamanda era o persoană plăcută și amabilă care o salută cu căldură.

Totuși, Rosemary spera că Mercedes, fata căreia avea să-i țină companie, nu era la fel ca aceste doamne.

Interiorul vilei nu-i plăcu. Încăperile erau spațioase și reci, cu podele din piatră și pereți acoperiți cu dale de faianță, pline de obiecte vechi, ca într-un muzeu.

Apoi, Rosemary fu condusă sus și prezentată fiicei stăpânei casei, care o aștepta într-o cameră mică, mai confortabilă, ce urma să devină budoarul lui Rosemary

Mercedes era la fel de frumoasă cum o arăta fotografia. Arătând mai matură decât fetele de optsprezece ani din Anglia; deși plinuță, era grațioasă și avea pielea ca petalele de camelie. Părul ei strălucitor, de un auriu pur, era împletit în două cozi lungi în jurul capului. Ochii erau tipic spanioli: negri, cu gene incredibil de lungi. Gura, cu buze groase și senzuale, avea o expresie de nemulțumire, iar întreaga figură avea ceva care nu inspira încredere.

Deocamdată, Rosemary nu-și făcea probleme în ceea ce privea caracterul fetei. Era bucuroasă să aibă în preajmă pe cineva de vârstă apropiată.

Mercedes o privi pe Rosemary cu vădită plăcere.

— Îmi pare bine că ai venit, spuse ea în spaniolă. Voi veni să discut cu tine în timp ce despachetezi. Cum te cheamă?

— Rosemary.

— Rose-Marie, repetă Mercedes.

Rosemary se înfioră și-și mușcă buza. Nu, nu va lăsa pe nimeni să-i pronunțe numele astfel.

— Accentul este de „Rose" - *Rosemary.*

Mercedes o duse în camera alăturată, care urma să-i fie dormitor. Era zugrăvită toată în alb și austeră, dar priveliștea care se vedea de pe fereastă era minunată.

— Ce peisaj superb! spuse Rosemary.

— Eu m-am plictisit îngrozitor de toate! După care revărsă un torent de cuvinte la urechea lui Rosemary.

— Mai rar, te rog; nu înțeleg.

— Oricum, e o mare alinare că am pe cineva cu care să discut. Nu îndrăznesc să spun nimic mamei și mătușii Maria. Mă enervează! N-o interesează decât religia și merge la slujbă în fiecare zi. Mama nu iese din cuvântul ei. Tatăl meu, care mă înțelegea, a murit. Am făcut școala în Madrid și am idei moderne, dar mama nu mă înțelege

— Biata de tine! Dar am înțeles de la cealaltă mătușă a ta, cea din Londra, că ești logodită, așa că în curând te vei căsători și vei avea casa ta.

Mercedes aruncă o privire furișă în jurul ei, apoi se apropie de Rosemary.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu el, șopti ea. Mi-e groază!

— Nu-l iubești?

— Nu. E frumos și bogat și multe femei din Spania sunt nebune după el, dar este foarte crud. Am auzit vorbindu-se multe despre el. Nu voi fi niciodată fericită cu el. Nu mă iubește.

— Atunci, de ce te căsătorești cu el?

— Familiile noastre au aranjat această căsătorie. Tatăl lui și al meu doreau ca familiile noastre să fie unite. Încă de

când eram mici s-a stabilit asta. Dar, Rose-Marie - din nou îi pronunțase numele ca Paul - sunt atât de nefericită!

— Îmi închipui. Mulțumesc lui Dumnezeu că în Anglia nu se procedează așa.

— Fără dragoste, va fi îngrozitor.

Rosemary încuviință din cap. Da, ar fi îngrozitor să te căsătorești fără să iubești. Ea, care învățase ieri ce înseamnă pasiunea, știa că nu s-ar putea căsători niciodată fără să iubească.

— Îți voi arăta o fotografie a logodnicului meu.

Rosemary se așeză pe marginea patului, gândindu-se că trebuie s-o anunțe pe Ida că a ajuns cu bine.

Mercedes se-ntoarse repede, dându-i o fotografie mare, înrămată.

— Acesta este Pablo, viitorul meu soț. În engleză, „Paul".

Pablo! Rosemary tresări, se îmbujoră, apoi sângele îi pieri din obraji, lăsându-i de un alb cadaveric. Paul, numele pe care-l șoptise de atâtea ori în timpul îmbrățișărilor pline de pasiune. Figura aceea perfectă! Poate că totuși era o greșeală. Acela era Paul - Paul al ei din tren - Paul *al ei.*

Mercedes continua să vorbească lângă ea, ca o coțofană.

— El este. Don Pablo Iballo… cei din familia Iballo au o avere fabuloasă. Toată lumea spune că este o partidă foarte potrivită pentru mine. Pe lângă alte proprietăți, are o vilă aici, în Malaga. Este frumos, nu-i așa? Dar privește-i buzele. Nu crezi că denotă cruzime? Îți place, Rose-Marie?

Rosemary nu putu răspunde. Avea gâtul și gura uscate. Mâinile îi ardeau și-i tremurau. Dacă-i plăcea? Dumnezeule, nu-i sărutase oare fiecare centimetru al feței? Nu era chipul lui gravat pentru totdeauna în inima ei? Așadar, el era soțul promis lui Mercedes Lamanda! Ce ironie! Cu cât se gândea mai mult, cu atât se întrista! Paul știa perfect de bine că urma să se căsătorească și totuși… Nu avea nici un drept să facă aceasta. Nu i-ar fi îngăduit niciodată dacă ar fi știut că urma să se căsătorească.

— Este încântător cum se poartă cu mine… și cu toți ceilalți, continuă Mercedes, dar nu are nici un pic de inimă. A fost iubitul multor femei.

„L-aș omorî", șopti Rosemary pentru sine.

Da, era convinsă că fusese iubitul multor femei. Era atât de versat! Îi spusese în tren că adoră blondele. Ei bine, și Mercedes era blondă. Amândouă erau de statură mică și aveau glezne și mâini delicate. Paul îi mai spusese și că adoră ochii căprui… dar ochii fetei cu care urma să se căsătorească erau tot atât de negri ca ai lui… Nu era decât un Don Juan, un ticălos.

După ce Mercedes a lăsat-o singură în cameră, ca să-și schimbe rochia, Rosemary se întinse în pat cu fața îngropată-n pernă. Nu avea rost să-și urmeze impulsul și să părăsească Spania și pe acești oameni și să uite toată această poveste. A fost șocant să afle că Paul era logodnicul lui Mercedes. Asta însemna că avea să-l mai întâlnească pe Paul

acolo… ceea ce ar fi aproape insuportabil. Și ce va spune când va descoperi că era angajată ca fată de companie pentru Mercedes?

Nu avea decât o soluție: să înfrunte toată această situație. Cu timpul, se va vindeca. Simțea totuși că murise ceva în ea și că nu va mai putea fi niciodată aceeași.

Îi trimise Idei o telegramă: „Am ajuns cu bine. Totul este în ordine." Gândindu-se la cuvintele „totul este în ordine", menite să-i liniștească prietena, simți că i se frânge inima.

Din fericire, în următoarele zile a fost mult prea ocupată ca să se mai gândească la ceva. Avea multe de făcut. Mercedes începu imediat lecțiile de engleză. Vroia să învețe engleza pentru că logodnicul ei făcuse studiile în Anglia. Cel mai rău era că nu putea să scape de amintirea lui Paul; Mercedes vorbea tot timpul despre el.

Clipa temută, când Rosemary avea să-l întâlnească din nou, nu întârzie. Señora Lamanda organiză o petrecere la vila Santa Barbara pentru a sărbători întoarcerea viitorului ei ginere în Spania.

Rosemary încercă să scape.

— Poate că preferați să rămân în camera mea.

— Te vei distra, insistă Mercedes. Și vreau să-l cunoști pe Pablo și să-mi spui ce părere ai despre el.

Se simțea îngrozitor de nefericită în seara petrecerii. Veniseră cele mai cunoscute familii din regiune. Salonul era

luminat de zeci de becuri și plin cu flori exotice. Orchestra fusese adusă din Madrid, iar atmosfera generală era festivă.

Rosemary purta una din noile ei rochii de seară și, deși nu era atât de scumpă ca minunata rochie albă brodată a lui Mercedes, îi venea foarte bine, scoțându-i în relief blondul părului. Își amintea cât de bucuroasă alesese această rochie cu Ida, fără să bănuiască o clipă măcar faptul că o va purta cu teamă și că va aștepta cu groază prima ei petrecere în Spania.

Rosemary îl văzu pe Paul cu mult înainte ca el s-o observe pe ea. Era cu jumătate de cap mai înalt decât orice alt bărbat din sala de bal. Arăta extraordinar în uniforma de ofițer spaniol, împodobită cu trese aurii și roșii

Cu o senzație de durere, îl privea înclinându-se asupra mâinilor diferitelor femei din sală. Fiecare zâmbet al lui, fiecare sclipire a privirilor, îi erau de-acum atât de cunoscute. Era încântător. Nimeni nu știa mai bine ca ea cât de încântator era. Dar, aflase de asemenea, și cât de crud și nemilos era!

Încercă să evite de a-l întâlni, dar, brusc, o văzu și se opri, uluit. Ea se strecură afară din încăpere, pe terasa luminată de lună care dădea spre mare. Total nedumerit, o urmă.

— Rose-Marie! *Tu*, aici!

Deși o străbătu un fior auzindu-și numele rostit de el, se stăpâni și întorcându-se cu fața, se înclină ușor.

— Don Pablo!

— Tu, repetă el. Cum de te afli aici?

— Predau engleza viitoarei tale soții, îi răspunse ea rece, deși mâinile îi tremurau.

— Vrei să spui că mergeai la familia Lamanda când ne-am întâlnit?

— Da.

— Dumnezeule, ce coincidență!

— Nu-i așa? spuse Rosemary cu un zâmbet rece și se întoarse cu spatele ca să plece.

Paul o prinse de braț.

— Rose-Marie… nu pleca așa… de ce-mi vorbești atât de ostil?

— Te-nșeli, Don Pablo, dacă-ți imaginezi că mă voi mai face de râs din nou…

— Rose-Marie… n-au însemnat nimic acele minunate ore?

— Să nu-ndrăznești să mai amintești de-așa ceva! Ești logodit cu Mercedes.

— Rose-Marie, nu înțelegi… aici, în Spania, suntem câteodată nevoiți… să încheiem căsătorii… după cum doresc familiile noastre… Am promis tatălui meu când era pe patul de moarte că mă voi întoarce în Malaga și mă voi căsători cu Mercedes.

— Un plan excelent. Și până atunci, te-ai gândit că nu-ți strică un mic divertisment, numai că eu nu intenționez să ți-l mai ofer.

— Rose-Marie…

— Noapte bună.

Paul o privi lung. Era frumoasă și-i înfierbânta sângele latin. Nu uitase dulceața buzelor ei, timiditatea cu care îi cedase. Era răsfățat și nu era obișnuit ca vreo femeie să i se împotrivească. Brusc, cu o privire plină de pasiune, o prinse și o ținu o clipă strâns la pieptul lui cu un gest necugetat.

— Nu te voi lăsa să pleci așa, Rose-Marie… Sărută-mă din nou… cum ai făcut-o în tren…

— Ticălosule! Te urăsc!

Îl lovi peste gură, rănindu-i, cu inelul, buza de jos care începu să-i sângereze. Îi dădu drumul și-și șterse încet sângele cu o batistă de mătase. În lumina lunii, fața îi era albă de mânie. Privirea, însă, îi era de nepătruns. În acea clipă, Rosemary își dădu seama de cruzimea despre care vorbise Mercedes și, înăbușindu-și un hohot de plâns, fugi de pe terasă, lăsându-l singur. Era sigură că Don Pablo o va urî acum și n-o va ierta niciodată pentru acea lovitură.

Își salvase mândria, dar, când rămase singură, izbucni în lacrimi. Ar fi dorit atât de mult să răspundă îmbrățișării lui.

Îl iubea tot atât de mult pe cât îl ura. Era conștientă că nu-și va putea alina niciodată durerea, că în ea murise ceva în mod iremediabil și că-i va fi cu neputință să mai creadă vreodată în dragoste sau în vreun bărbat.

Fugi orgește până ajunse la terasa cea mai de jos. Vroia să fie singură, dar dădu peste o pereche de îndrăgostiți, o

fată îmbrăcată în rochie albă, în brațele unui tânăr brunet care nu era îmbrăcat în ținută de seară, ceea ce însemna că nu se număra printre invitați.

Rosemary se opri, stânjenită de a fi întrerupt o îmbrățișare pasională. Apoi, spre surprinderea ei, văzu că fata în alb era Mercedes, cu fața palidă scăldată în lacrimi.

— Rose-Marie! Acum ai aflat! Dar nu trebuie să-i spui mamei. Nu trebuie să mă trădezi.

— Fii liniștită, draga mea.

Mercedes îl luă de braț pe tânărul de lângă ea.

— Rose-Marie, acum îmi știi secretul. Mi-e groază să mă căsătoresc cu Pablo pentru că-l iubesc pe Manuel Cadozza. Ți-l prezint pe Manuel.

Rosemary îl privi gravă pe tânărul care se înclină în fața ei cu oarecare timiditate. Era un spaniol frumos, categoric mai blând, mai puțin sofisticat decât Paul. Mercedes mărturisi că se adoră unul pe celălalt. El era muzician - cânta la vioară la un hotel din Madrid, dar nu avea bani. Se întâlneau în secret de mai multe săptămâni. Familia Lamanda nu l-ar accepta niciodată, dar Mercedes declară că va muri de durere în ziua în care se va căsători cu Paul.

— Manuel este atât de blând, de tandru, de înțelegător, Rose-Marie! Este total diferit de Pablo și mă adoră.

— Așa este, confirmă Manuel Cadozza, înfocat. Mi-aș da viața pentru ea…

Rosemary suferea pentru tânăra pereche. Ar fi vrut să-i poată ajuta, dar cum? Apoi se gândi la Paul... Paul care era diabolic de fascinant și crud... și-i fu milă de acea tânără îndrăgostită de violonist.

— Trebuie să punem la cale un plan, ceva care să te ajute, Mercedes. Acum, te rog vino cu mine, draga mea, să nu te vadă cineva.

Mercedes se aruncă în brațele tânărului. Rosemary se întoarse cu spatele, ca să plece, dar îl auzi pe Manuel spunând:

„Alma de mi vida."

Cuvintele pătrunseră ca un cuțit în inima ei. Paul o îmbrățișase și-i spuse aceleași cuvinte - „Sufletul vieții mele" - doar cu câteva zile în urmă. Simți durerea vie a amintirilor. Ca să nu mai riște o nouă întâlnire cu Paul în seara aceea, Rosemary merse imediat în camera ei; nimeni nu-i simți lipsa și nici nu o rugă să revină.

Capitolul 2

Rosemary și Paul se mai întâlniră abia după o lună. Era logodnicul lui Mercedes, dar se pare că nu manifesta nici o dorință de a fi alături de ea, așa că se întâlneau rar. Fata era îngrozitor de nefericită și acum, că Rosemary devenise confidenta ei, nu mai vorbea decât despre Manuel.

Lui Rosemary îi era milă de ea. Ziua nunții se apropia și señora o lua pe fiica ei la Madrid să-i cumpere trusoul. Paul cumpărase certificatul de căsătorie și inelele și căsătoria urma să fie oficiată în ultima zi din mai, adică peste două săptămâni.

Mercedes era desperată, dar și Rosemary, din ce în ce mai mâhnită. Paul o rănise adânc. De ce să-i fie îngăduit să devină soțul acestei fete îndrăgostite de manuel Cadozza și să-i distrugă viața?

Într-o după-amiază fierbinte, când fetele mergeau spre sat, lângă ele opri o mașină verde cu argintiu, purtând

însemnele familiei Iballo. La volan era Paul - de data aceasta un Paul îmbrăcat în alb, cu o alură tipic englezească, venind de la o partidă de tenis cu prietenii.

Evită privirea lui Rosemary, concentrându-și întreaga atenție asupra lui Mercedes, căreia îi sărută mâna și-i făcu încântătoare complimente. Doar când se urcă din nou în mașină ca să plece, o privi pe Rosemary cu aceeași expresie de nepătruns. Cum îndrăznea s-o privească așa... aproape batjocoritor... provocator?

— Îl urăsc, spuse Mercedes tristă, după ce, rămase singure, și-au reluat drumul. Ah, Rose-Marie, de ce nu pot să fug cu Manuel?

„Și eu îl urăsc", se gândi Rosemary. Totuși, restul zilei și toată noaptea, amintirea lui o chinui iar.

Sosi, în cele din urmă, ziua nunții.

În lumina strălucitoare a soarelui, Don Pablo și cavalerul său de onoare merseră cu mașina la biserica din Malaga pentru a aștepta mireasa. Paul era îmbrăcat în uniforma sa albă și-și sprijinea mâna, cu un tremur nervos, pe mânerul sabiei. Pe figură i se citea o expresie blazată, de plictiseală. Biserica avea să fie plină de lume elegantă. Tânărul Iballo își îndeplinea promisiunea făcută tatălui său. Mama lui, și ea moartă, fusese pe jumătate englezoaică. La dorința ei, Paul își făcuse studiile în Anglia. Dar defunctul Don Iballo dorise ca fiul și moștenitorul lui să se întoarcă în țara sa natală și să se însoare cu fiica lui Don Lamanda, cel mai bun prieten al său.

Așadar, Paul mergea astăzi spre biserică pentru a-și îndeplini promisiunea, numai că nu se putea gândi la fata spaniolă cu ochii negri. Cu amărăciune, cu furie, cu toată pasiunea caracteristică gintei sale, nu-și putea scoate din minte englezoaica zveltă, cu ochii căprui, care-l lovise. O ura pentru gestul acela. În egală măsură, însă, o dorea.

În dormitorul ei din Vila Santa Barbara, mireasa era deja îmbrăcată cu rochia albă de satin; cu capul puțin înclinat sub cununa de perle și flori de portocal, acoperit de un voal de dantelă groasă, plângea amarnic. Era doar cu Rosemary.

La parter, señora și mătușa Maria dădeau ultimele porunci. Contele Lamanda, unchiul lui Mercedes, aștepta să-și conducă nepoata la altar. Rosemary, purtând o rochie albă și o pălărie mare, avea permisiunea de a asista la nuntă.

Senzația ei, însă, era că merge mai degrabă la funeralii. Îi displăcea ideea de a-i vedea pe Paul și pe Mercedes uniți prin căsătorie - și asta, din zeci de motive contradictorii. Dar, cel puțin, când totul se va termina, va putea părăsi Spania pentru a se întoarce în Anglia. Dispăruse acum orice dorință de a mai rămâne în țara după care tânjise atât de mult. Nu vroia decât să se întoarcă la Londra... ca să uite.

Mercedes se agăță de brațul ei.

— Ah, Rose-Marie, Rose-Marie, sunt atât de nefericită... În câteva clipe mă vor chema și eu nu pot să mă mărit cu Pablo, pur și simplu, *nu pot*.

Rosemary tăcea, palidă, preocupată, strângând mâna lui Mercedes, plină de compasiune. Tot felul de planuri nebunești i se perindau prin minte, declanșate în ultima clipă de spiritul ei de aventură.

— Rose-Marie, nu pot să fac asta, spuse Mercedes printre hohote de plâns. Aseară, când mi-am luat rămas bun de la Manuel, a spus că se aruncă în mare pentru că nu suportă gândul să mă știe în brațele lui Pablo.

Rosemary, zguduită de această perspectivă, avu un frison de groază. De ce trebuia ca acel bărbat s-o facă pe Mercedes nefericită pentru totdeauna și să se facă răspunzător de sinuciderea acelui tânăr cu inima atât de caldă?

— Ascultă, Mercedes, rosti ea rapid în spaniolă, am un plan.

— *Madre de Dios* cum poți să mă salvezi acum?

— Pot, dacă ești suficient de curajoasă să-ți asumi riscul de dragul lui Manuel.

— Aș risca orice pentru el. Nu înțeleg de ce n-am fugit aseară cu el, chiar așa, fără să avem nici un ban.

— Atunci, să schimbăm locurile.

— Bine, dar *cum, cum*?

— Avem aceeași înălțime, suntem amândouă blonde și, cu fața acoperită de vălul acesta gros de dantelă, nimeni nu-și va da seama de schimbare.

— *Santa Maria* ce propui, Rose-Marie?

— Să schimbăm între noi rochiile. Eu voi merge la biserică să mă căsătoresc cu Don Pablo în locul tău, iar tu te

poți strecura pe ușa din spate și te duci la Manuel. Biserica e doar la câțiva kilometri de-aici. Voi conduce eu mașina. Nu e nevoie să vorbesc; mă pot preface că plâng.

— Ce plan minunat, Rose-Marie! Manuel va fi la hotel. Va fi în culmea fericirii când mă va vedea.

— Atunci, du-te la el, draga mea și fii fericită. Nu te căsători cu un bărbat pe care-l urăști.

— Dar ce se va-ntâmpla cu tine?

— Casătoria va fi anulată, desigur. Merită să vezi figura derutată a lui Don Pablo când îmi va ridica vălul și va vedea cine sunt.

— Vai, Rose-Marie, te las să faci această nebunie; trebuie neapărat să merg la Manuel. Îmi dau seama acum că prefer să fiu alături de el și să pierd orice altceva.

— Ce fericită ești că iubești atât de mult!

— Într-o zi, vei întâlni și tu un bărbat care te va face fericită.

Rosemary nu răspunse. Se îmbrăcă, tristă, cu rochia de mireasă. Un bărbat care s-o facă fericită! Nu, asta nu se va-ntâmpla niciodată. A existat doar bărbatul care a făcut-o să fie nefericită: Don Pablo Iballo. Asta îi va servi drept răzbunare: Paul va clocoti se mânie când va descoperi înșelăciunea, când își va da seama că s-a căsătorit cu domnișoara de companie a logodnicei sale - englezoaica din tren cu care se amuzase. Bineînțeles, căsătoria nu poate fi considerată legală.

Paul se poate debarasa de ea imediat, dar ei nu-i va păsa. Se va întoarce în Anglia și va încerca să-l uite... pe Paul.

Era un plan îndrăzneț și periculos, dar Rosemary își îndeplini rolul, susținută de gândul că măcar i-a adus bietei Mercedes fericirea. În clipa în care Manuel Cadozza o îmbrățișa cu pasiune pe adorata lui Mercedes, Rosemary Wallace pășea spre altar la brațul contelui Lamanda.

Don Pablo privi plictisit procesiunea ce se apropia. Fu izbit pentru o clipă de grația siluetei din rochia de satin cu perle, dar acel fior se stinse repede. Nu-i vedea fața pe sub voalul gros. Văzu doar o șuviță aurie într-o strălucire de lumină de la lumânările din altar.

Rosemary sta lângă Paul, tremurând din cap până-n picioare. Avusese o senzație ciudată mergând spre el, îmbrăcat în uniforma albă cu decorații strălucindu-i pe piept. Sunetul orgii dădu momentului o solemnitate covârșitoare. Rosemary era copleșită de durere. Îl iubise cu pasiune pe acest bărbat. În tren, strâns lipită de pieptul lui, îi simțise inima bătându-i cu putere, iar sărutările lui o ridicaseră pe culmi de extaz. În scurt timp, însă, farsa avea să fie descoperită și atunci o va urî încă și mai mult. Simțind-o că tremură, Paul se gândi: „Biata Mercedes. Nici ea nu e mai fericită decât mine. Trebuie să mă străduiesc să fiu bun cu ea, biata copilă…"

— Dă-mi mâna, draga mea, șopti el.

Rosemary îi dădu mâna. O privire ciudată îi însufleți ochii plictisiți, dar ea nu avu cum să vadă.

Restul ceremoniei a fost ca un vis – răspunsurile lui clare, vocea ei șoptită… Legătura dintre Mercedes Lamanda și Pablo Juan Fernando Iballo fu pecetluită de trei preoți.

În sacristie, Rosemary semnă în numele lui Mercedes, Paul semnă și el alături, hotărât, apoi brusc o luă în brațe.

— Sărutul nostru ca soț și soție, *alma de mi vida!*

Din nou cuvintele acelea! Cuprinsă de panică, își ținu voalul. El râse și-o sărută prin dantela ce-i acoperea fața.

„E timpul să afle cine sunt", se gândi ea. „Acest nerușinat ar face dragoste cu Mercedes chiar dacă n-o iubește."

Ieși din biserică la brațul mirelui. Văzu, ca prin ceață, o mare de fețe bronzate și auzi tumultul ovațiilor:

„Viva… Iballo… Lamanda. Viva. Ole!"

Își aminti că Mercedes îi spusese că nu va trebui să dea ochii imediat cu familia pentru că vechea tradiție cerea ca, atunci când se căsătorea un Iballo, să-și ducă soția direct acasă de la biserică. Așadar, Paul o luă în brațe și o urcă în mașina lui, condusă de un șofer în livreaua casei Iballo.

Cu inima bătându-i cu putere, cu fața albă ca vălul ce o acoperea, Rosemary încercă să vorbească, să-i spună cine e și ce a făcut, dar nu putu articula nici un cuvânt. I se făcu, brusc, îngrozitor de frică de acest bărbat. El îi ridică mâna la buze și i-o sărută. Tremurând, ea și-o retrase.

— Ți-e teamă de mine, draga mea, murmură el. Nu te teme…

Îi spusese același lucru, pe exact același ton și în tren. Probabil că își imagina, ca divertisment, că e îndrăgostit de proaspăta lui soție. Rosemary se bucura la gândul că-l va dezamăgi, dar, în continuare, nu putea vorbi; stătea lângă el, cu mâna prizonieră în a lui, tremurând de spaimă.

Ajunseră la vila ca un mic palat, înconjurată de palmieri, de trandafiri și garoafe. Pablo Iballo își duse mireasa în brațe până în încăperea nupțială, plină cu flori, cu pereții tapetați cu satin, cu mobilier cu incrustații delicate, ferestre largi cu vedere spre munte și lac.

Paul o lăsă din brațe, își desfăcu sabia, apoi o-ntrebă zâmbind, ținând o mână-n șold:

— Nu vrei să-ți ridici voalul pentru mine, soția mea?

Deși teribil de îngrozită, Rosemary nu putu să nu remarce din nou cât de frumos era. Și totuși, farmecul zâmbetului lui o înfurie. Își aruncă voalul de pe față, în cele din urmă.

— Nu sunt Mercedes. Te-am înșelat. Uite cine sunt!

Tăcere. Ochii negri ai lui Paul se îngustară, devenind ca două fante.

— Nu era drept ca Mercedes să fie obligată să facă această căsătorie. Este foarte îndrăgostită de altcineva. Așa că am ajutat-o să ajungă la acel bărbat și am venit la biserică în locul ei. Desigur, căsătoria nu poate fi considerată legală și va fi anulată imediat. Eu voi pleca imediat și tu vei lua ce măsuri vei dori.

Tăcere. De ce nu spunea Paul nimic? De fapt, zâmbea. Asta o-nspăimânta cel mai mult. Se așteptase la o izbucnire violentă de furie, nu la zâmbete.

– De ce ai făcut asta? întrebă el calm, în cele din urmă.

— S-o ajut pe Mercedes.

— Ai mai avut și un alt motiv?

— Da. Fața îi era tot atât de albă ca rochia și tot trupul îi tremura. Am făcut-o pentru că te urăsc. Am vrut să te rănesc și sper c-am reușit.

— Minunat… Pe buze își păstrase zâmbetul, dar în privire mocnea ceva ce o înspăimânta. Totuși, în tren se pare că nu mă urai.

— Ticălosule! Nu, atunci nu te uram. Nu te cunoșteam. Nu știam că erai logodit și că urma să te căsătorești și n-am fost pentru tine decât un divertisment. Ei bine, mâine dimineață e rândul meu să râd.

— Chiar mi-ar plăcea să te aud râzând.

Îl privi lung, încruntată.

— Ce ai de gând?

— Voi fi un mire fermecător și atent față de mireasa lui.

— Nu sunt mireasa ta. Te-ai căsătorit cu mine crezând că sunt Mercedes. Ceremonia nu este valabilă.

— Nu este deloc adevărat. O astfel de ceremonie este perfect valabilă dacă ambele părți sunt conștiente cu cine se căsătoresc.

— Bine, dar *tu* nu știai.

— Ba da. *Am știut.*

— *Știai?*

— Da. În momentul când te-am luat de mână, mi-am dat seama. Mercedes are degetele ascuțite. Ale tale sunt frumoase și abile. Știu bine de ce sunt în stare. Râse și arătă spre buză.

— Ai știut cine sunt și totuși te-ai căsătorit cu mine? bâigui ea, îmbujorată.

— Da. Așadar, Rose-Marie, căsătoria noastră e valabilă și, conform legii, ești soția mea.

Simți cum întreaga încăpere se-nvârtea cu ea. Se-mpiedică de trenă și era pe punctul să cadă, când Paul o cuprinse în brațe.

— E privilegiul mirelui să-și sprijine mireasa.

— Ești diabolic. Nu poți pretinde că sunt soția ta… Nu sunt.

— Ba da, Rose-Marie. Și am de gând să te țin aici în vila mea… toată luna de miere… În vocea lui vibră brusc o pasiune care o lăsă neajutorată, fără grai. Te voi învăța ce înseamnă dragostea.

— Nu! E o nebunie din partea ta… Nu mă poți ține aici.

— Exact asta voi face. Mă amuză să-ți fiu deopotrivă iubit și soț. Cât despre Mercedes… faptul că am pierdut-o nu mă deranjează deloc. Nu vrei să mă săruți… ca în tren?

— Nu. Dă-mi drumul. Te urăsc – și nici tu nu mă iubești.

— Nu se pune problema de iubire. Ai încercat să mă înșeli; ai spus că e rândul tău să râzi de mine. Te-nșeli. Este rândul *meu* să râd… sărută-mă, *sărută-mă.*

Rosemary încercă să se elibereze din brațele lui și să vorbească, dar nu-și găsi cuvintele; încercă să se ferească de sărutările lui, dar se dovedi neputincioasă. Îl înșelase pe Don Pablo, crezând că va scăpa. Nu-și imaginase că va descoperi trucul și se va preta la acest joc, încheind căsătoria în deplină cunoștință de cauză.

Îi simțea mângâierile și-i auzea vocea, mai mult o șoaptă la urechile ei:

— Sărută-ți soțul și spune-i că-l iubești tot atât cât de iubește și el.

— Dragostea… nu are nici o legătură… cu asta… Brută…Ticălosule. Te urăsc.

El râse și-i închise buzele tremurânde cu un alt sărut pasionat.

— Tu, draga mea, ai fost bruta care ai încercat să mă lași fără soție.

— N-o iubești pe Mercedes.

— Ar fi mai bine să nu vorbim despre dragoste, ci numai despre pasiune în noaptea asta.

Apoi, văzându-i privirea rușinată, pasiunea lui lăsă locul unei mânii mocnite. O luă în brațe și o așeză pe pat o piesă masivă cu o cuvertură aurie pe care era brodat, în fiecare colț, blazonul familiei Iballo.

— Stai aici, Rose-Marie, până îți revii. Merg în camera mea ca să mă dezbrac de uniforma asta grea. Nu te umili în fața personalului de serviciu, încercând să fugi. Am deplină încredere în garda mea personală. Toți au fost deja anunțați că soția mea, Doña Mercedes Iballo, nu are voie să părăsească vila și împrejurimile.

Rosemary îl privi. Bărbatul acesta arăta și se purta ca un prinț extrem de arogant și mândru. Și totuși, era în stare s-o țină prizonieră. Ce speranță avea să scape? Îi luă mâna tremurândă și i-o sărută, zâmbind.

— E o zi superbă. O vom petrece arătându-ți frumusețile Vilei Lucia. Cuferele lui Mercedes au sosit deja. Presupun că ea s-a dus la violonistul ei. Poți să-i porți rochiile; vei arăta mai minunat decât ar fi putut ea arăta vreodată. Mai târziu, când te vei simți mai bine, voi veni la tine.

Apoi plecă, lăsând-o pe Rosemary singură, uluită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Era soția legală a lui Don Pablo, dar și prizoniera lui. Îi era categoric teamă de el, chiar de frumusețea lui fizică și de fascinația ciudată pe care o exercita. Rosemary era o fire mândră și umilința la care o supunea acest bărbat o chinuia îngrozitor.

După un timp, ușa se deschise și intră o cameristă spaniolă, Carmenita, care făcu o reverență și se oferi s-o ajute să-și schimbe rochia. Restul zilei trecu pentru Rosemary ca un vis… palpitant, frumos și totuși prevestitor de dezastru. Don Pablo se purta ca și cum ar fi fost într-

adevăr un soț iubitor. Se plimbară împreună prin grădinile inundate de cele mai minunate flori și chiar în starea de spirit în care era, Rosemary nu se putu abține să nu le admire.

Și interiorul vilei era minunat, de la mobilierul vechi din lemn de nuc, în stil spaniol, la picturile de Velasquez și la porțelanurile fine.

Mai târziu, când soarele intră în mare și apăru luna, tivind munții cu argintiu, luară cina în grădină, serviți de valeți în livrea. Rosemary, îmbrăcată cu una din rochiile lui Mercedes, purta un colier cu diamante pe care Paul i-l prinsese în jurul gâtului.

— Sunt diamantele familiei Iballo și niciodată n-au împodobit un gât mai frumos, spuse el, sărutând-o pe gât.

Îl ura în seara aceasta, dar atingerea buzelor lui îi reînviase în minte amintirea orelor în care se îndrăgostise de el… amintiri cu atât mai dureroase cu cât o făceau să creadă că acele clipe de extaz fuseseră definitiv ucise prin modul în care se purtase el.

Încercase de câteva ori să ajungă la ieșirea de pe proprietate, dar de fiecare dată se izbise de o barieră de paznici.

— Ne pare rău, Dõna Mercedes, dar avem ordin că nimeni nu are voie să părăsească Vila Lucia astăzi. Este periculos, pentru că avem informații că bandiții din munți au coborât până aici.

În seara aceasta, Rosemary își spuse că lucrurile nu mai pot continua așa; era ca un film absurd de care ea și Ida se amuzau la Londra.

— Nu crezi că farsa asta ar trebui să înceteze? i se adresă ea imediat ce servitorii dispărură. N-ar fi mai bine să mă lași să plec?

Paul fuma un trabuc. În ciuda părului negru ca abanosul, avea un aer tipic englezesc, îmbrăcat cum era în haine de seară.

— Draga mea, te-nșeli. Nu-i vorba de nici o glumă. Te-ai căsătorit cu mine în această dimineață. Firește că nu mă voi despărți de proaspăta mea soție. Pe de altă parte, și familia Lamanda și-o închipuie pe Mercedes în siguranță, alături de mine, așa că nici ei nu vor interveni, deși cred că se-ntreabă unde ești tu.

Rosemary sări în picioare. Paul își dădea seama că o chinuie și faptul acesta îl îngrijora, dar nu vroia să renunțe. Îndrăznise să-l înfrunte… să-l înșele… să râdă de el, Pablo Iballo.

— Refuz să mă consider soția ta, Paul. Nu știu cum te poți gândi că voi rămâne. Nu mă poți ține prizonieră la nesfârșit. Un astfel de comportament este o barbarie.

— Poate că e o barbarie, scumpa mea, spuse Paul ridicându-se și venind lângă ea. Dar te afli pe proprietatea Iballo și aici eu fac legea.

— Dacă ai ști cât te urăsc! începu ea, cu dinții încleștați.

— Știu. Și poate că și eu te urăsc, Rose-Marie, pentru ceea ce ai făcut în această dimineață. Și totuși… te doresc.

Cu o mișcare rapidă, o luă în brațe.

— Nu, Paul, te rog… doar nu… nu trebuie…

— Pentru mine nu există nici o interdicție la Vila Lucia și întotdeauna vorbesc serios. Nu te zbate, nu țipa. Stai liniștită în brațele mele și recunoaște că ești învinsă.

— Nu, nu sunt învinsă. Nu-ți dau voie să spui asta.

El ridică din umeri. În tren, Rose-Marie fusese încântătoare, de neuitat. Din acest motiv încheiase în mod deliberat această căsătorie cu ea. Mercedes Lamanda nu însemna nimic pentru el. Acum, că promisiunea făcută tatălui său fusese încălcată, nimic nu mai conta. Rosemary era soția lui și nimic pe lumea aceasta nu trebuia să i-o ia.

În inima lui se încleștau cele mai contradictorii sentimente: mândrie, furie, dorința de a cuceri această fată… de a o face să recunoască faptul că încă îl mai iubea.

— Nu te voi lăsa niciodată să pleci, Rose-Marie. *Niciodată*, indiferent de ce se întâmplă acum. Suntem căsătoriți și nimic nu poate desface legătura noastră.

— Dac-aș fi știut că vei proceda așa…

— Tocmai. Te-ai așteptat să scapi ușor. Numai că vom fi împreună, la bine și la rău. În seara aceasta, am de gând să-mi iau ce-mi aparține.

— Nu. Nu.

— Fii puțin bună, draga mea. Am dus o viață fructuoasă, singuratică. Vila mea de-aici din Malaga nu avea nevoie decât de tine pentru a deveni un paradis. Sunt mii de stele care strălucesc deasupra noastră. Să ne iubim din nou ca în expresul de Madrid. Vino, scumpa mea, să vorbim despre dragoste și să uităm de răzbunare…

Când o ridică în brațe, aproape sufocându-se de propriile bătăi ale inimii, Rosemary nu mai știa dacă simțea dorul de tandrețea lui, sau ura pentru că o obliga să cedeze voinței lui. Știa sigur că simte pasiunea nestăvilită a săruturilor lui. Nu vedea decât flori – o profuziune de flori care acopereau podeaua și patul camerei lor.

Don Pablo o așeză pe pat și presără petalele trandafirilor pe rochia și părul ei auriu.

— *Alma de mi vida*, să uităm neînțelegerile dintre noi. Nu-mi amintesc decât că m-ai iubit o dată… și că inima mea bate năvalnic pentru tine… în noaptea aceasta.

Capitolul 3

Trecuseră patru zile; patru zile și patru nopți de când Rosemary devenise soția lui Pablo Iballo, în locul lui Mercedes. Zile și nopți de încordare, de umilință pentru ea, de cucerire pentru el.

Părea total izolată de vechea ei lume. Nu avea nici un fel de posibilitate de comunicare în afara vilei. Îi era doar îngăduit să scrie prietenei ei din Londra și, într-adevăr, Rosemary povestise Idei despre neașteptata ei căsătorie.

Fiecare sărut al lui Paul îi înfiera nu numai buzele, ci și sufletul. Își tot repeta că-l urăște, că e crud și neîndurător. Totuși, era un amant perfect și tot ce făcea sau îi spunea când se afla în brațele lui era de o frumusețe sfâșietoare. Să fi fost soția lui în alte împrejurări, ar fi fost nebună de fericire.

De-acum, familia Lamanda descoperise adevărul. Jigniți și furioși, veniseră la Vila Lucia să ceară o explicație, dar nu

primiseră decât mesajul că Don Pablo regretă cele întâmplate. Mercedes îl alesese pe Manuel Cadozza și, din moment ce domnișoara Wallace îi luase locul, el hotărâse să lase lucrurile așa cum erau. Sperase să-și țină promisiunea făcută tatălui său, dar, dacă evenimentele luaseră acea întorsătură, acum avea să-și trăiască viața așa cum dorea.

Scandalul uluitoarei căsătorii se răspândi în toată Malaga. Cei din familia Lamanda se agitau inutil. Mercedes dispăruse în Barcelona cu iubitul ei, iar Rosemary, care instigase, exaltată de spiritul de aventură, întreaga acțiune, suporta consecințele nesăbuinței ei. Degeaba îl ruga pe Paul să-i redea libertarea.

— Niciodată, iubito. Ești soția mea și nu te voi lăsa niciodată să pleci, venea în mod invariabil răspunsul, printre sărutări.

Se întâmplă atunci să sosească un oaspete neașteptat la Vila Lucia: un englez de la Londra, Harry Dyall, văr primar cu Paul.

— Este vărul și prietenul meu și era, până acum patru zile, moștenitorul averii familiei Hallo după moartea mea.

— Și acum nu mai e?

— Nu. Sper să am un fiu.

— Te urăsc, spuse ea roșind până la rădăcina părului.

Acestea au fost primele cuvinte pe care Harry Dyall le-a auzit, intrând în salonul lung și răcoros în care fu primit. Le

asculta cu interes. Avea o figură tipic englezească: păr șaten și ochi albaștri.Sufletul, însă, îi era plin de mânie și dezamăgire. Când, venind de la Vila Lucia, i se spusese că vărul lui este cu Dõna Mercedes, scrâșnise din dinți de furie. Paul, care făcuse școala împreună cu el și-l simpatiza, îi dădea o mulțime de bani. Acum, căsătoria aceasta strica totul, mai ales că Paul spera să aibă un fiu. Harry Dyall era un tânăr plăcut și sociabil, dar lipsit de scrupule. Fusese mai întâi mirat, apoi intrigat auzind o voce blândă spunând „te urăsc", Se părea că soția lui Paul nu prea era îndrăgostită nebunește de acesta. Cu atât mai bine. Când o văzu pe tânăra zveltă îmbrăcată cu o rochie din voal gri perlă și cu un colier din jad în jurul gâtului, surprinderea îi deveni și mai mare. Soția lui Paul era o englezoaică încântătoare. Harry se înclină și șopti câteva cuvinte de felicitare deasupra mâinii pe care Rosemary i-o întinse. Rosemary își făcuse deja planul că acest văr al lui Paul avea să devină portița ei de scăpare, doar era și el englez, ca și ea. Ochii lui albaștri se opriră asupra ei poate cam prea îndrăzneț, dar ea nu luă în seamă. Vroia un prieten și un aliat și era dispusă să considere ca atare pe primul venit.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee că te-ai căsătorit, spuse Harry Dyall. Sigur că da, în acest caz nu voi rămâne…

— Te rog să rămâi; am fi încântați, spuse Rosemary repede.

Harry o privi întrebător. Citea în ochii aurii ai acestei fete o ciudată tristețe. Se tot întreba ce nu e-n regulă. Se mira și că Paul se căsătorise cu o englezoaică; în Anglia se știa că e logodit cu o spaniolă.

Paul veni lângă Rosemary și-i cuprinse umerii cu brațul.

— Rose-Marie și cu mine suntem în plină lună de miere, dar… sigur… rămâi câteva zile, Harry.

Harry o observă pe Rosemary îmbujorându-se și deveni din ce în ce mai curios. De altfel, auzi povestea acestei căsătorii de la ambele părți, nu peste mult timp. Paul i se destăinui:

— Doresc ca totul să fie ținut în secret, Harry. Rose-Marie și cu mine suntem căsătoriți și vom rămâne așa. M-am distrat destul. Acum vreau să mă așez la casa mea… cu nevastă și copii.

Harry nu spuse nimic. Îl privea pe Paul fără prea multă simpatie. Îl iritau frumusețea desăvârșită și vitalitatea vărului său. Cât despre el, nu avea niciodată bani. Pasionat de femei, de vin, de curse de cai, avea veșnic datorii. I-ar fi plăcut teribil să aibă banii lui Paul și-l înnebunea gândul că perspectiva lui devenea acum destul de sumbră. Și își mai dorea ceva: s-o aibă pe soția lui Paul. Fusese întotdeauna foarte sensibil la femeile frumoase, dar, hotărât lucru, nu văzuse niciodată pe cineva care s-arate mai minunat ca ea. Îi aprindea imaginația. Se închipuia cu banii și soția lui Paul și acest gând îl obseda chinuitor. Strânse mâna lui Paul cu căldură, asigurându-l de loialitatea lui necondiționată.

— Este foarte bine cum procedezi, bătrâne, spuse el ipocrit. Fata merită pedepsită.

Degeaba încercă Paul să se consoleze cu faptul că Harry îi dădea dreptate. În adâncul sufletului său, avea mari îndoieli asupra puterii lui. Dar, pasiunea și dorința încăpățânată de a-și pedepsi soția se dovedeau pentru moment mai tari decât el.

Mai târziu în aceeași seară, Harry Dyall ascultă și cealaltă versiune a poveștii. Cinaseră toți trei împreună, apoi, când Paul dispăru în biroul lui, Harry făcu o plimbare cu Dõna Rosemary Iballo în grădina luminată de stele.

— Spune-mi ce te frământă, verișoară Rosemary.

Aproape în lacrimi, îi povesti exact ce se întâmplase între ea și Paul.

— Mercedes îl ura; de fapt, iubea un alt bărbat… Paul joacă un joc plin de cruzime cu mine. Recunosc că am greșit, dar de ce trebuie să mă țină aici cu forța?

— Vrei să scapi de-aici?

— Este tot ce-mi doresc.

— În cazul ăsta, vărul meu e un ticălos. Nu are dreptul să te trateze așa.

— Ești de partea mea, domnule Dyall?

— Prin căsătoria ta, ți-am devenit și ție văr. Spune-mi, te rog, „Harry” și consideră-mă prietenul tău. Sigur că sunt de partea ta. Paul a fost întotdeauna cam nebun. Și când eram la școală împreună, făcea tot felul de lucruri neobișnuite și

încălca toate regulile. O bătu ușor pe mână, cu un gest frățesc, înăbușindu-și impulsul de a o lua în brațe. Ai încredere în mine. Vrei să fugi de la Vila Lucia?

— Da. Mă vei ajuta?

— Da, draga mea, te voi ajuta.

În mintea sa se perindau deja tot felul de planuri. Va fi chiar foarte fericit să-l despartă pe Paul de soția lui. Doar nu vroia ca Paul să aibă un moștenitor.

Rosemary își puse toată încrederea și speranța în Harry și, când Paul li se alătură în grădină după câteva minute, avu puterea să-i zâmbească, privindu-l pe sub genele ei lungi, gândindu-se:

„Vom vedea noi cine va câștiga în final."

Au stat până noaptea târziu în bibliotecă, bărbații fumând, discutând și bând whisky, în stil englezesc, iar Rosemary ascultându-i tăcută și privindu-i pe rând. Trebui să recunoască, împotriva voinței ei, că Paul era cel mai frumos și mai atrăgător din ei doi. Din păcate, își închisese inima pentru el; îl ura pentru felul în care se purta cu ea și, de aceea, va fugi de la el, cu ajutorul lui Hary Dyall.

Privirea pe care Paul o îndrepta asupra ei din când în când, o făcea să se îmbujoreze. Știa foarte bine la ce să se aștepte. În fiecare noapte, deschidea ușa camerei ei și, când intra, se apleca și-o săruta pe umăr, șoptindu-i: „Iubito, doamna mea, în câteva minute vin." Nu avea cum să i se împotrivească; nici măcar nu avea cheia la cameră. Începuse

să se teamă și de ea însăși, pentru că, în brațele lui, îi venea din ce în ce mai greu să uite clipele de extaz trăite cu el în timpul călătoriei spre Madrid, ceea ce o făcea tot mai furioasă pe el, dar și pe ea, și mai dornică să plece. Îl privea pe Harry ca pe salvatorul ei. Citea în ochii lui albaștri numai prietenie și dorința de a o ajuta, ignorând complet trădarea din inima bărbatului. Se ridică în cele din urmă și spuse cu răceală:

— Vă rog să mă scuzați, dar merg la culcare. Sunt obosită.

Simți privirea lui Paul care o reținea și o magnetiza și, când ieși din încăpere cu părul fluturându-i provocator, obrajii îi ardeau puternic. Faptul nu trecu neobservat de Harry, care interpreta îmbujorarea ei ca o reacție de furie. În același timp, se gândi ce interesant ar fi ca Rosemary să roșească pentru el. S-ar fi îndrăgostit de ea cu aceeași ușurință cu care se îndrăgostise de banii și de casa lui Paul. În definitiv, de ce trebuia afurisitul ăsta să aibă totul?

Paul se așeză din nou și își umplu paharul de cristal fin. Harry intenționa să se așeze și el, când observă pe parchet, o bucățică de țesătură diafană.

— Soției tale i-a căzut batista, spuse el ridicând-o, înnebunit de parfumul suav cu care aceasta era impregnată. Stai o clipă… Mă duc să i-o duc.

Rosemary urca treptele spre camera ei încet, ca și cum ar fi fost obosită, astfel încât Harry o ajunse din urmă imediat.

— Ți-a căzut asta. Ascultă… Știu că ești îngrozitor de nefericită și îmi pare foarte rău pentru tine.

— Da, spuse ea cu ochii brusc împăienjeniți de lacrimi. Te rog, ajută-mă să scap de-aici.

— Mâine.

— Când?

— Înainte ca toți ceilalți să se trezească. Am un plan. Îi voi spune lui Paul că mâine dimineață, foarte devreme, trebuie să plec spre Granada. Tu vei veni cu mine. Sigur, după aceea voi telefona la vilă să le spun că te-am văzut în Malaga și că faptul m-a surprins foarte mult, de aceea am și telefonat să întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Astfel, Paul nu va bănui că eu te-am ajutat. Nu vreau să știe că între voi ar fi vreo legătură.

Planul i se păru bine gândit lui Rosemary.

— Da, foarte bine. Mă voi strecura afară pe la cinci și jumătate. Voi fi în fața ușii de la intrarea principală.

— Ai încredere în mine?

— Da, trebuie… am…, șopti ea, întinzându-i mâna.

Harry îi strânse ușor mâna și plecă, deși ar fi dorit s-o acopere cu sărutări.

După o jumătate de oră, Don Pablo intră în camera soției lui. Rosemary stătea în balconul care avea vedere spre mare. Luminată de razele lunii, era atât de frumoasă, încât Paul rămase o clipă privind-o fermecat. Dorea mult să reînvie tandrețea primelor lor mângâieri și îmbrățișări. Știa că, din

punct de vedere fizic, câștigase bătălia asupra ei, dar că mintea și inima ei rămăseseră ferecate pentru el și că-l ura. Se simțea copleșit de magia momentului și de frumusețea ei. O luă de braț și o aduse înăuntru.

— Ești minunată, Rose-Marie… Rose-Marie a mea… M-am plictisit de situația asta: pasiune la care nu mi se răspunde, răceală și lacrimi din partea ta. Cândva, tremurai de dorință în brațele mele. Iubito, să uităm ce s-a întâmplat și să ne iubim din nou în noaptea asta. Tu și cu mine, suntem făcuți unul pentru celălalt.

Rosemary rămase nemișcată și rece în brațele lui. Totuși, pulsul i se acceleră în mod ciudat. Era atât de frumos și-l simțea palpitând de pasiune pentru ea. Da, tremurase de dorință în brațele lui. Dacă mândria ar lăsa-o, dacă și-ar lăsa trupul și mintea să se relaxeze… s-ar înfiora din nou. I-ar fi atât de ușor să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să-i spună „Te iubesc, Paul. Sunt a ta."

Cu toate acestea, rămase la fel de mândră și de rece, la adăpostul aceluiași aer disprețuitor.

— Cum îți poți imagina că te voi mai iubi din nou după tot ce mi-ai făcut? Nu ai nici un drept să mă ții aici. N-am să-ți iert asta niciodată.

— Stai puțin, Rose-Marie. Și eu m-aș putea plânge că te-ai purtat cu mine într-un mod de neiertat... m-ai fi făcut de râs în fața prietenilor mei.

— Recunosc că am greșit, dar o meritai. Știai că ești logodit cu Mercedes și te-ai purtat ca și cum ai fi fost îndrăgostit de mine. De ce?

— Hotărâsem să… uit de Mercedes pentru câteva ore. Am regretat apoi, dar asta nu justifică în nici un caz fapta ta.

— Nu știu ce rost are să continuăm așa. Ne detestăm unul pe celălalt.

— Nu e adevărat, Rose-Marie. Nu putem spune că ne detestăm. Suntem amândoi furioși… dar furia face parte și ea din dragoste… acest fel de dragoste.

Pentru o clipă, îl privi ca și cum ar fi vrut să-i răspundă ceva tăios, aspru; apoi, ezită. Ce rost avea să mai continue această discuție în contradictoriu? Era de neclintit și ea oricum își făcuse planul să-l părăsească, să plece ajutată de Harry. Aceasta avea să fie ultima noapte petrecută cu Paul, ultima umilință.

— Sărută-mă, iubește-mă, Rose-Marie…

Din partea ei, nu veni însă nici un răspuns. Nu putea decât să stea neputincioasă și să accepte sărutările cu care o acoperea, spunându-și mereu, că singura consolare:

„Este pentru ultima oară. Dacă ai știi, Paul, că mâine voi fi deja plecată și această farsă se va sfârși."

Capitolul 4

Zorile transformaseră grădina într-o carapace verde, plină de mister și frumusețe.

Cât se poate de atentă, Rosemary reuși să se ridice de lângă soțul ei și să se-mbrace fără să-l trezească. Își puse câteva lucruri în valiză și, înainte de a ieși pe vârfuri din încăpere, se opri puțin lângă pat să-l privească.

Arăta atât de frumos în somnul său; pe fața lui nu mai era nici urmă de cruzime și egoism. Rosemary simți o durere pentru ceea ce ar fi putut fi, pentru acel Paul pe care-l iubise, pentru acea clipă de extaz înăbușită sub duritatea lui. Își spuse că nu mai vrea să-l vadă niciodată, apoi coborî în holul unde Harry Dyall o aștepta deja.

— Foarte bine, șopti el, cu ochii sclipindu-i. Vino repede. Mai întâi, mergem la garaj să-mi iau mașina.

— Paul a dat ordin să fiu supravegheată chiar și noaptea. Sunt paznici la poartă.

— Nu fi îngrijorată. Nu vei mai sta aici împotriva voinței tale. Uite… cum ajungem la mașină, te întinzi pe jos în spate și te acopăr cu pleduri. Vei sta așa până trecem de pază. Așa, nimeni nu va ști.

Un paznic somnoros se uită la mașină, văzu că nu e decât englezul la volan și spuse în spaniolă că totul e-n ordine și poate trece.

La o oarecare distanță, mașina se opri. O mână îndepărtă pledurile ce o acopereau pe Rosemary și, când aceasta se ridică, întâlni privirea victorioasă a lui Harry. Erau deja la o distanță de două mile de vilă, pe drumul ce ducea spre Granada.

— Bine lucrat, nu-i așa?

— Minunat.

— Acum, vino și așază-te lângă mine.

— Liberă! șopti ea. Chiar sunt liberă cu-adevărat?

— Absolut!

Harry însă, spera ca, eliberând-o din închisoarea lui Paul, s-o închidă în a sa. Era superbă și nu avea de gând să renunțe la ea. De altfel, Paul era departe și, oricum, îl detesta.

Rosemary se gândi și ea la Paul; și-l imagina trezindu-se singur și descoperind dispariția ei; un fior de teamă o străbătu la gândul că ar putea porni în căutarea ei.

— Mai repede! Spuse ea, prinzându-l pe Harry de braț.

— Nu trebuie să te temi. Voi avea eu grijă de tine.

— Unde mergem?

— Într-un sat mic… Molinos… plin cu vii. Am stat o dată acolo, într-o cameră la un han – Fonda – când erau într-un circuit. Nimănui nu i-ar da prin cap să ne caute acolo.

— Și apoi, mâine putem ajunge în Granada, unde voi cumpăra bilet pentru a mă întoarce în Anglia.

— Da.

Vila Lucia se pierduse în depărtare, devenind un vis, la fel ca și căsătoria ei cu Don Pablo. Ajunseră la hanul Fonda, în Molinos, pe la ora zece, după mai mult de patru ore de mers. Se așezară la masă, în grădină. Harry mâncă tot, cu poftă, dar Rosemary, gustă de câteva ori din cafea, tăcută, încercând să se convingă de faptul că trebuia să fie bucuroasă pentru că scăpase de Paul.

Totuși, se gândea tot timpul la el, la cum îl va afecta plecarea ei, și dacă îl va mai vedea vreodată.

Recunoștința ei față de Harry era puțin umbrită de un vag sentiment de neplăcere. Nu era foarte sigură că-i plăcea acest văr al lui Paul. Avea un anumit fel de-a o privi pe furiș, evitând s-o privească direct în ochi. Acum, când entuziasmul evadării se mai domoli, își dădu seama, brusc că se află într-o situație destul de jenantă. Nu avea nici un ban. Depindea total de „vărul Harry".

— Nu mai fi tristă!

— Da, a fost ca-n filme, încercă ea să glumească.

— Acum, trebuie să facem planuri de viitor.

— Trebuie să mă întorc la Londra și aceasta înseamnă, mă tem, că trebuie să împrumut de la tine banii de drum.

— Simplu, în ciuda faptului că vărul Harry are reputația de a fi mereu lefter. Dar, luna aceasta am câștigat ceva bani la curse. Îmi face plăcere să joc rolul zânei celei bune. Dar ce vei face în schimb pentru mine?

Rosemary îl privi tăios. Știa acum destul de multe despre bărbați pentru a putea descifra expresia din ochii albaștrii indolenți ai lui Harry Dyall și nu-i plăcu deloc ce văzu. Oftă obosită și plictisită.

— Nu prea pot face mare lucru pentru tine, decât să-mi găsesc repede un serviciu când ajung acasă, ca să-ți plătesc până la ultimul bănuț.

— Nu e necesar. Am o altă propunere. Vreau să mai vizitez puțin Spania înainte de-a mă întoarce la Londra. Ce-ai spune să vii cu mine? Am o mașină frumoasă, nu-i așa? Și ne-am putea distra de minune împreună și…

— Vorbești prostii, îl întrerupse ea și se ridică.

— Nu sunt prostii, spuse el apropiindu-se de ea. Vino cu mine câteva săptămâni, Rosemary și apoi ne vom întoarce în Anglia prin Franța. Este un mod mult mai plăcut și mai amuzant de-a te întoarce acasă.

— Nu e prea onorabil din partea ta, Harry.

— Draga mea fată, onoarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Ai spus că mă vei ajuta, de aceea am venit cu tine.

— Asta și fac; mă ofer să te ajut. Este vorba doar de *modul în care* ajungi acasă.

— Modul acesta pe care-l propui nu-mi place, Harry. Nu accept.

— Cam multe principii pentru o fată care-a luat locul alteia și i-a întins o cursă unui tânăr spaniol bogat, căsătorindu-se cu el.

Rosemary roși. Evadarea aceasta nu avea deloc deznodământul pe care-l așteptase. Era mai mult decât dezamăgită; era prinsă într-o capcană. Îl privi lung; vedea clar ce caracter josnic avea și nu era exclus să se preteze la orice. Ciudat că Paul nu-și dăduse niciodată seama de adevărata lui față. Pe de altă parte, era normal; cu Paul se purtase întotdeauna impecabil, doar își cunoștea bine interesul.

— Harry, spuse ea în cele din urmă, nu cred că este nici locul, nici momentul potrivit să-mi amintești ce-am făcut. Când erai la Vila Lucia, erai de partea mea.

— Sunt dispus să fiu și acum, draga mea, și încă mai mult.

Îi prinse mâna, dar ea și-o retrase brutal.

— Nu deveni imposibil!

Simpla atingere a degetelor lui o înfurie. Știa bine că nu mai vroia ca vreun bărbat s-o mai atingă vreodată.

Numai Dumnezeu știa ce clipe de amarnic extaz trăise în brațele lui Paul. Cu aceasta, dragostea era pentru ea un capitol încheiat.

— Haide, Rosemary, fii drăguță! Îl urăști pe Paul. La fel și eu.

— *Tu*? Îl urăști pe Paul?

— Doar nu te aștepți din partea mea să-l iubesc. Are tot ce vrea și e hotărât să aibă un moștenitor care mă va da complet deoparte. Sincer, îl detest.

Îl privi cu dispreț. Indiferent ce credea ea despre situația lui Paul,trădarea vărului acestuia o indigna.

— Ești josnic, Harry!

— Nici tu nu prea ai principii morale, draga mea.

— Nu înțelegi… Au fost circumstanțe atenuante… Dar, ce rost are să mai discutăm? Să nu mai pierdem timpul. Ce intenționezi să faci? Nu vin cu tine… în condițiile propuse de tine. Și evident, nu vei rămâne nici tu în acest sătuc părăsit. În cazul acesta, ce facem?

— Nu știu. Nu-mi convine să te ajut fără să capăt nimic.

— Cel puțin ești sincer.

— Da. Și nici nu vreau să te întorci la Paul.

— N-am nici cea mai mică intenție de-a face asta. Oricum, presupun că nici nu mă va mai primi acum.

— Cu atât mai bine.

— Dar de ce dorești atât de mult să nu mă întorc la el?

— Ar trebui să-ți dai seama. Vreau să împiedic orice posibilitate ca Paul să aibă un moștenitor.

— Nu va exista nici o astfel de posibilitate, spuse ea roșind.

— Dumnezeule, arăți superb, Rose-Marie, izbucni Harry, cu imaginația înfierbântată de figura ei.

— Să nu îndrăznești să-mi spui așa!

— Ha! Ha! Am atins cumva o coardă romantică?

— Ah, bestie...

— Mă determini să devin o bestie, spuse el, cuprinzând-o cu un braț. Aș prefera să fiu prietenos... și, dacă mi s-ar da o șansă, aș putea fi un amant tot atât de romantic ca și vărul meu. Sunt nebun după tine, Rosemary.

Rosemary se smulse din îmbrățișarea lui, dar înainte de a reuși să spună ceva, veni hangiul și i se adresă lui Harry.

— Señor, vine o mașină mare...

Din vârful dealului pe care era construit hanul, Harry recunoscu imediat mașina care se apropia pe drumul șerpuitor, apoi o chemă pe Rosemary.

— Vino să vezi... nu e mașina lui Paul?

— Dumnezeule! Așa e!

— Foarte isteț! Și acum, ce facem? Nu trebuie să ne găsească împreună! Dacă va crede c-am fugit cu tine, nu mai văd nici un ban de la el!

Rosemary îi aruncă o privire plină de dispreț. Nu-i păsa ce va păți Harry, ci numai ce va păți *ea*. Oricum, n-ar fi fost cinstit să-și închipuie că această evadare fusese o fugă secretă cu un iubit.

— Pleacă! Ia-o pe celălalt drum pe care se pleacă de la han.

— Și ce-i vei spune lui Paul?

— Că te-am obligat să mă iei.

— N-o să te creadă.

— Îi spun eu ceva.

— Ai grijă să fie ceva credibil. Altfel, va crede că am vrut să fugim împreună. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

— Nu, mulțumesc. Prefer să stau aici să-nfrunt furtuna.

— Cum vrei! Dar, ne vom mai întâlni cândva.

— Pleacă! Suntem distruși dacă ne găsește împreună.

Harry dădu câteva ordine scurte spaniolilor de la han, se urcă în mașină și, în câteva clipe, dispăru pe șoseaua spre Granada. Din partea opusă, se auzi zgomotul mașinii lui Paul din ce în ce mai aproape.

Rosemary intră în han și așteptă. N-avea nici un rost să încerce să scape de Paul. Era prea puternic pentru ea. Tremura atât de tare, încât abia se mai ținea pe picioare.

Paul coborî din mașină și se-ndreptă spre Rosemary. Zâmbea, deși se vedea că e livid, în ciuda bronzului, și privirea îi era furioasă. Era la fel de frumos și de îngrijit ca întotdeauna, un amalgam de farmec spaniol și rezervă tipic englezească. Își scoase pălăria cu boruri mari, îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr și se-nclină.

— Aici erai, Doña Rose-Marie. A fost o urmărire palpitantă, deși cam devreme pentru gustul meu.

Vocea lui îi trezea mii de amintiri: patimă, pasiune, tristețe și, mai presus de toate, indignare și furie.

— Îți închipui poate că ești foarte iscusit pentru că m-ai găsit aici, dar de fapt nu e deloc greu pentru un bărbat cu o armată de spioni să găsească o femeie lipsită de apărate.

Paul râse. Se apropie de ea și o examină cu sinceră curiozitate.

— Mă amuzi, frumoaso. Trebuie să spun că nu arăți atât de fascinată ca de obicei. Ai plâns. Ai părul în dezordine și nasul roșu. Mai bine fugi în camera ta și dă-ți cu puțină cremă și pudră ca să arăți iar ca înainte. Evadarea nu-ți prieste.

Câtă imprudență! Dincolo de acea privire de catifea, de tandrețea atingerii mâinilor și buzelor lui, era un zid de fier.

— Mă bucur că te amuz.

— A fost amuzant și pentru tine să joci rolul soției necredincioase și să fugi cu vărul meu? Zâmbetul îi dispăru de pe buzele care se strânseră într-o linie subțire. O prinse brusc de încheietura mâinii. *Madre de dios,* Rose-Marie. Dacă și cu Harry te-ai purtat ca și cu mine atunci în tren, te *omor.* Nu se va spune niciodată că Don Pablo a fost înșelat de soție. Cât despre Harry - ruda mea...

— Nu fi ridicol, îl întrerupse ea, îmbujorată și tremurând. Nu e necesar să fii atât de violent, Paul. Pot să-ți spun că n-am avut nici o intenție de a te înșela cu vărul tău. Ceea ce s-a-ntâmplat atunci în tren, mi-a servit drept lecție! Și, chiar dacă m-aș hotărî să fug cu vărul tău sau cu orice alt bărbat, ce drept ai avea să obiectezi? Mă ții doar cu forța.

— Poate că așa e, dar ești soția mea. Te-ai căsătorit cu mine de bunăvoie.

— N-am avut intenția asta.

— Ba da, și-ți vei ține promisiunea în fața lui Dumnezeu.

Rosemary se clătină, aproape să leșine. Îi simți brațul înconjurându-i talia și conducând-o spre umbra palmierilor.

— Unde este Harry? Spune-mi adevărul.

— M-am ascuns în spatele mașinii lui. El s-a oprit aici să ia micul dejun... eu am coborât... apoi el a plecat mai departe fără mine.

Paul o privi cu atenție. Nu era sigur că spune adevărul, dar nu comentă nimic până ce ea nu-și termină povestea.

— Ai fost cumva atrasă de el? Jură.

— Dimpotrivă, jur că mi-a displăcut.

Paul respiră adânc. În ultimele ore, fusese într-adevăr chinuit de gelozie - de groază ca Rosemary să se îndrăgostească de frumosul lui văr englez. Ce altceva însemna această gelozie decât c-o iubea - iubea fiecare milimetru din trupul ei perfect. Numai că nu avea de gând să-i spună acest lucru. Dragostea lui încă nu era decantată de dorința nesatisfăcută de-a o pedepsi pentru festa pe care i-o jucase.

— Să-l lăsăm pe Herry. Nu-l pot învinui pentru că a încercat să te ajute. Presupun că i-ai spus o poveste tristă și el întotdeauna a avut inimă bună. Acum, ia-ți bagajul draga mea. Vom merge acasă. N-am mâncat nimic și sunt flămând și obosit. Este un hotel decent cam la o milă de aici. Să mergem acolo să mâncăm. Nu-mi place deloc acest han sordid.

— Paul, nu vrei să mă lași să plec la Granada și să te-ntorci acasă fără mine?

— Nu. Casa ta este Vila Lucia.

— Vreau să mă-ntorc la Londra, la prietena mea, să-mi reiau lucrul...orice, numai să nu mai stau cu tine în Malaga.

— În cazul acesta, n-ar fi trebuit să-i iei locul lui Mercedes.

Își dădu seama că orice încercare a ei se izbește de un zid de piatră. Brusc, deveni curioasă.

— Cum m-ai găsit?

— Prostuțo, credeai că dorm când ai plecat? Eram treaz. Am așteptat să văd ce faci. Am așteptat până am auzit mașina lui Harry plecând, apoi m-am îmbrăcat, m-am urcat în mașină și v-am urmărit. Cu câteva mile înainte de Molinos am avut pană și v-am pierdut; altfel, aș fi ajuns mai repede. După ce am reparat cauciucul, mi-a trebuit o oră să descopăr pe ce drum ați luat-o. În cele din urmă, niște țărani m-au îndrumat aici și iată-mă!

— Înțeleg, spuse Rosemary fără nici o speranță.

Câteva minute mai târziu , era deja în mașină, lângă soțul ei. Celălalt señor dăduse patruzeci de pesetas hangiului ca să nu spună nimic și într-adevăr, Paul nu aflase nimic de la el.

În următoarele cinci ore, și-au vorbit puțin pe drumul spre casă. Rosemary se simțea ca un prizonier capturat după o încercare ratată de evadare. Ajunsă acasă, cum intră în holul cu fresce, totul începu să se învârtească în jurul ei și, epuizată de căldură, de emoțiile prin care trecuse, de consumul nervos, leșină la picioarele lui.

Paul o ridică și o duse în camera ei, așezând-o pe patul pe care-l părăsise în zori. Acum, soarele apunea. O privi o clipă cu inima îndurerată. Era lividă, într-o stare deplorabilă, cu buzele întredeschise ca într-un protest mut împotriva tiraniei sale. Îngenunche lângă ea și-și așează capul pe pieptul ei.

— Sufletul vieții mele, floarea mea, murmură el în spaniolă. Soție adorată, de ce trebuie să continuăm această luptă absurdă în care ne facem rău unul celuilalt și nouă înșine, când ne iubim cu atâta disperare!

Rosemary își reveni și, văzându-l pe Paul și decorul familiar al dormitorului, își întinse mâinile ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze, zguduită de o convulsie.

— Nu te apropia... pleacă...

Indignat, mocnind de furie, se ridică și zâmbi, fără nici o urmă de tandrețe în priviri.

— Somn ușor, Rose-Marie și când te trezești, adu-ți aminte că aceasta este casa ta, „până când moartea ne va despărți."

De atunci, Rosemary nu mai încercă să evadeze din Vila Lucia. Știa că este supravegheată. Tirania plină de pasiune a lui Paul nu avea limite. Cu cât i se opunea mai mult, cu atât făcea situația mai complicată pentru ea. Mândria și încăpățânarea lui erau pe măsura mândriei și încăpățânării ei. Când îl ura, când îl admira. De altfel, ce femeie nu admiră în adâncul sufletului ei pe bărbatul care o cucerește? Nimic nu ar fi putut-o determina, însă, să-i arate că se resemnase. Întotdeauna arăta față de el resentiment și dispreț. Știa că-l rănea cel mai mult prin indiferența și răceala cu care-i primea îmbrățișările. Lipsa oricărei reacții din partea ei îl înnebunea. O săruta cu pasiune, apoi o împingea, revoltat.

— Este ca și cum aș săruta o statuie, *Madre de Dios*... Îmi voi căuta altă femeie.

— Nu mă interesează nici ce faci, nici câte femei îți găsești.

Dar Don Pablo nu dorea nici o altă femeie, decât pe soția lui.

O lună întreagă, Rosemary și-a îndeplinit îndatoririle de stăpână a casei, purtându-se impecabil față de prietenii lui. Celor din afară, Paul și Rosemary li se păreau un cuplu fermecător. Imediat ce rămâneau singuri, reîncepea aceeași ostilitate între ei. Erau amândoi nefericiți, dar nici unul n-ar fi cedat nici un milimetru.

Paul primise o scrisoare de la Harry și i-o arătase lui Rosemary; aceasta zâmbi trist, dându-și seama de ipocrizia lui:

„Ce mai face frumoasa ta soție, bătrâne? Sper că ești fericit, dar mă tem că nu ești, în aceste condiții. În orice caz, de vină e fata, nu tu. Sper să ne vedem din nou la Vila Lucia, în curând..."

Rosemary nu comentă și nici nu-i arătă ultima scrisoare primită de la Ida Bryant:

„Mă bucur că ești fericită cu bărbatul acela cu care te-ai căsătorit, draga mea, dar eu tot te compătimesc. Tare aș vrea să te văd..."

Biata Ida! Fusese la început uluită și îngrozită la vestea căsătoriei ei la numai câteva săptămâni după sosirea în Spania, apoi, după ce Rosemary îi povesti selectiv despre

acea uluitoare căsătorie, accentuând doar partea bună a lucrurilor, se resemnase. Ce rost avea s-o mai supere și pe Ida? Mai bine s-o lase să creadă că e mulțumită. De fapt, chiar așa și era, gândindu-se că soțul ei e bogat și puternic și că duce o viață de lux într-un loc ideal.

Spera s-o poată aduce acolo pe biata Ida în vacanță. Asta însă, când situația va fi mai puțin încordată. Nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca Ida să descopere, cu ochiul ei de vultur, că era foarte nefericită, iar casătoria, departe de a fi reușită.

Într-o seară, spre sfârșitul verii, Paul dădu o petrecere.

— Vreau să te porți așa cum trebuie în calitate de stăpână a casei și să fii o gazdă perfectă pentru invitații pe care-i voi alege. Poți veni cu mine la Madrid o zi ca să-ți alegi rochia.

— Dacă te amuză, acceptă ea cu indiferență.

Paul simți că se înăbușă de furie. Dacă-l amuză? Nu vroia nimic altceva decât s-o facă pe Rosemary să plătească, să cedeze cu trup și suflet, cu toată demnitatea și mândria ei. Dar, de fapt, simțea că *ea îl face pe el să plătească* și că el acceptă înfrângerea.

La petrecere invitase floarea societății din sudul Spaniei. Bogatul și puternicul Don Pablo avea mulți prieteni, membri ai Guvernului și toți erau curioși să vadă pe frumoasa englezoaică devenită soția acestuia în circumstanțe atât de neobișnuite, în locul lui Mercedes Lamanda.

Paul însuși nu-și văzuse niciodată soția atât de încântătoare. Rochia cumpărată în Madrid era dintr-un

material auriu, strălucitor, mulată pe corpul ei zvelt, punând și mai bine în evidență perfecțiunea acestuia. Purta la gât diamantele familiei Iballo, o broșă în formă de stea, cu diamante și smaralde în piept, o brățară cu diamante la mână și chiar o diademă cu diamante în păr. Ea însăși abia se recunoscu atunci când Carmenita termină s-o aranjeze. Era într-adevăr o figură regală, mândră, stăpână pe sine, nelăsând să transpară nimic din tensiunea la care pompa ceremoniei o supunea. Doar mâinile mici înmănușate tremurau ușor strângând evantaiul enorm din pene de struț.

Paul, îmbrăcat cu uniforma albă împodobită cu toate distincțiile militare, era și el o apariție minunată, ca de obicei cu un cap mai înalt decât orice bărbat din sală.

Vila Lucia era inundată de lumini și flori și o orchestră cânta în sala de recepție. În grădină, fiecare pom era luminat. Era una din acele nopți calde de toamnă spaniolă dinainte de ploi și vânt, o noapte ce invita la voluptate, special parcă pentru îndrăgostiți.

Don Pablo a dansat cu toate femeile în afară de soția sa, iar ea, la rândul ei, cu toți bărbații în afară de soțul ei. Din când în când, li se întâlneau privirile și, dacă el era torturat de gelozie văzând-o râzând sau zâmbind cu cine știe care dintre bărbați, nici ea nu era scutită de aceleași chinuri de câte ori îl surprindea scăldându-se în privirile unei femei frumoase.

Petrecerea se apropia de sfârșit; fusese un succes imens. Dar, deodată, Rosemary se simți îngrozitor de singură în

mijlocul acelei mulțimi strălucitoare. Aici era căminul ei luxos, era Doña Rosemary Iballo, adulată, admirată. Și totuși, simțea un gol cumplit. Fusese mai fericită pe vremea când nu era decât Rosemary Wallace la Londra și mergea la cinematografe ieftine cu biata Ida Bryant. Simți că se sufocă și ieși să se plimbe în grădină. Se opri să privească elește plin cu nuferi, în care luna își împletea razele cu lumina de la felinarul agățat în copacul din spatele ei.

Paul, privind de pe verandă, o văzu. Și el era obosit și plictisit de mulțime și se simțea singur și nefericit. Nu mai vroia victoriile pe care numai forța lui i le aducea; o dorea pe acea Rose-Marie din tren, abandonându-i-se atât de dulce și sfioasă. Cedând impulsului de moment, se îndreptă spre ea.

Într-o fracțiune de secundă, o adiere de vânt ridică spre felinarul din spatele lui Rosemary, capetele șalului din tul pe care aceasta și-l înfășurase în jurul gâtului chiar înainte de a ieși în grădină. Sub privirile îngrozite ale lui Paul, țesătura diafană luă foc.

— *Dios*! Rose-Marie! Strigă el alergând spre ea.

— Într-o clipă fu lângă ea și-i smulse din jurul gâtului șalul care ardea la capete, înăbușind flacăra cu piciorul, apoi o strânse cu putere în brațe, încă sub imperiul spaimei.

— Rose-Marie, iubito. *Queridissima mia.* Draga mea, ai pățit ceva?

Ea ridică privirea spre el, puțin mirată și râse.

— Nu. N-am pățit nimic. M-am ars foarte puțin la gât. A fost mai mult sperietura… N-am nimic.

— Te-am și văzut în flăcări… Dumnezeule… Ce m-aș fi făcut?

Îl privi fără să spună nimic. Îl revedea pe vechiul Paul cel tandru, copilăros, așa cum fusese în tren.

— *Queridissima mia,* repetă el și o sărută pe buze.

Pentru prima dată după atât timp, îl sărută și ea. Buzele lor, cedând aceluiași impuls, se contopiră într-un sărut lung, plin de pasiune și, strâns îmbrățișate, trupurile lor redeveniră unul singur. În miracolul acelei clipe, Rosemary retrăi magia începutului.

Apoi, deodată, o voce cunoscută se auzi lângă ei:

— Pablo! Ah, Pablo… ah, Rose-Marie!

Priviră amândoi și văzură lângă ei o fată cu o figură lividă, desperată, purtând o rochie neagră și un șal negru peste părul auriu.

— Mercedes! Strigară amândoi în același timp.

Fata întinse brațele și, izbucnind în lacrimi, alergă spre Paul îngenunchindu-i la picioare.

— Pablo, ajută-mă! Manuel a murit de febră acum două zile. Sunt singură și sunt muritoare de foame. Familia mea n-a vrut să mă primească. Nu am pe nimeni decât pe tine, Pablo, care trebuia să-mi fii soț. Mă vei ajuta, nu-i așa?

Tăcere. Rosemary rămase nemișcată, cuprinsă de un fior rece.

— Sigur că te voi ajuta, biată Mercedes, spuse Paul încet, stânjenit.

Un nou moment de tăcere. Rosemary privi fata căreia îi fusese domnișoară de companie. Și Mercedes o privi cu ochii plini de ură, aratând cu degetul spre ea.

— Mi-ai luat locul, țipă ea într-o izbucnire de isterie. M-ai convins să fug cu Manuel. Mi-ai distrus viața. Ce cauți aici, pe această proprietate?

Rosemary se retrase instinctiv din dreptul degetului acuzator.

— Bine, Mercedes, dar tu mi-ai cerut să te ajut. Și ai fugit pentru că erai îndrăgostită nebunește de acel Cadozza.

— A fost o prostie – nebunia tinereții. Nu mi-am dat seama că acest violonist temperamental și stupid mă va dezamăgi. Aproape am murit de foame. El a rămas fără serviciu. Am vrut să mă-ntorc la mama. Apoi, a răcit și a murit. Mai bine, adăugă ea cu o asprime care o miră pe Rosemary.

Aceasta cu greu recunoștea în această tânără înăsprită pe fata romantică și îndrăgostită care fugise cu iubitul ei.

Mercedes se-ntoarse din nou spre Paul, cu ochii mari și negri plini de lacrimi.

— Pablo, *querido mia,* crede-mă, țineam foarte mult la tine, dar această englezoaică era tot timpul împotriva ta și m-a influențat în cele din urmă, m-a convins s-o las să-mi ia locul.

— Mercedes, asta este îngrozitor de nedrept! Și nu este adevărat! Paul, poți crede așa ceva?

Paul ezită. Privea încruntat de la una la cealaltă. Exista în mintea lui umbra unei îndoieli. Este clar că Rosemary o

influențase pe Mercedes și că gestul ei fusese îndrăzneț și nerușinat. Poate că Mercedes, biata copilă, nu era de vină. Avea fața palidă și era slăbită. Paul începu să se înduioșeze. Pasiunea care-l făcuse să vibreze cu câteva minute înainte și căreia soția lui îi răspunsese, trecuse.

Rosemary își dădu seama de asta. Vedea că o suspecta pe ea ca fiind cauza tuturor problemelor și că era tentat s-o creadă pe Mercedes.

— Este monstruos să crezi că am influențat-o pe Mercedes împotriva ta, se revoltă ea. Paul, îți jur că n-am spus și n-am făcut nimic până când n-a mărturisit că te urăște și-l iubește pe señor Cadozza.

— Nu mai are prea mare importanță acum, răspunse Paul. Răul a fost deja făcut.

Mercedes observă verigheta pe degetul lui Rosemary, bijuteriile, rochia ei strălucitoare.

— De ce mai ești aici? întrebă ea, cuprinsă de un val de furie. Ai spus că întreaga ceremonie va fi considerată nelegală și anulată, iar tu te vei întoarce în Anglia.

— Din păcate, Don Pablo a preferat să mă rețină aici. S-a căsătorit cu mine, în ziua aceea, *știind* cine sunt.

Spre surprinderea ei, Rosemary constată că e geloasă pe această fată care fusese logodită cu Paul, și furioasă că se întorsese. Era supărată că-i întrerupsese idila, spulberând vraja acelei clipe. Chiar, de ce venise Mercedes? De ce se sfârșise acel sărut?

Paul o fixa iar cu acea privire ostilă, suspicioasă, aproape batjocoritoare pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine.

— Așa este, Rose-Marie. M-am căsătorit cu tine pentru că am vrut și te-am ținut aici cu forța. Dar nu cred că mi-am dat seama că ai constrâns-o pe această tânără să fugă cu Cadozza, doar ca să mă determini să mă căsătoresc cu tine.

Rosemary mai întâi roși, apoi deveni livid㠠. Iubirea și dragostea erau adânc îngropate sub avalanșa indignării.

— Știi că nu este adevărat, Paul. *Știi bine* că n-am vrut să rămân aici. Te-am rugat mereu să mă lași să plec.

— Așa este. Dar probabil vroiai bani. Probabil mizai pe asta.

Aceasta fu lovitura de grație. Rosemary se întoarse cu spatele, mută de uimire și plecă. Ochii o înțepau de lacrimile cu care se umpluseră.

— *Si, si*, strigă Mercedes, în urma ei. Ai făcut asta ca să-ți faci o situație. Ai fost o trădătoare, nu o prietenă.

— Nu cumva tu ești o trădătoare, Mercedes? spuse Rosemary întorcându-se spre ea. Niciodată n-aș fi crezut că ești în stare să spui asemenea minciuni, sau că *tu,* Paul ai putea crede o astfel de infamie.

Paul se încruntă, în privirea lui apărând o expresie de îndoială. Își aminti cu câtă răceală se purtase cu el, umilința cu care acceptase victoria lui…

— Indiferent care e adevărul, spuse el ridicând din umeri, Mercedes a venit să-mi ceară ajutorul și nu o voi

refuza. În definitiv, nu m-am purtat prea bine cu ea. Am fost prea indiferent. Nici nu pot s-o condamn pentru că-i era groază de acea căsătorie.

— Dar acum îmi pare rău, Pablo. Ah, Dumnezeule, cât am suferit și am regretat. Eram înnebunită de remușcare. Abia acum îmi dau seama cât de mult am ținut la tine.

Paul se simți stânjenit. Pe de altă parte, era flatat de lacrimile care străluceau în acei ochi negri frumoși, gata să aprindă focul unei pasiuni. Nu putu să nu-și amintească răceala și ostilitatea din privirile soției lui, uitând complet de îmbrățișarea ce-i unise cu puțin înainte de venirea lui Mercedes.

— Biata micuță Mercedes, șopti el, întinzându-i mâna.

Ea alergă spre el, îi prinse mâna și o duse la buze.

— Pablo vino... iartă-mă... spune-mi că-mi vei fi prieten.

— Sigur că da, îi răspunse înduioșat, mângâindu-o pe părul blond minunat de pe care alunecase șalul.

Deși cu capul plecat, Mercedes triumfa. O ura pe Rosemary, îi invidia poziția, bijuteriile, triumful și vroia să recunoască totul. Dragostea ei pentru Manuel murise o dată cu acesta. Se săturase de sărăcie și de mizerie în numele iubirii.

Rosemary văzu scena și imaginea acesteia îi distruse fericirea efemeră. Tocmai acum, prăpastia dintre ea și soțul ei ar fi putut fi acoperită de acele clipe în care regăsiseră extazul de la început. Dar Mercedes stricase totul. Îl iubea pe Paul; da, în adâncul sufletului, știa că-l iubește pe Paul

cu o pasiune nebună. Nu i-l va da lui Mercedes și nu va admite să fie alungată de ei, indiferent de ceea ce făcuse.

Se întoarse la oaspeții săi dar, deși dansa cu bărbatul cel mai minunat din salon, inima ei era plină de durere la gândul că Paul îi va oferi adăpost lui Mercedes.

Când petrecerea se termină și Paul și Rosemary rămaseră singuri în salonul pustiu, deși conștient de fascinația pe care frumusețea soției lui o exercita întotdeauna asupra lui, hotărî să nu se lase copleșit de data aceasta, considerând-o răspunzătoare pentru decăderea lui Mercedes.

— Sper că ai înțeles că Mercedes va fi tratată cu toată ospitalitatea cuvenită unui oaspete al meu. Am dat-o deja în grija Mariei și Carmenitei și acum doarme în Camera Florilor.

Rosemary își încleștă mâinile. Camera Florilor era rezervată celor mai dragi prieteni.

— Ai iertat-o destul de repede pe fosta ta logodnică.

— Nu e greu să ierți o biată copilă amețită de cuvintele acelui Cadozza și influențată de uneltirile unei femei.

— Să nu îndrăznești să mai repeți această minciună, Paul. Și nu uita că nu sunt decât cu câțiva ani mai mare decât Mercedes.

— Foarte bine. Se înclină, cu un zâmbet rece pe buze. Noapte bună, Doña Rose-Marie Iballo.

— Aș părăsi imediat Vila Lucia, spuse ea înăbușindu-se. Numai că…

— Da…?

— Aceasta este acum căminul meu. Până acum am fost prizonieră, dar acum voi rămâne prin propria mea voință. Nu-i voi îngădui lui Mercedes să-mi ia locul.

Paul păru amuzat. Nu putea crede că Rosemary vrea să rămână pentru el. Prea mult timp rămăsese pasivă în brațele lui, refuzând să-i dea orice semn de dragoste. Era clar că vroia banii lui… și poate că mai avea și alte motive…

— Ești geloasă, draga mea? Trebuie să mărturisesc că, fugind cu iubitul ei, Mercedes a devenit interesantă și, de când a rămas văduvă, e chiar foarte tentantă. Te deranjează?

— Ticălosule!

Acesta a fost sfârșitul nopții în care, sub lumina stelelor, se simțiseră atât de aproape unul de celălalt, ca imediat apoi prăpastia dintre ei să fie mai mare ca oricând.

Capitolul 5

Zilele următoare se consumară într-o încleștare tăcută între ei. Rosemary dorea acum să-și păstreze soțul. La rândul lui, Paul, incapabil să-și înăbușe pasiunea pentru ea, o impregna de ostilitatea și suspiciunea alimentate zilnic de Rosemary.

Mercedes rămase ca oaspete de onoare. Nu mai conta acum că familia o dezmoștenise. Devenise acum mai matură și-l vroia acum pe Don Pablo cu toată bogăția lui.

Se întâlnea în fiecare zi cu Rosemary, numai că acum rolurile se inversaseră.

Se purtau cu o politețe de gheață una față de cealaltă, sub privirea lui Paul, pe jumătate amuzat, pe jumătate deranjat, în orice caz total nemulțumit de această viață.

Deși în continuare sclavul pasiunii sale pentru Rosemary, nu mai intrase în camera acesteia și nici n-o mai

atinsese dar, în schimb, în glumă și ca o pedeapsă pentru ea, se purta încântător cu Mercedes.

Jocul continua așa când apăru din senin Harry Dyall, dar nu la Vila Lucia, ci la Hotelul Valeta Palace din Malaga. Încă nu-și reglase conturile cu Rosemary pe care era hotărât s-o facă să plece cu el și-și propusese, mai mult decât orice altceva, să-l deposedeze pe vărul lui de absolut totul - bani, titluri, proprietăți. Dar nu vroia să apară la Vila Lucia fără un plan abil. Decăzuse mult din cauza băuturii care-i alimenta imaginația bolnavă cu tot felul de viziuni: Rosemary era soția lui, el locuia în casa lui Paul, iar acesta zăcea mort.

Într-o seară de septembrie, ușor amețit de băutură, Hary opri mașina la câțiva metri de Vila Lucia, apoi merse pe jos până la poartă. O fată subțire, cu părul blond pe jumătate acoperit de un văl, trecu pe lângă el.

— Rosemary! strigă el, crezând că e femeia visurilor sale.

Nu era însă Rosemary, ci o fată cu fața palidă și ochi mari, negri. Doar părul era la fel cu al lui Rosemary. Își ceru scuze în spaniolă.

— O cauți... pe Doña Rosemary Iballo?

— Da... aș dori s-o văd.

Mercedes se apropie, foarte interesată. Cine era acest englez înalt, cu ochi albaștri, ușor injectați? Oare Rosemary avea un iubit? Asta ar fi o veste excelentă, care l-ar înfuria și mai mult pe Paul.

— Sunt oaspete la Vila Lucia. Dumneata?

— Mă numesc Harry - apoi se opri, gândindu-se că nu e foarte prudent să-și dezvăluie identitatea. Dar, spre surprinderea lui, fata spuse repede:

— Ah, ești vărul lui Paul din Anglia - domnul Dyall!

— Cum de știi, señorita?

— Señora. Sunt văduvă. Știu, pentru că sunt Mercedes Lamanda, fosta logodnică a vărului tău.

— Încântat, spuse el cu farmecul lui obișnuit, aplecându-se asupra mâinii pe care Mercedes i-o întinse. Ești oaspetele Doñei Rosemary?

— Nu prea. Sunt oaspetele lui Paul. Soțul meu a murit, iar Paul îmi oferă adăpost. Rosemary mă urăște. Ea m-a convins să-l părăsesc pe Paul chiar înaintea căsătoriei.

În mintea lui Harry încolțea deja un plan în care această femeie putea să-i devină aliat.

— Señora... hai să ne plimbăm puțin. Sunt multe lucruri despre care aș vrea să discutăm, inclusiv destrămarea căsătoriei vărului meu cu încântătoarea lui soție. Sincer vorbind, este tot ce-mi doresc. Și tu?

— Vrei ca această căsătorie să fie distrusă?

— Da. Sunt foarte îndrăgostit de Rosemary.

Harry alesese această variantă, întrucât ezita să mărturisească faptul că era și mai interesat de banii lui Paul.

— Ah! Dar eu îl iubesc pe Paul. Așadar...

— Așadar, señora, să ne plimbăm și să ne gândim la un plan.

După o jumătate de oră de discuții, concluzia lor era clară. Amândoi – bărbatul condus de ambiții lipsite de orice scrupul și femeia dornică să recapete tot ce abandonase în numele dragostei – vroiau ca Paul să se despartă de Rosemary; mai mult, au căzut de acord asupra înscenării unei crime pentru care să fie suspectată și acuzată Rosemary.

— Doar un praf alb și inofensiv, șopti Harry, care va provoca doar o stare de rău, nimic mai mult.

— *Madre de Dios*, ești sigur, señor? Îl vreau pe Pablo. Acel praf nu-i va face nici un rău?

— Nu, minți Harry cu nerușinare. Este un medicament pe care un asiatic mi l-a dat când făceam o călătorie în părțile acelea; nici un doctor nu va putea diagnostica un astfel de caz. Îl vei turna în paharul lui cu vin. Te vei preface dornică să vă împăcați toți trei și să beți pentru aceasta. Când lui Paul i se va face rău mai târziu, îi vei spune că o bănuiești pe Rosemary pentru această nemernicie. În cele din urmă se va găsi pachețelul cu praf în caseta ei cu bijuterii. Paul nu va mai avea niciodată încredere în ea și o va alunga. Voi avea eu grijă să nu se întoarcă, iar el va găsi consolare în brațele tale, señora.

Mercedes asculta, deopotrivă fascinată și îngrozită de această idee. Vroia să scape de Rosemary, fără însă să-i facă vreun rău lui Paul.

— Ești absolut sigur că Paul nu va muri?

— Jur.

— Atunci, dă-mi acel praf.

Harry se înclină în fața ei, ștergându-și fruntea udă de transpirație. Era conștient că pusese la cale ceva foarte asemănător unei crime, când stabili cu Mercedes să se-ntâlnească într-o jumătate de oră la poartă, ca să-i dea praful pe care-l avea la hotel. Aproape că i se făcuse frică.

În noaptea aceea, o furtună izbucni în munți și un vânt rece scutură palmierii din grădina vilei.

Rosemary rugă servitorii să aprindă focul în șemineul din bibliotecă. Se simțea extrem de deprimată, deși nu lăsa să se vadă. Tânjea după Paul, dar nu mai era niciodată singură cu el și nici el nu-i mai vorbea. Se pare că era convins că e o aventurieră care o distrusese pe Mercedes și-i întinsese lui o capcană în mod conștient. Își pierduse încrederea și acum își înfrâna chiar și pasiunea pentru ea. Rosemary se gândi să încerce să-l facă să creadă din nou în ea, să treacă peste mândria ei și să-i spună că-l iubește poate mai mult decât atunci, la început, în tren.

Își alesese cea mai frumoasă rochie, din catifea neagră cu garnitură roșie, la fel ca și pantofii. Mercedes era în negru, purtând doliu dincolo de a cărui mască nu simțea însă nici o durere.

În timpul cinei, Rosemary făcu o tentativă de-a se arăta veselă și prietenoasă, dar Paul rămase la fel de îndârjit și

ironic. Mercedes însă profită de ocazie pentru a întinde ramura de măslin. După cină, rămase puțin în urma celorlalți și pregăti trei pahare cu vin, punând în cel din stânga praful pe care-l primise de la Harry, după care le aduse pe-o tavă în salon. Paul fuma și privea lung pe fereastră, iar Rosemary stătea în picioare chiar în spatele lui.

— Paul, vreau să-ți spun ceva, începu ea timid.

— Rose-Marie! Pablo! O întrerupse Mercedes imediat pe un ton vesel. M-am gândit că nu are rost această dușmănie între noi. Să fim prieteni și să bem pentru fericirea noastră și pentru o soluție la această situație nefericită.

— Ai dreptate, Mercedes. E o prostie să ne purtăm ca și cum am fi dușmani, nu-i așa, Paul?

Paul ridică din umeri, indiferent, întinzând mâna să ia un pahar.

— Voi bea pentru orice vreți voi, dar nu voi crede în nimic.

— Dă-i paharul din stânga, îi șopti Mercedes lui Rosemary. Este cel mai plin.

— Uite, *Pablo mio*, am ales paharul cel mai mare pentru tine. Acum, să bem să uităm trecutul și să zâmbim din nou.

Inima lui se strânse dureros văzând-o atât de încântătoare. Cum să nu-l facă să uite totul, chiar și de Mercedes?

Mercedes privea cu răsuflarea tăiată. Nici nu se putea ca Rosemary să fi spus ceva mai incriminator la adresa ei înseși. *Ea* alesese paharul fatal.

Don Pablo duse paharul la buze și-l bău până la fund.

Mercedes îl privea lividă, cu ochii măriți de groază. Ce făcuse? *Era Harry Dyall de încredere? Era acel praf într-adevăr inofensiv? Madre de Dios!* Dacă Paul murea? Nu va ști nimeni, pentru că Rosemary va fi cea acuzată, dar ea va rămâne întotdeauna cu conștiința încărcată. Ca să-și ascundă starea de agitație, se întoarse și începu să se uite la o carte.

Rosemary își privea soțul cu ochi strălucitori pentru că tocmai descifrase în expresia lui vechea pasiune și tandrețe care-o făcea să-și aducă inima, topită de iubire, ca ofrandă, lui.

— De-acum, e pace între noi doi? șopti ea.

Paul așeză paharul gol pe masă și o privi atent. Era atât de frumoasă și îi zâmbea. Să însemne oare că-l iubea?

Poate că nu era așa cum Mercedes încercase să-l facă să creadă, poate că toate acele îndoieli erau nefondate. Îl cuprinse o dorință irezistibilă de-a pune capăt acelui conflict și stării de tensiune dintre el și soția lui. Se apropie de ea și, deși nu o atinse, privirea lui spunea mai mult decât un contact fizic.

— *Alma de mia vida* șopti el. Chiar ai vrut să beau pentru împăcarea noastră? Mă iubești, Rose-Marie?

Tremurând, nemaiexistând pentru ea nimic altceva în acea clipă decât bucuria că orice urmă de cruzime și supărare se topise din privirea lui, își duse mâna la inimă, șoptind:

— Pablo... *Pablo mio.*

— Rose-Marie, spuse el prinzând-o de mână. Vino puțin dincolo, în bibliotecă să-ți arăt o carte.

Rosemary știa că-i dorea îmbrățișarea și buzele și se lăsă condusă de el, anticipând cu un tremur de plăcere bucuria pe care aveau să și-o împărtășească unul altuia.

Mercedes închise cartea cu un pocnet scurt.

„*Dios - Dios* repetă ea, scrâșnind din dinți. „Dacă englezul m-a păcălit?"

Era înnebunită de gelozie. Îl văzuse pe Paul îmbătat de dorul pentru Rosemary. Asta zădărnicea toată strădania ei din ultimile săptămâni. Ieși din salon și, după ce se asigură că poate opera nestingherită, Carmenita, camerista lui Rosemary fiind jos, urcă în camera lui Rosemary și străcură într-un sertar al casetei cu bijuterii pliculețul cu urme de praf ucigaș. Apoi coborî și se opri să asculte în fața ușii bibliotecii

Rămași singuri, Paul îi spusese imediat ce-avea pe suflet.

— Rose-Marie, draga mea, m-am înșelat eu? Chiar vrei să ne-mpăcăm?

— Întotdeauna am vrut, dar ai făcut ca situația să devină atât de dificilă! Nu m-au interesat banii tăi. Mercedes a mințit și te-a indus în eroare. Paul, aș renunța la tot luxul de-aici și-aș merge cu tine într-o căsuță umilă în munți... unde să mă iubești și să crezi în mine.

Paul simți o arsură în gât și o durere de cap îngrozitoare, dar încercă să le ignore și-și întinse brațele spre ea.

— Iubito, frumoasa mea, ții la mine? Nu ești așa cum Mercedes încearcă să mă convingă?

— Nu, Paul! Sunt aceeași Rose-Marie din tren care ți-a dăruit inima.

Pe fața lui nu mai era nici urmă de cruzime și cinism și arăta incredibil de tânăr și frumos.

— Iubito! Înseamnă că între noi va fi pace și mult mai mult de-atât...

Îngenunche în fața ei și-i sărută gleznele. Ceea ce Rose-Mary simțea pentru el era mai presus de iubire - îl adora. Uitase de mândrie și de toate suferințele ei.

— Paul, dragul meu, spuse ea cu ochii în lacrimi. Iubitul meu!

Paul se ridică și-o îmbrățișă pătimaș. Durerea de cap se accentua. Se simțea rău. Mâinile și picioarele îi erau ca de plumb și-l cuprinse o transpirație rece. Nu înțelegea ce i se-ntâmplă. O ținea pe Rosemary lângă el, sărutând-o, iar ea, cu brațele în jurul gâtului lui și ochii închiși, trăia voluptatea de a se contopi în spirit amândoi.

Deodată, îl simți tremurând și îi văzu cu groază obrajii cenușii și fruntea scăldată în sudoare. Se retrase înspăimântată.

— Paul, dragul meu, ce e cu tine?

— *Madonna*... Mi-e rău, șopti el în spaniolă, umezindu-și buzele și ducându-și o mână la gât. Mă arde ceva...

Acum, ea îl sprijinea.

— Dumnezeule, ce-ai pățit, Paul?

— Sunt... otrăvit... da, sunt otrăvit, vorbi el cu greu, gâfâind, cu fața contorsionată de durere, vocea strângându-i-se într-un geamăt de durere.

Apoi alunecă pe lângă brațul ei și se prăbuși la pământ.

— Mercedes! Pietro!... Carmennita!... strigă Rosemary, îngrozită.

Îngenunche lângă el și-i așeză capul în brațele ei, ștergându-i buzele cu o batistă de dantelă. Paul nu putea vorbi, dar ochii lui păreau s-o implore să-i aline durerea.

Ușa bibliotecii se deschise și intră Mercedes urmată de cameristă și de valetul lui Paul.

— Lui Don Pablo i s-a făcut rău. Pietro, telefonează doctorului! Carmenita, pregătește patul... sticle cu apă fierbinte... pături...

Servitorii plecară grăbiți și speriați. Mercedes rămase, privindu-l pe Paul cu ochii mari de spaimă și ținându-și o mână la gură, dar calmă.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Crede că e otrăvit. Dar cum? Doar n-a mâncat nimic în plus față de noi și peștele de la cină a fost proaspăt. Ah, Doamne, are niște dureri cumplite. Îngrozitor!

— Da, este într-adevăr îngrozitor, încuviință Mercedes pe un ton ciudat. Evident, a fost otrăvit. Dar, *de cine*?

Rosemary se ridică.

— Doar nu vrei să spui că l-ar fi otrăvit cineva!

— Ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

— E ridicol! Cine i-ar vrea răul?

— Nu cumva tu?

— Ești nebună?

— Nu. Dar numai eu am văzut ce-ai făcut. Tu i-ai dat vinul lui Pablo. Ce era în paharul pe care l-ai ales pentru el?

Rosemary o privi lung, apoi râse nervos.

— Ești nebună dacă poți insinua așa ceva.

— Deloc. Chiar acum, după ce-ai plecat, am luat paharul lui. Erau niște urme dintr-o substanță în el și miroseau ciudat. Mă-ntreb ce i-ai pus acolo. Doar tu i l-ai dat, nu?

Fața lui Rosemary se crispă de groază.

— Dumnezeule, ce insinuare infamă!

— Dar este adevărat ce spun.

Mercedes izbucni în lacrimi și se aruncă la podea, lângă Paul.

— Pablo mio, *ea* te-a otrăvit, această femeie nemernică... a încercat să te ucidă, Pablo...

Rosemary era atât de oripilată de această acuzație neașteptată, încât se simți incapabilă de a mai face o mișcare sau a mai spune ceva. Paul se mișcă și-și deschise ochii. Rosemary îngenunche imediat și-i așeză o pernă sub cap.

— Te simți mai bine, dragul meu?

— N-o asculta, Pablo. A încercat să te otrăvească. Știu sigur.

Paul o privi pe Rosemary, dar ochii lui nu mai străluceau de dragoste, ci erau torturați de îndoială.

— Ce... ai... făcut? Reuși el să rostească extrem de greu. Mi-ai dat... vinul acela... și era otrăvit...

Rosemary nici măcar nu putu să răspundă, ci îl privi doar, mută de uimire. Paul nu mai vorbi, pleoapele îi căzură, grele, peste ochi și leșină. Ușa se deschise și doctorul, înconjurat de servitori, intră.

— Don Pablo a fost otrăvit, continuă Mercedes să se plângă, otrăvit de soția sa...

Servitorii făcură cerc în jurul lor, femeile plângând și închinându-se, bărbații mormăind ceva. Își iubeau toți stăpânul și erau îngroziți văzându-l zăcând așa. Doctorul, un spaniol scund cu barbă ascuțită și ochelari, îngenunche lângă Paul și începu să-i deschidă haina.

— A fost otrăvit, începu Mercedes.

În clipa aceea, Rosemary, stăpână pe sine, preluă comanda.

— Părăsește imediat această încăpere și încetează cu țipetele, se adresă ea ferm lui Mercedes, străpungând-o cu privirea. Ai făcut deja destul rău. Plecați și voi, spuse ea servitorilor. Vă chem dacă am nevoie. Pietro și Andres, rămâneți aproape ca să-l duceți pe stăpânul vostru în camera lui.

Mercedes își dădu seama că nu mai era cazul să mai stea și ieși din bibliotecă, urmată de servitorii care comentau și gesticulau, îngroziți de acuzația lansată stăpânei lor.

În bibliotecă, Rosemary urmărea tăcută doctorul, cu mâinile reci ca gheața, încleștate. Trecuse prin atâtea de când venise în Spania, dar aceasta părea cea mai cumplită

experiență dintre toate. Era ca un coșmar din care tot aștepta să se trezească. Doctorul ridică privirea spre ea, adresându-i-se cu deosebit respect - era doar soția celui mai bogat și ilustru pacient al său.

— Don Pablo este grav bolnav; este vorba despre efectul unei intoxicații grave. Îmi puteți spune ce-a mâncat în această seară?

Rosemary îi spuse pe nerăsuflate meniul de la cină, amintind și de cafeaua și vinul alb băute după aceea.

— Da, da... spuse doctoral, mângâindu-și barba. Foarte ciudat. Și ce-a vrut să spună señora când a amintit despre otravă?

— E o nebunie. A spus că vinul pe care Don Pablo l-a băut mai târziu, în cursul acestei seri, era otrăvit. Vă rog să examinați paharul și să-mi comunicați rezultatul analizei.

Doctorul se înclină. O privise cu oarecare curiozitate pe Doña Rosemary. Cunoștea toată familia Iballo și auzise de povestea neobișnuită a acelei căsătorii. În plus, nu-nțelegea ce căuta Mercedes Lamanda acolo, doar se zvonea că fugise la Barcelona cu un muzician. Și, pentru Dumnezeu, englezoaica arăta superb, chiar așa, palidă și îngrozită cum era.

— Nu vă mai frământați inutil, îi spuse el galant. Voi face tot ce pot pentru soțul dumneavoastră. Rugați să fie dus în camera lui. Îi voi administra imediat un vomitiv puternic.

Paul fu transportat cu grijă în camera lui. Rosemary și doctorul îl urmară. Rosemary era bulversată. Dacă într-

adevăr vinul fusese otrăvit, bănuia că Mercedes era răspunzătoare. Ce gând înspăimântător! Dar, acum nu mai conta. Tot ce conta era ca Paul să-și revină. Dacă el avea să moară, simțea că viața ei nu mai avea nici un rost.

Doctorul n-o mai lăsă să stea în camera lui Paul, așa că se retrase la ea. Atunci îi veni ideea s-o cheme pe Ida Bryant; simțea nevoia s-o aibă alături pe prietena ei de nădejde, atât de rațională și cu spirit practic. Nu mai putea îndura singură toate acestea și, în calitatea ei de soție a unui bărbat atât de bogat, își putea permite să-i trimită banii de drum și s-o găzduiască.

Pentru prima dată în viața ei, Rosemary luă niște bani care nu-i aparțineau. Știa că soțul ei ține în birou o sumă de bani cu care plătea servitorii. Ei bine, va împrumuta de-acolo până când Paul se va face bine și va putea să discute cu el.

Chemă unul din servitori, îi dădu banii într-un plic și instrucțiunile necesare. Chiar dacă venind la ea, Ida urma să-și piardă slujba, Paul o va compensa când se va însănătoși. Sigur că Paul se va însănătoși. Rosemary pur și simplu refuza să se gândească la orice altă posibilitate.

În scurt timp, telegrama din partea lui Rosemary era deja în drum spre Anglia, purtând mesajul imperios al acesteia: „Vino imediat. Am nevoie de tine. Rosemary."

Capitolul 6

Urmă cea mai cumplită noapte pe care Rosemary o trăise vreodată.

Ore în șir Don Pablo se zbătu între viață și moarte, zguduit de convulsii și înăbușindu-și cu greu gemetele. În ciuda interdicției doctorului, Rosemary insistase să stea lângă Paul. Îl ținea de mână, suferind alături de el.

Doctorul nu putea dezlega sub nici o formă enigma. Examinase paharul din care băuse Paul și, deși nu găsise nici o urmă de otravă obișnuită, nu putea identifica acel rest de praf alb incriminator. Era evident că Don Pablo avea o intoxicație gravă, similară unei otrăviri, dar nu putea pune un diagnostic clar.

Mercedes pândea ca o pisică. Îi era încă teamă. Praful fusese eficient și Pablo își suspecta soția,dar dacă murea...

Totuși, Paul nu muri. Avea o constituție robustă și doctorul împreună cu Rosemary îl îngrijiseră toată noaptea. În

zori, după ore infernale de durere, Paul era în sfârșit în afara oricărui pericol. Doctorul plecă acasă, obosit dar satisfăcut. Toată lumea răsuflă ușurată, inclusiv Mercedes. Rosemary, epuizată, îngenunche lângă patul soțului ei, mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Iubitul meu, șopti ea luându-i mâna și acoperindu-i-o cu sărutări, slavă Domnului c-ai scăpat.

Apoi ieși pe vârfuri din cameră, lăsându-l să doarmă în continuare. Cum închise ușa în urma ei, se întâlni cu Mercedes.

— Ce drept ai să intri în camera lui? Ai încercat să-l omori, spuse aceasta plină de ură.

— Nu ești în toate mințile, Mercedes. Probabil că durerea prin care ai trecut ți-a tulburat imaginația. Știi perfect de bine că nu sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat aseară.

— Atunci, cine este?

— Poate că tu, Mercedes.

— Sigur că încerci să dai vina pe altcineva. Eu îl ador pe Pablo. Nu m-aș atinge de un fir de păr de-al lui.

— Nici eu, Mercedes și știi foarte bine acest lucru.

— Mă îndoiesc. Și Pablo se îndoiește.

— Ascultă, Mercedes, izbucni Rosemary pierzându-și răbdarea. M-am săturat de obrăznicia ta. Sunt soția lui Don Pablo și-ți poruncesc să pleci din casă.

— Mulțumesc, dar nu primesc ordine decât de la Don Pablo. Și nu te mai lăuda, pentru că *tu*vei părăsi această casă, și încă foarte curând.

Rosemary trecu pe lângă ea fără să mai spună nici un cuvânt și intră în camera ei. Era atât de obosită, încât abia mai putea sta în picioare și întregul corp o durea. O mânecă a rochiei era aproape sfâșiată, cum Paul se agățase de ea în spasmele lui de durere. I se strânse inima amintindu-și toată acea suferință. Categoric, Mercedes era cea răspunzătoare și ar fi fost în stare de orice pentru a-i lua locul. Epuizată, adormi în cele din urmă, ultimul ei gând conștient fiind îndreptat spre Ida: spera din tot sufletul ca aceasta să vină cât mai repede, pentru că simțea că nu mai poate face față singură situației. Când se trezi, o chemă imediat pe Carmenita ca s-o întrebe cum se simțea Paul și se mai liniști aflând că dormise liniștit până cu aproape o oră înainte! Se îmbrăcă repede și merse la el, destul de agitată.

Paul era în pat și bea o cafea. Era trist și ridică o privire ostilă spre ea. Rosemary se opri în mijlocul încăperii când își dădu seama că Mercedes, arătând ca o pasăre prevestitoare de nenorociri, așa cum era îmbrăcată în negru, stătea deja lângă el, tocmai spunându-i:

— Nu poți crede în femeia aceasta periculoasă. Vei fi un om mort dacă îi mai îngădui să rămână aici.

— Paul, spuse Rosemary înaintând până în dreptul patului, trebuie să pui capăt acestei situații. Mercedes nu e în toate mințile și insist să părăsească imediat casa noastră.

— O clipă... o clipă... Nu voi lua nici o hotărâre pripită. Dar lucrurile nu pot rămâne așa. Aseară s-a atentat la viața

mea. Mi s-a pus în vin un praf misterios, otravă, după toate probabilitățile. Tu, Rose-Marie mi-ai dat acel pahar pe care l-ai ales pentru mine, îți amintești?

— Da, îmi amintesc, spuse ea încet, rănită de îngrozitoarea bănuială.

— Mercedes mi-a spus că tu ai turnat vinul în sufragerie și ai lăsat-o pe ea să aducă tava.

— Nu e adevărat, negă ea, pradă unui frison violent.

— De asemenea, mi-a spus că, trecând pe lângă dormitorul tău aseară și ușa fiind întredeschisă, te-a văzut punând un pliculeț alb în caseta cu bijiterii. S-a gândit că poate iei medicamente, ceea ce a îngrijorat-o. Acum, crede că există o legătură între acel pliculeț și cele întâmplate.

— Ce insinuare infamă! Pentru Dumnezeu, Paul, nu-ți dai seama că totul e o născocire mârșavă? De ce-aș fi vrut să te otrăvesc? Tot nu vezi că... te iubesc din toată inima?

— Îmi vine cam greu să cred, fermecătoarea mea soție. Puțin mai devreme, Mercedes te-a văzut cu vărul meu Harry. Am auzit că a venit în secret să-ți facă o vizită. Adesea m-am întrebat dacă nu cumva te-a atras... așa cum te-am atras și eu atunci, în tren.

Rosemary îl privea șocată. Insulte și din partea lui Paul și a lui Mercedes, minciună după minciună, lovitură după lovitură.

— De ce crezi tot ce-ți spune Mercedes? De ce o crezi pe ea, și nu pe mine? Nici măcar n-am știut că vărul tău este iar în Spania.

— Nu zău! interveni Mercedes. Chiar eu te-am văzut cu el la intrare.

— Poate că tu și vărul meu încercați să scăpați de mine. Ar fi un plan excelent: soția mea și moștenitorul meu, încercând să mă trimită cât mai repede pe lumea cealaltă pentru a rămâne cu banii mei.

Rosemary îl privea îngrozită, tremurând. Nu-i venea să creadă că-i aducea aceste acuzații... când o ținuse de atâtea ori în brațe, numind-o „adorata lui soție."

— Paul, ești într-adevăr victima unui plan odios... dar nu al meu. Probabil că ești încă foarte bolnav, pentru că altfel n-ai putea să-mi spui astfel de lucruri îngrozitoare... nici n-ai putea să le gândești...

— Trimite după caseta ei cu bijuterii și pune-o s-o deschidă în fața ta!

— Foarte bine, spuse Rosemary, dacă pe asta îți bazezi născocirea, atunci să se demonstreze mai repede că totul este o minciună.

Sună și îl rugă pe Pietro să-i spun Carmenitei să-i aducă imediat caseta cu bijuterii.

Paul se rezemă de perne, încruntat, iar Mercedes își examina vârful pantofilor, cu un zâmbet ciudat jucându-i pe buze. Rosemary îi observă zâmbetul și începu să se întrebe la ce s-ar putea deda Mercedes pentru a-și satisface ambiția lipsită de orice scrupul.

Așadar, Harry era în Spania, și încă aici, aproape de Vila Lucia! Asta explica multe. Știa sigur că este lipsit de orice scrupul și era timpul să afle și Paul lucrul acesta. Numai dacă l-ar putea face pe Paul s-o creadă!

Camerista apăru cu caseta din piele roșie care conținea bijuteriile familiei Iballo. Rosemary o luă și i-o dădu soțului ei.

— Caută în ea, îi spuse cu răceală.

Paul o deschise, aproape împotriva voinței lui. Toată această poveste îl rănise îngrozitor. Chiar și în aceste clipe când își suspecta soția de cea mai cumplită faptă, tot nu-i putea uita frumusețea și dulceața. Dar avea o fire suspicioasă, ușor influențabilă, pasională, și Mercedes avusese destul timp la dispoziție pentru a-i strecura în suflet îndoiala. Începu să caute în casetă, sub privirea indiferentă a lui Rosemary. În curând, de sub câteva pietre prețioase, Paul scoase un pliculeț plin și un altul gol, șifonat. Duse la nări pliculețul gol, apoi ridică privirea, îngrozit, spre Rosemary.

— *Madre de Dios*! Același miros! Mercedes a avut dreptate. Acesta este praful. Tu, soția mea, vrei să-mi grăbești moartea pentru a te bucura de averea mea cu un nou iubit?

— Paul, asta este o ticăloșie! Mercedes a pus pliculețele în caseta mea. Mă jur că nu știu nimic despre toată povestea aceasta. Te-aș fi lăsat cu atâta ușurință să cauți în casetă dacă aș fi știut că sunt acolo?

Paul o privi din nou. Inima îi era sfâșiată de o durere cumplită. O iubise ca un nebun. Era pentru el o lovitură năucitoare să descopere că încercase să-l omoare. Pe de altă parte, ceea ce spunea, avea sens. N-ar fi trimis imediat după casetă dacă ar fi știut că pliculețele erau acolo. Ce-nsemna toată povestea asta și în cine să creadă? Cu o paloare cadaverică, slăbit, își cuprinse capul cu mâinile.

— Nu știu ce să cred. Sunt total amețit.

— Trebuie să mă crezi.

— *Pablo mio*, interveni Mercedes, ridicându-se. Te implor să n-o asculți pe englezoaica aceasta mârșavă.

— Mă-ntreb cum de nu te temi să faci astfel de lucruri îngrozitoare, i se adresă Rosemary, gâfâind de indignare; tocmai tu, care spui că ești credincioasă și te închini zi și noapte!

Mercedes se dădu puțin înapoi. Era de-acum mult prea implicată în această poveste și nu mai exista cale de întoarcere.

— N-ai dreptul să-mi vorbești astfel. Tu ești cea vinovată.

Plină de indignare, Rosemary se întoarse din nou spre Paul. Nu avea de gând să se lase pradă acestor acuzații. Trebuia să lupte pentru onoarea ei, pentru dreptate și pentru Paul, fiindcă îl iubea.

— Ascultă-mă, Paul! Dumnezeu îmi e martor; sunt complet nevinovată. Mercedes a pus aceste pliculețe în caseta mea. Ea este răspunzătoare pentru totul. Ea a propus

să bem vinul și a ales paharul pentru tine. Cât despre vărul tău, bănuiesc că este complice cu Mercedes. Dacă ai face investigații, probabil că ai afla că s-a întâlnit cu el la intrarea în vilă, ieri. Nu l-am văzut de când ne-am despărțit în Granada. Îți spun că te iubesc și că mi-aș da viața pentru tine. Nu suport să fiu acuzată că am un iubit sau că încerc să scap de tine. Consider că sunteți toți nebuni. Refuz să te părăsesc și să-mi părăsesc căminul. Și, încă un lucru. Nu voi sta aici singură ca să mă torturați voi. Am trimis vorbă prietenei mele din Londra, domnișoara Bryant, să vină aici. Presupun, Paul, că în numele politeței spaniole, nu vei refuza să o primești pe singura prietenă pe care-o am în această lume.

Paul, mirat de această izbucnire, o privea curios, chiar și acum conștient de frumusețea ei, pusă în evidență și mai mult de focul din priviri.

— Nu-mi pasă ce faci, spuse el. Vreau doar să aflu adevărul.

— Atunci acuză-i pe vărul tău și pe Mercedes și nu-mi mai arunca mie, soția ta, insulte!

Apoi, ieși din cameră.

Rămasă alături de Paul, Mercedes încercă în continuare să-l intrige împotriva soției lui, dar el aproape că nici n-o asculta. Îl durea capul și, cu fruntea scăldată în sudoare, stătea slăbit, cu fața trasă, gândindu-se. Încă avea în fața ochilor imaginea soției lui, acuzându-i pe ei toți. Curajul ei îl impresionase.

Te iubesc și mi-aș da viața pentru tine; o singură dată îi mai spusese aceasta, atunci, în expresul de Madrid.

Să fie adevărat că Harry urzea împotriva lui... și că Mercedes pusese în aplicare planul? Rose-Marie negase că Harry era iubitul ei. De asemenea, refuza să părăsească Vila Lucia. Totul era o enigmă și-i era imposibil s-o dezlege.

Simțea că-i ard ochii. Era torturat de îndoieli, suspiciune și totuși, în adâncul sufletului, atât de îndrăgostit de soția lui.

Mercedes îl privea cu ochii ei mari și negri, bănuind ce se petrece în mintea lui. Conștientă că s-ar putea afla în pericol, începu un nou asalt pentru a-l influența împotriva lui Rosemary. Se aruncă în genunchi lângă pat și-i acoperi o mână cu sărutări.

— *Te quiero,* te iubesc, *Pablo mio,* șopti ea.El își retrase mâna, iritat.

— Lasă-mă, Mercedes. Te rog, lasă-mă. Nu mă simt bine.

— Pablo, alung-o pe această englezoaică mârșavă.

— Nu sunt sigur de vinovăția ei. Și în nici un caz nu voi lua nici o măsură atât timp cât sunt în pat. Lasă-mă, Mercedes. Refuz să mai discut despre Rose-Marie sau despre cele întâmplate până când nu voi ajunge la o concluzie.

Mercedes ridică din umeri și ieși din cameră. Era dezamăgită. Lucrurile nu merseseră chiar așa cum sperase. Crezuse că Rosemary se va teme atât de mult de Paul și de faptul că este în dizgrație, încât va părăsi de bunăvoie

Malaga. Nu se așteptase la o asemenea ripostă. Trebuia să ia legătura imediat cu vărul lui Paul și să-i spună care era situația.

Rosemary stătea într-un șezlong pe verandă, la răcoare, cu ochii închiși, deschizându-i doar din când în când ca să privească munții și marea. Își dorise atât de mult să vină în această țară,dar de când venise, privise totul cu ochi încețoșați de lacrimi. Își amintea de vechea ei viață monotonă și se-ntreba dacă nu cumva era de preferat.

Acum nu se mai putea plânge de monotonie; trăia în plină melodramaă - o poveste aproape ireală, în care pasiunea, cruzimea, dragostea și ura se împleteau într-o singură trăire. Și totuși, știa că n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la acest episod din viața ei, indiferent de cât de tragic avea să fie deznodământul. Chiar dacă va fi nevoită să părăsească Vila Lucia, sub acuzații grele, întotdeauna va păstra cu drag amintirea clipelor în care atinsese stelele, în brațele lui Paul.

Știa că Mercedes vrea s-o determine să plece, dar plecarea ei ar fi echivalat cu recunoașterea vinovăției și Dumnezeu îi era martor că n-avea nici o vină.

„Nu voi ceda în fața lor", își spuse ea. „Îl voi face pe Paul să creadă din nou în mine."

Înainte de prânz, Carmenita veni alergând spre ea cu o telegramă: „Plec mâine spre Malaga." Așa cum se așteptase, Ida era dispusă să renunțe la serviciu și să riște orice pentru a veni în ajutorul ei.

Lacrimile începură să-i curgă nestăvilite pe obraji.

Don Pablo refuză să mai lase pe cineva să intre în camera lui tot restul zile. Se simțea mai bine, dar era prost dispus. Vroia să gândească liniștit, fără să fie influențat de nimeni.

Rosemary fu nevoită să-și petreacă singură acele ore interminabile, ascunzându-și nefericirea în fața servitorilor; singurul ei punct de sprijin era gândul apropiatei sosiri a Idei. După prânz, trimise prin Pietro un bilet lui Paul:

„Sper că te simți mai bine. Mă gândesc tot timpul la tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă bănui pe mine, pentru că faci astfel o cumplită greșeală. Nu te voi mai deranja dacă nu vrei să mă vezi, dar, te rog, cheamă-mă. Te iubesc.

Rose-Marie."

Paul nu trimise nici un răspuns, ceea ce o făcea pe Rosemary să fie și mai nefericită. O evită pe Mercedes cât putu; o îngrozea chiar simplul gând că ar trebui să-i vorbească.

În schimb, Mercedes se întâlni cu Harry Dyall în seara aceea, pe terasa cea mai joasă a grădinii vilei.

— Vezi tu, îi spuse ea, am realizat ceva până acum, dar mai avem multe de făcut. Nu l-am văzut pe Pablo decât de dimineață. Nu vrea să primească pe nimeni și nu e total convins de vinovăția soției sale.

— E un prost.

Harry era complet treaz. Avea o mulțime de datorii și nu-i mai rămăseseră bani nici măcar pentru băutură. Fuma o țigară ieftină și nu-și putea dezlipi privirea de la vilă.

Dumnezeule, cât își dorea proprietatea asta... și toată averea...

„Blestematul de Paul!" se gândi el. „De ce n-a murit? Dacă n-ar fi chemat doctorul atât de repede..."

— Și acum a mai apărut un necaz, spuse Mercedes printre dinți.

Scumpa ta Rose-Marie și-a chemat prietena din Anglia – pe señora Bryant. Nu știu nici cine, nici cum e, dar ne va sta în cale.

— Fir-ar să fie! Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— O urăsc atât de mult pe Rose-Marie, încât aș fi în stare de orice, numai s-o fac să plece din Spania.

— Iar eu, îl urăsc tot atât de mult pe dragul nostru Paul. Dar, pe de altă parte, îmi place Rose-Marie. Trebuie să putem face ceva. Mă voi gândi la un plan. Am mare nevoie de bani și nu cred că vărul meu ar fi bucuros să mă vadă chiar acum.

— Paul mi-a dat niște bani. Îți voi da și ție. Îi voi trimite prin poștă la Valeta Palace diseară.

— Vai, señora, a trebuit să mă mut undeva mai ieftin... am închiriat o cameră deasupra unei cafenele în Calle Larios...la două case de Clubul Spaniol; îl știi? Trimite-mi niște bani acolo și îți voi fi foarte recunoscător. Te poți baza pe mine că voi face tot ce pot pentru binele amândurora.

Deodată, Mercedes întoarse capul și ascultă cu atenție.

— Sst! Cine este?

— Vine cineva.

Se auzea, într-adevăr, zgomot de pași pe treptele de piatră albă care duceau spre terasă.

— Trebuie să plec. Nu vreau să fiu găsită discutând cu tine. Îți voi scrie diseară.

Mercedes îi atinse ușor brațul în semn de rămas bun, apoi dispăru printre palmieri, pe o alee care ducea la vilă prin altă parte decât pe scările de piatră.

Harry mai aprinse o țigară și rămase acolo, așteptând. Era destul de nemulțumit de ceea ce făcea. În definitive, Paul era sânge din sângele lui. Din păcate, însă, el era într-o situație desperată și, din moment ce nu putea obține pe căi cinstite ceea ce dorea, trebuia să recurgă la înșelăciune.

O recunoscu pe Rosemary apropiindu-se. Tresări de plăcere; era mai mult decât se așteptase. Era urmată de un câine mare de vânătoare.

Câinele simți o prezență străină, își ridică botul să adulmece și începu să mârâie.

— Ce e,Tito? întrebă Rosemary.

Câinele era preferatul ei și nu se despărțea niciodată de ea. Făcu un salt înainte, lătrând furios.

— Ține afurisitul ăsta de câine, Rosemary! spuse Harry, apărând din umbră.

Rosemary rămase nemișcată, trăsăturile feței înăsprindu-se la vederea vărului lui Paul.

— Jos, Tito. Tito... vino aici imediat.

Câinele veni lângă ea, dând din coadă, dar continuând să-l mârâie pe Harry.

— Nu m-ai întâmpinat prea frumos, iubito, spuse Harry zâmbind ironic.

— Cred că n-am mai întâlnit niciodată pe cineva atât de nerușinat, răspunse Rosemary cu voce joasă, dar roșie de mânie.

— De ce-ar trebui să-mi fie rușine dacă te ador?

Rosemary își scutură capul, indignată. Cum era posibil ca o ființă atât de abjectă să fie văr primar cu Paul? Era un degenerat... un infam... și totuși,... figura lui atrăgătoare și ținuta impecabilă erau aparențe suficient de înșelătoare.

Cine ar fi visat că era un personaj atât de josnic?

— Ești tot atât de fericită ca atunci când ai fugit cu mine?

— Mi-ai face o favoare dac-ai pleca imediat de-aici. Nu ai nici un drept să vii.

— De când nu mai am voie să vin în casa vărului meu?

— Paul nu are nici cea mai vagă idee despre ce fel de om ești, dar sper să afle curând.

— Extrem de amabil din partea ta!

— Oricum, în calitate de stăpână a Vilei Lucia, îți interzic să mai vii. Paul este prea bolnav acum ca să se ocupe el însuși de tine.

— Devii din ce în ce mai arogantă și trufașă; s-ar spune că ți-ai însușit deja stilul spaniol.

— Pleacă.

— Pot să te-ntreb de când ți-ai schimbat atitudinea? Erai foarte prietenoasă cu mine când am venit aici ultima oară. Mi-ai cerut ajutorul și eu ți l-am dat. Nu ești prea recunoscătoare.

— N-am pentru ce să-ți fiu recunoscătoare. Când am acceptat ajutorul tău, nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum ești.

— Și cum sunt, mă rog?

— Dumnezeu știe. Nu-mi face plăcere să spun. Știu doar că-l trădezi pe Paul și că o ajuți pe Mercedes... și că amândoi ați încercat să-l *omorâți* aseară.

Mușchii de pe fața lui Harry s-au crispat. Și-a lăsat în jos ochii ușor injectați, evitând privirea clară și acuzatoare a lui Rosemary.

— Prostii nefondate

— Este ceea ce cred eu.

— Señora Cadozza mi-a spus altceva.

— Nu discut acest lucru cu tine. Nu poți spune adevărul.

— Nu fi prostuță. Nu am nici cea mai mică intenție de a-mi ucide vărul. Devii melodramatică. Singura mea dorință este să am suficienți bani pentru a duce o viață confortabilă… împreună cu tine.

— Cred sincer că ești nebun.

— Poate că îți vei schimba părerea despre mine când Paul te va da afară din această casă. Nu uita că poți veni cu mine.

— N-aș veni nici dac-aș muri de foame. Ca pentru a-și sublinia cuvintele, făcu un gest de dispreț. Îi voi spune lui Paul că tu ești cauza tuturor necazurilor noastre.

Harry o prinse de încheietura mâinii și-o strânse dureros.

— Fii atentă ce spui…

— De ce? Te temi de mine? Își trase mâna, eliberându-se. Te temi că Paul mă va crede?

Harry își desfăcu gulerul cămășii, își șterse transpirația de pe frunte, apoi o măsură cu privirea pe Rosemary, insultător.

— Voi aștepta. Nu cred că Paul te va crede. Îl cunosc bine; e gelos și îți va fi foarte greu să-l faci să-și recapete încrederea în tine.

— Pleacă, te rog.

— Nu cumva găsești un cuvânt mai amabil pentru mine?

— Nu.

— Nici măcar o îmbrățișare de rămas bun?

— Pleacă de-aici.

— Nu plec fără un sărut.

Înainte ca ea să poată face o mișcare, o prinse și o sărută pe gură.

Câinele păru să-și dea seama că stăpâna lui se zbate, vrând să scape de acel străin, așa că mârâi și sări asupra lui Harry. În clipa următoare, acesta simți o durere ascuțită în brat și-i dădu drumul lui Rosemary.

— Nenorocitul tău de câine m-a mușcat.

Rosemary se retrase, tremurând și-și șterse buzele cu batista din mătase.

— Sper din tot sufletul să te fi mușcat… bestie! Dacă mai vii vreodată, îl voi lăsa pe Tito să sară la gâtul tău.

Apoi se întoarse și plecă.

Harry rămase înjurând. Când își scoase haina și-și ridică mâneca de la cămașă, constată că rana sângera. Îngrozit din cauza rabiei, deoarece cazurile erau destul de dese, Harry plecă în grabă spre Malaga unde, cu cât un medic îi va cauteriza rana mai repede, cu atât mai bine.

Rosemary se întoarse acasă, simțindu-se îngrozitor de singură și deprimată. Dacă Paul ar primi-o. Dacă l-ar putea face să înțeleagă ce se petrece! Chiar înainte de cină, îi mai trimise un mesaj:

„Te rog, primește-mă pentru câteva minute… trebuie!"

„Prefer să nu te văd", veni răspunsul.

Atunci, Rosemary hotărî să ia măsuri. Îi dădu curaj chiar dragostea ei pentru Paul. Nu mai avea de gând să accepte să fie tratată așa… să nu fie lăsată să intre în camera lui Paul, ca și cum ar fi fost în dizgrație. Se îmbrăcă pentru cină, apoi intră în dormitorul lui, fără să bată la ușă.

Era o încăpere mare, cu o atmosferă severă, mobilată în stil spaniol, cu mobilier vechi, cu covoare prețioase și draperii moderne. Paul sta în pat și scria.

Când ușa se deschise, își ridică privirea și-și văzu, surprins, soția. Pentru o clipă nu spuse nimic, privind-o supărat.

— Ți-am spus că nu vreau să te văd, zise el în cele din urmă, pe un ton aspru.

— N-aveai nici un drept să-mi trimiți un astfel de mesaj. Vreau să te văd și, prin urmare, am venit.

Paul ridică o sprânceană, ironic. Avea personalitate și învăța să înfrunte viața, fata aceasta. Dar, de fapt, fusese întotdeauna curajoasă… surprinzător de curajoasă, având în vedere constituția ei extrem de delicată. Cine nu o cunoștea, și-o putea inchipui blândă, timidă, ușor de speriat. În realitate, era o fire pasională și curajoasă. Îl înfrunta acum cu același curaj cu care luase locul lui Mercedes în fața altarului.

Era plăcut impresionat. Se gândise toată ziua la ea și, cu fiecare clipă, devenea tot mai convins de nevinovăția ei.

Dimpotrivă, privirea furioasă a lui Mercedes nu-i inspira încredere. Era o pisică blândă care avea gheare foarte ascuțite. Paul era pe punctul de a crede că ea se afla în spatele acelui plan atât de laș. Pe de altă parte, nu era pe deplin convins că Rose-Marie era nevinovată; încă nu vroia să-i cedeze.

— Te înjosești venind într-un loc în care nu ești dorită.

Rosemary se înroși dar rămase în continuare cu capul sus.

— Indiferent de ceea ce ai împotriva mea, nu cred că mă poți acuza de așa ceva… decât dacă intenționezi să-mi amintești din nou de expresul de Madrid… așa cum îți place să faci.

Paul râse și, punând deoparte stiloul, o examină cu un ochi critic.

Rosemary purta o rochie albă extrem de sobră, cu decolteu pătrat și mâneci lungi, strâmte. La gât purta o singură cruce din diamante. Era palidă, cu ochii adumbriți. Cu părul strâns într-un coc la ceafă, avea o figură extrem de mândră și de o frumusețe pură. Ar fi vrut să-i cadă la picioare și să-i sărute gleznele, în adorare. Știa că putea transforma albul de zăpadă în foc și că, în brațele lui, acea figură de călugăriță ar fi devenit o femeie pasională. Acum, că o văzuse, o dorea îngrozitor. I se părea că trecuseră ani de când îi atinsese buzele ultima oară.

— Te simți mai bine?

— Da.

— Pot face ceva pentru tine?

— Ai făcut deja. Aproape că m-ai omorât.

Rosemary se crispă, dar continuă să-și țină capul semeț.

— Știi bine că nu-i adevărat. Îți repet că sunt total nevinovată.

— Cred, începu Paul cu răceală, întorcându-și privirea de la ea, ca și cum ar fi vrut să scape de subjugarea farmecului ei, că mâine voi pleca de la Vila Lucia. Poți rămâne aici cu vărul meu sau cu o duzină de alți amanți.

O privi mușcându-și buza de jos, primind lovitura dureroasă pe care i-o pregătise el.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? Și, de ce… de ce o crezi pe Mercedes Cadozza și nu pe mine?

— Nu cred pe nimeni. Vreau doar să scap de toată lumea.

— Credeam că știi, cel puțin, ce înseamnă dreptatea.

— Și sunt nedrept dacă plec și-ți las totul?

— Nu vreau să-mi lași totul. Vreau doar să crezi în mine.

— De când această bruscă transformare? Ți-ai petrecut atâtea luni spunându-mi că mă urăști.

— Da – încuviință ea, împreunându-și mâinile, ca pentru a-și potoli bătăile inimii – dar ne-am înțeles că va fi pace între noi. Ți-am spus că… mi-am dat seama că te iubesc.

— Și am băut otravă, toastând pentru aceasta.

— Dumnezeule, știi bine că nu eu ți-am pus otrava în pahar, Paul. *Trebuie* să mă crezi. E un complot. Vărul tău Harry este un ticălos. El îți vrea banii, iar Mercedes te vrea pe tine. Amândoi încearcă să mă îndepărteze. Chiar nu vrei să crezi?

Paul scutură din cap, nervos. Era prins în capcana suspiciunii și bănuielilor lui asupra ei.

— Sună plauzibil, dar pot fi doar simple cuvinte.

— Vei avea dovada, dacă aștepți.

— Lasă-mă. Nu mă mai tortura cu asta acum.

Era încă prea slăbit pentru a suporta emoții puternice.

Rosemary lupta însă pentru tot ce-i era drag. Aparența de trufie și răceală se topi. Îngenunche și-și lipi buzele de mâna lui.

Mercedes făcuse nu de mult același lucru și gestul îl iritase. Dar, atingerea ca de catifea a buzelor lui Rosemary de degetele lui era o invitație căreia cu greu îi rezista. Și, în plus, era ceva atât de neobișnuit să vadă acel cap frumos plecat… admițându-și supunerea totală în fața lui.

— Paul, spune-mi că mă crezi. Nu mă alunga. Te iubesc atât de mult… Dacă mi-ai da măcar o șansă…

Tăcu, înecându-se în lacrimi și-l privi. Don Pablo privi acei ochi cu reflexe aurii simțind că se pierde în infinitul lor. *Madre de Dios,* era singura femeie de pe pământ care-l putea face să se simtă așa! Aproape că-i era rușine de slăbiciunea lui. O dorea și totuși nu suporta ca rațiunea să-i fie condusă de sentimente. Își trase mâna brutal.

— Nu pot gândi… nu pot respira, mă sufoc.

— Ți-ar face bine să ieși puțin. Doctorul te-a sfătuit să ieși la aer curat. Pot să rog să mi se pregătească mașina – cea mică, pe care o pot conduce? Este o noapte minunată. Nu e vânt deloc. Lasă-mă să te duc până la munți. Acolo vom putea discuta în liniște.

Copleșit de personalitatea ei, se simțea ca o bucată de ceară în mâinile ei fragile. Și el vroia să fugă… împreună cu ea… departe de casă, de Mercedes, de lume. Nu-și dorea decât să fie singur cu Rose-Marie, undeva unde să poată asculta și crede. Își simțea trupul clocotind de viață și de energie.

— Bine, voi merge. Sună-l pe Pietro… roagă să ți se pregătească mașina.

Speranța îi dădu aripi lui Rosemary. Îl chemă pe Pietro, apoi îmbrăcă o haină de blană de nurcă și merse să-l aștepte pe Paul în mașină.

— Hai, vino. Vom discuta și ne vom înțelege, Pablo mio.

— Dac-aș putea să te cred, spuse el urcând în mașină. Dac-aș putea să înțeleg…

Mercedes ieși din casă și alergă spre mașină. Văzuse totul și fierbea de furie și deznădejde. Trebuia să joace ultima carte așa cum îi sugerase Harry Dyall. Îi dădu lui Paul o scrisoare. Plicul era timbrat și adresat Doñei Rosemary; era deschis, ca și cum ar fi fost citit.

— Lui Rosemary tocmai i-a căzut asta din geantă, se adresă ea dulce lui Paul.

— Ce e, Paul? întrebă Rosemary.

— Ceva ce ți-a căzut. Puse plicul în buzunar, fără să se uite la el. Pornește… repede… pentru numele lui Dumnezeu, să fugim de-aici cât suntem în această dispoziție.

Rosemary nu bănuia nimic. Probabil că scrisoarea era una mai veche de la Ida. Oricum, n-o interesa. Nu-și dorea acum decât să ajungă cu Paul cât mai repede pe munte, unde, sub lumina stelelor, să facă tot ce-i sta în putință pentru a-l recâștiga. Știa să fie posesivă și să lupte pentru dragostea ei, cu toată puterea instinctelor ei primare.

Mașina urca tot mai sus pe șoseaua șerpuitoare. Rosemary simțea trupul lui Paul vibrând în același ritm cu al ei.

„Este al meu, numai al meu", se gândi ea fericită. „Trebuie să mă iubească și să creadă în mine din nou."

După ce au urcat cam trei sute de metri, Rosemary opri. Rămaseră în continuare unul lângă celălalt, fără să se atingă.

Rosemary își scoase haina și-și ridică mâinile deasupra capului.

— Ah, Paul, șopti ea, suntem singuri aici, departe de toată lumea.

— Dac-aș putea crede!

— Poți, dacă încerci.

— Nu știu… Toate aceste lucruri îngrozitoare…

— Care n-au nici o legătură cu mine. Se întoarse repede și se aruncă în brațele lui. Paul, dragul meu, *trebuie* să crezi în mine. Îți spun că Mercedes este răspunzătoare pentru tot ce s-a întâmplat… Mercedes și Harry Dyall. Te iubesc, Paul. Te rog, ascultă-mă *pe mine,* nu pe ei. Să plecăm din Spania, să fugim de toți și să începem o viață nouă, doar tu și cu mine. Nu te vreau decât pe tine.

După câteva clipe de îndoială, Paul o luă în brațe.

— Vreau să te iubesc din nou. Ești singura femeie din viața mea…

— Sărută-mă… Nu a existat niciodată vreum alt bărbat în viața mea în afară de tine.

Buzele lor se întâlniră într-un sărut lung.

— Rose-Marie, soția mea, dragostea mea. Te iubesc. *Te quiero – Siempre*… întotdeauna.

— Să stăm aici, sub stele.

— Nu te voi mai părăsi niciodată.

— Spune-mi că ai încredere în mine.

— Am; da, am încredere în tine. Cum ai putea fremăta așa la sărutările mele dac-ai iubi alt bărbat? Ce frumoasă ești!

Scrisoarea dată de Mercedes alunecă din buzunarul hainei lui în brațe la Rosemary și rămase acolo ca un șarpe alb care aștepta să se strecoare în Grădina Paradisului.

— Paul, șopti ea.

Paul însă privea lung scrisoarea. Recunoscuse scrisul lui Harry. Așadar, vărul lui i-o trimisese lui Rosemary. Încet, o ridică și i-o dădu ei.

— Scrisoarea aceasta… spuse el cu o voce ciudată. Vrei să mi-o citești și mie… Ce are să-ți spună vărul meu?

Rosemary ridică scrisoarea și o întoarse încet pe o parte și pe cealaltă, încruntându-se. Apoi, îl privi mirată.

— Scrisoarea? Nu știu ce-i cu ea. Mercedes ți-a dat-o chiar înainte să plecăm, nu-i așa?

— Da. A spus că ți-a căzut ție.

— Da? Spuse Rosemary zâmbind. Atunci, nu-mi pot imagina ce este.

— Îți este adresată ție și plicul a fost deschis.

— Dar nu de mine.

Suspiciunea se strecură din nou în inima lui Paul. Buzele lui, până atunci pline de pasiune, se strânseră într-o linie îngustă în care se concentra cruzimea.

— Rose-Marie, scrisoarea aceasta este de la vărul meu Harry. De ce îți scrie?

— Nu știu, sincer… Paul, dragul meu, de ce să lăsăm această scrisoare să strice totul? Eram atât de fericiți cu câteva clipe înainte și…

— Pot să văd scrisoarea? întrebă el cu voce dură, ca o lovitură de bici.

Rosemary ezită; începuse să simtă pericolul. Trebuia să fie iarăși cine știe ce joc murdar în spatele căruia se afla iar Mercedes cu lăcomia, gelozia, ura ei. Își ridică bărbia, semeață.

— Forte bine, Paul. Iată scrisoarea. Îți dau cuvântul meu că nu știu ce conține.

Paul luă plicul și scoase o foaie subțire de hârtie. Nu dură decât câteva secunde ca să citească:

„Rose-Marie a mea" simplul apelativ îl făcea să scrâșnească dinții de furie – „cât timp vom mai putea suporta această poziție intolerabilă? Când vei veni la mine? Ai spus atât de des că mă iubești, că-l urăști și te temi de Paul. Nu-ți fie teamă. Părăsește-l și vino cu mine în Anglia. Planurile noastre au eșuat, dar… până la urmă vom reuși. Nu trăiesc decât cu speranța de a te ține din nou în brațe și a simți buzele tale minunate. înnebunitoare, sărutându-mă ca ultima dată când ne-am întâlnit. Îți sărut urmele pașilor. Iubitul tău, Harry."

Paul tremura din toate încheieturile și ochii lui aruncau fulgere de mânie.

— Se pare că nu știi nimic. Dumnezeule, așa se pare. Tu…

Se întrerupse, ca și cum nu putea găsi cuvintele potrivite pentru a-și exprima dezgustul și indignarea.

Rosemary privi lung scrisoarea, apoi o citi repede, reușind să pătrundă înțelesul acelor cuvinte incriminatoare. Sigur că era vorba despre o nouă urzeală diabolică a lui Harry și a lui Mercedes. Sângele începu să-i clocotească de mânie.

— Paul, este pentru prima dată când văd această scrisoare. Altcineva a deschis-o. Cu siguranță, Mercedes. Harry trebuie s-o fi scris și apoi i-a dat-o ei. Este un complot mârșav. Nu-ți dai seama? Nu înțelegi?

Paul ridică o mână, încă tremurând.

— Nu, nu pot spune că înțeleg. Vărul meu chiar *este* iubitul tău. Am bănuit și înainte... când ai plecat cu el. Mercedes mi-a spus că v-a văzut de multe ori împreună. Îți spune Rose-Marie. Credeam că numai eu îți spun așa. Știe că mă urăști și te temi de mine... și lasă să se înțeleagă foarte clar că tu împreună cu el ați pus la cale să vă debarasați de mine cu două seri în urmă. Dumnezeule, ce înfiorător! Și ai mai îndrăznit să mă săruți și să-mi zâmbești.

— Încetează! Este o cumplită nedreptate. Scrisoarea aceasta a fost scrisă special ca să mă incrimineze. Paul, nu fi atât de orb! Chiar nu-ți dai seama că aceștia doi vor să ne despartă?

Paul îi dădu mâna la o parte, în ghearele unei gelozii iraționale, primitive. O privi îngrozit, spunându-și furios că este ultima oară când va mai avea încredere în ea sau în vreo altă femeie.

— Du-te la Harry al tău! Du-te la el. M-ați fi omorât, dacă ați fi putut. Du-te la el și bucurați-vă amândoi de fapta voastră. Ah, Dumnezeule!

Se simți brusc foarte slăbit și corpul i se acoperi de transpirație. Încă nu era complet refăcut pentru a rezista unei asemenea emoții. Nu-și mai putea ține capul drept și se rezemă de spătarul banchetei.

— Paul! Paul! strigă Rosemary înspăimântată, prinzându-l de mâini.

Paul încercă să vorbească, să-i dea mâinile la o parte, apoi leșină. Degeaba îl strigă Rosemary înnebunită și încercă să-i încălzească mâinile. Nimic nu-l putu readuce în simțiri.

Porni motorul și coborî la vilă. Când ajunse, sări din mașină, urcă în fugă scările și intră în casă unde strigând servitorii, desperată.

— Stăpânul vostru este în mașină; a leșinat. Duceți-l la el în cameră și chemați imediat doctorul.

Cei doi servitori se înclinară și se grăbiră să-i execute ordinele.

Rosemary rămase acolo, privind fața palidă a soțului său, în timp ce-l transportau spre dormitorul lui, înspăimântată la gândul ca nu cumva aceasta să fi fost lovitura de grație pentru el.

Pentru că, dacă avea să fie așa, atunci prefera să moară și ea împreună cu el.

Se uită la ceas și văzu cât e de târziu. Însemna că ea și Paul petrecuseră câteva ore pe munte.

Mercedes coborî scările în fugă.

— Așadar, ai mai atentat încă o dată la viața lui Pablo? Numai că, de data aceasta, dacă moare, poliția va afla...

— Încetează! Mă-ntreb cum de nu te trăsnește Dumnezeu când spui aceste minciuni îngrozitoare. Scrisoarea aceea abominabilă pe care i-ai dat-o... asta l-a adus într-o asemenea stare.

Mercedes își plecă privirea, dar reuși să râdă.

— N-am de gând s-ascult aberațiile tale. Ar trebui să-ți faci bagajele și să pleci... să te întorci de unde ai venit. Nu ai nici un drept să stai în casa aceasta.

Rosemary o străfulgeră cu privirea, apoi îi întoarse spatele și urcă în camera lui Paul.

Paul sta rezemat de perne. Pietro îi tampona fruntea cu apă de colonie. Rosemary observă, spre marea ei ușurare, că Paul își revenise, deși era de o paloare cadaverică. Când o văzu, tresări și, împingând valetul, i se adresă pe un ton violent:

— Pleacă din camera mea!

— Paul, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă... calmează-te...

— Pleacă și din camera mea și din Vila Lucia. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Paul, de ce nu vrei să mă asculți? Jur pe tot ce am mai scump că este un complot împotriva mea.

— Nu te cred. Du-te la Harry. *Pleacă,* ți-am spus!

Rosemary se aruncă în genunchi lângă el.

— Paul, îmi zdrobești inima. Chiar nu poți să mă crezi?

— Nu. Am terminat definitiv cu tine. Nu vreau să te mai văd niciodată. Du-te cu Harry și voi divorța de tine; te voi elibera.

Tăcere. Inima lui Rosemary părea să se fi oprit. Îl privi lung, cu ochii încețoșați de lacrimi. Apoi se ridică încet.

— Nu vrei să-mi mai acorzi o șansă să-ți dovedesc nevinovăția mea?

— Nu poți. Cum ai putea? Este clar că ești vinovată.

— Da, știu că aparențele așa arată. Totuși, dacă m-ai iubi...

— Te-am iubit! Te-am adorat. Întotdeauna mi-am dorit să fii soția mea, mama copiilor mei... dar m-ai trădat, din prima până în ultima clipă, de când ai luat locul bietei Mercedes în fața altarului, până în seara aceasta... când mi-ai distrus până și ultima fărâmă de încredere.

Din nou tăcere. Rosemary se simți atât de desperată, încât rămase nemișcată lângă el, privindu-l. Era într-adevăr sfârșitul. Luptase din greu pentru dragostea lui Paul și pentru drepturile ei. Refuzase să se dea bătută în fața lui Harry, a lui Mercedes și chiar a lui Paul. Acum, speranța murise. Nu mai avea putere să lupte. Până la urmă, fusese învinsă.

— Așadar, chiar crezi tot ce se poate mai rău și mai urât despre mine? Foarte bine, Paul. Acum chiar s-a terminat totul. Voi pleca. La revedere.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Picioarele parcă-i erau de plumb. Paul o urmări cu o privire neliniștită.

— De ce nu recunoști ce-ai făcut, înainte să pleci? Te vei întâlni acum cu Harry, desigur.

Rosemary îl privi cu ochi plini de reproș și durere, a căror expresie avea să-l obsedeze pe Paul ore și chiar zile întregi.

— Nu, Paul. Nu plec cu Harry. Harry și Mercedes au pus la cale acest plan îngrozitor. Mă voi întoarce în Anglia. Poți divorța de mine dacă vrei, deși să știi că nu ți-am fost necredincioasă nici măcar o clipă. Nu voi recunoaște nimic, pentru că n-am făcut nimic. Sunt complet nevinovată. La revedere.

Rămas singur, Paul rezistă cu greu impulsului s-o cheme înapoi. Să n-o mai vadă niciodată, pe Rose-Marie, frumoasa lui soție, era într-adevăr ceva cumplit! Și susținea în continuare că e nevinovată. Dumnezeule, de ce nu putea afla adevărul?

Dar ea plecase și el n-o chemă.

Ca o umbră întunecată, Mercedes se strecură în camera lui și veni lângă pat, privindu-l cu ochi plini de pasiune.

— Pablo mio, te simți mai bine?

— Da, răspunse el plictisit și trist.

— Acum ar trebui să fii mai liniștit; femeia aceasta mârșavă își face bagajul și se pregătește să părăsească vila.

— Nu-mi vorbi despre ea, Mercedes.

Mercedes se aplecă asupra lui, ascunzându-și un zâmbet triumfător, și-l sărută plină de îndrăzneală, pe frunte.

— Acum ești în siguranță... alături de cea care te iubește cu adevărat, *querido mio*.

— Lasă-mă, te rog, spuse el crispându-se și făcându-i semn să se îndepărteze.

— Trebuie s-o uiți, Pablo.

— S-o uit? Acest lucru nu va fi cu putință, draga mea.

— Nu merită să te mai gândești la ea. Și vărul tău e un ticălos. Este aici, afară; o așteaptă ca să plece împreună la Roma.

— Dumnezeule, de ce mă torturezi?... Lasă-mă singur! spuse el scrâșnind din dinți și îngropându-și fața în pernă.

Mercedes nu reuși să-l facă să mai rostească vreun cuvânt, dar părăsi încăperea convinsă că înfrângerea lui Rosemary era definitivă.

Capitolul 7

În dormitorul ei luxos, Rosemary își făcea bagajul, cu mișcări automate. Acesta era sfârșitul ei ca Rose-Marie, soția lui Don Pablo; sfârșitul fericirii ei. Ultima lovitură din partea lui Harry Dyall și a lui Mercedes își atinsese ținta din plin. Acum nu mai putea spera că Paul va mai crede în ea. În plus, era atât de obosită de toată această poveste, încât aproape că-i părea bine că se termina.

Cu gesturi mecanice, își pregătea hainele: doar câteva, cele mai simple. Desigur, va lăsa rochiile scumpe și elegante și toate bijuteriile familiei Iballo. Era atât de epuizată fizic și psihic, încât nu se putea gândi clar ce va face. Dar, oricum, se hotărâse să părăsească Vila Lucia. Nu va mai încerca niciodată să-l convingă pe Paul că are dreptate.

Apoi, își aminti brusc că trebuia să vină Ida. Era prea târziu ca s-o oprească. Serviciul telegrafic între Spania și Anglia nu funcționa bine și chiar dacă ar fi încercat să trimită

o telegramă a doua zi la prima oră, tot n-ar fi ajuns în douăzeci și patru de ore, adică în timp util ca s-o oprească pe Ida.

Rosemary se așează pe marginea patului, cu un teanc de ciorapi în brațe, privind în gol, dezolată. Ce situație fără ieșire! Nu mai vroia să rămână acolo, nu mai suporta nici gândul că ar putea rămâne, și totuși n-avea alternativă până la sosirea Idei. Va trebui să-i explice întreaga poveste, după care se vor întoarce împreună în Anglia. Acum, că era ceva mai calmă, își dădea seama perfect de greutățile pe care le avea de înfruntat. Era în primul rând problema banilor… Nu avea absolut nimic al ei; va fi nevoită să-i ceară lui Paul bani pentru drum: nu numai pentru biletul ei, ci și pentru al Idei. În plus, Ida își pierduse slujba din cauza ei. Ce perspectivă sumbră! Cum vor ajunge la Londra, va trebui să-și caute amândouă serviciu, pentru că nu putea spera ca măcar una din ele să se poată angaja din nou la „Tring și Fiii", unde lucraseră.

Rosemary își acoperi fața cu palmele. Nu mai putea îndura această zbatere. Își dădu seama, pe jumătate rușinată, că se obișnuise cu viața pe care o ducea aici. Nu numai că-l pierdea pe Paul pe care-l iubea cu desperare, dar faptul că va înceta să mai fie Doña Rosemary Iballo și va redeveni Rosemary Wallace, dactilografa, nu avea să fie deloc ușor.

Privi patul mare cu lenjerie de satin pe care era brodat însemnul familiei Iballo și pernele pe care părul lui negru mătăsos se răsfirase de atâtea ori. Copleșită de amintiri, se aruncă pe pat, izbucnind într-un hohot de plâns.

— Ah, Dumnezeule! Ce nedreptate! Paul, te-am iubit atât de mult!

A fost o noapte de cumplită deznădejde. Când Carmenita veni dimineața cu tava cu micul dejun, Rosemary încă mai zăcea pe pat, îmbrăcată, așa cum se trântise în acel moment de durere și desperare.

Camerista, care se atașase foarte mult de tânăra ei stăpână, fu de-a dreptul șocată.

— *Doña mia* sunteți bolnavă? Să chem doctorul?

— Nu mă simt prea bine, răspunse Rosemary, cu ochii stinși. Simt că-mi arde capul.

— Vai de mine! Aveți temperatură! Voi chema doctorul.

Rosemary refuză. Avea, probabil, un acces de febră, dar știa că boala ei nu era fizică; sufletul îi era bolnav. Era epuizată, incapabilă să gândească sau să acționeze. Prăbușirea tuturor speranțelor ei în legătură cu Paul fusese o lovitură mult prea dură pentru ea.

După o jumătate de oră, era în pat, cu temperatură mare. Îi era prea rău ca să-i mai pese ce făcea sau ce gândea Paul. Dar reuși totuși să-și deschidă ochii și să-i scrie un mesaj pe care i-l trimise prin cameristă. Îi spunea că e bolnavă în pat și că mâine seară trebuia să sosească prietena ei și apoi vor pleca amândouă în Anglia.

Paul insistase să se ridice din pat, deși nu se simțea nici el foarte bine. Primi biletul în timp ce stătea pe un fotoliu pe verandă, privind trist grădina. În starea în care se afla, nici lui nu-i păsa prea mult de ceea ce se petrecea în jurul lui. Nu dorea decât ca acea poveste oribilă să se sfârșească mai repede. Luase drept bun ceea ce-i spusese Mercedes, și anume că Rosemary se pregătea să plece imediat… cu Harry. Citi biletul, ridică din umeri și i-l dădu lui Mercedes care se afla lângă el, nemailăsându-l singur nici o clipă.

— Doamna nu se grăbește să părăsească această casă confortabilă, spuse ea ridicând din umeri, la fel ca Paul.

— Las-o să stea, răspunse Paul indiferent. Nu mai înseamnă nimic pentru mine. Aștept să mă fac bine și să plec la Biarritz. Încă o lovitură ca asta îmi va fi fatală.

— Și ce se va întâmpla cu mine?

Paul ridică din nou din umeri. În ciuda privirii atât de sugestive a lui Mercedes, simțea că nimeni și nimic nu-l mai pot face să simtă ceva. I se făcu totuși oarecum milă de ea.

— Nu te teme. Îți voi asigura existența.

Mercedes nu mai spuse nimic, dar răspunsul lui n-o mulțumea deloc. Nu doar atât aștepta de la el. Se hotărâse deja să-l însoțească la Biarritz.

Reuși, mai târziu în cursul zilei, să ia legătura cu Harry. Sub pretextul că vrea să meargă la cumpărături în Malaga, luă mașina lui Paul și se-ntâlni cu Harry la Clubul Spaniol.

— Scrisoarea a fost un succes absolut, îl felicită ea. Dar încă nu s-a terminat. Rosemary e bolnavă și nu poate pleca încă, iar această prietenă a ei trebuie să sosească… Sincer, mă tem.

— Individa asta, Bryant, nu poate face nimic, se arăta Harry optimist. Nu-ți face griji. Rosemary este atât de compromisă, încât nimic n-o mai poate salva. Și, la o nevoie, poate fi încă și mai mult compromisă, nu-i așa?

Când Mercedes se înapoie la vilă, era aproape tot atât de optimistă ca și Harry și extrem de bine dispusă. Din păcate, Don Pablo era într-o stare de spirit sumbră și refuză categoric să discute despre soția lui. În privința lui Harry, nu avea de spus decât un singur lucru: scrisese avocaților săi și le dăduse instrucțiuni ca Harry Dyall să fie dezmoștenit.

Mercedes nu se arăta dornică de a-i da lui Harry această veste, pentru că putea avea un efect devastator asupra lui. Ar fi fost în stare să vină aici, să facă scandal și s-o implice și pe ea.

Don Pablo aștepta să se restabilească, iar Rosemary, închisă în camera ei, era îngrijită de Carmenita – singura persoană din Vila Lucia căreia părea să-i pese dacă ea trăiește sau nu. Așadar, Rosemary își puse toată speranța în venirea Idei.

Veni, în sfârșit, după-amiaza când aceasta își făcu apariția, în mod spectaculos, la vilă, după cum Rosemary putu vedea de la fereastra camerei ei. Ida stătea pe bancheta din spate a unui taxi, cu câteva pachete și o geantă de voiaj strânse la piept și ținându-și picioarele pe valiză; apoi, între ea și șofer începu o ceartă violentă în care nici unul din ei doi nu înțelegea ce spunea celălalt. Ida, roșie la față din

cauza indignării și a căldurii, pronunța clar cuvântul „hoț". Chiar așa trista cum era, Rosemary nu se putu împiedica să nu zâmbească.

După cum Ida povestise mai târziu, când spaniolul cel zâmbitor îi luase bagajele la gară, fusese convinsă că nimerise printre tâlhari și că țara era chiar mai barbară decât crezuse.

Când Ida coborî din taxi, șoferul ceru banii. Alte țipete urmară. De la fereastră, Rosemary îi strigă să urce imediat pentru că va trimite ea camerista să achite suma datorată.

În holul vilei, Ida se ciocni de Paul. Acesta se retrase, scuzându-se și rămase s-o privească, uluit. Îi displăceau femeile urâte și prost îmbrăcate și aceasta era categoric, cea mai urâtă și prost îmbrăcată femeie care intrase vreodată în casa lui. Îi privea îngrozit pălăria, părul dezordonat, fața roșie, rochia șifonată, pantofii ieftini…

— Dumnezeule, cine ești?

— Slavă Domnului că vorbești englezește! De două zile nu aud decât țipetele acestor spanioli barbari și m-am săturat! Credeam că nu voi mai scăpa cu viață când am traversat Madridul! Nimeni nu-nțelegea nici un cuvânt din ceea ce spuneam. Ce țară!

Paul, căruia nu-i lipsea simțul umorului, zâmbi. Ce creatură ciudată! Nu putea fi numită femeie, ci doar o curiozitate.

— Îmi pare rău că țara mea ți se pare atât de primitivă.

— Țara *ta* ! Ești spaniol?

— Da.

— Atunci, mă mir că nu scuipi la picioarele mele. Am văzut atâtea astfel de scene, cât să-mi ajungă toată viața.

Paul zâmbi din nou, văzându-i grimasa.

— Sunt și oameni civilizați în această țară.

— Nu cumva ești… da… cred că ești soțul lui Rosemary, nu-i așa?

Zâmbetul îngheță pe buzele lui Paul. Se înclină și bătu din călcâie.

— Sunt Don Pablo.

— Eu sunt prietena lui Romie, domnișoara Bryant, spuse Ida radiind de bucurie și întinzând mâna.

Paul nu întinse mâna, ci doar se înclină încă o dată.

— Îmi pare bine, spuse el pe un ton glacial, apoi se întoarse și plecă, lăsând-o acolo.

„N-a fost prea amabil din partea lui," se gândi Ida. „Țara asta e plină de nebuni. Dacă nu scuipă, atunci trebuie să fie nepoliticoși altfel. Slavă Domnului că sunt englezoaică."

— Rosemary! Strigă ea.

— Urcă!

Ce casă! Ca un muzeu. Frumoasă, dar mult prea ostentativ de opulentă. Ar fi preferat s-o știe pe Rosemary într-o casă frumoasă englezească tradițională.

Când intră în camera lui Rosemary, nu mai văzu nimic altceva decât figura dragă a acesteia. Dar plăcerea revederii se transformă repede în mirare și mâhnire: Rosemary plângea în hohote, îmbrățișând-o și nu arăta deloc a fi soția fericită pe care o descria în scrisorile ei.

— Doamne, copila mea dragă! Ce s-a întâmplat? După cum văd, ceva îngrozitor. Arăți de parcă ai fi trăit într-un iad.

— Cred că ăsta este cuvântul cel mai potrivit.

— Povestește-mi totul. Bine că sunt aici. Știam eu că nu mă înșel când spuneam că vei regreta c-ai venit aici și te-ai căsătorit cu unul din acești sălbatici.

— Nu este din cauza celui cu care m-am căsătorit și țara nu are nici o legătură cu cele întâmplate. Necazurile sunt cauzate de o spaniolă nebună și… de un englez. Este o poveste lungă. Dar, mai întâi, spală-te, schimbă-te și-ți voi aduce să mănânci ceva.

— Nu vreau decât un pahar cu limonadă.

— Nu preferi un ceai? Am învățat-o pe cameristă cum să-l facă.

— Asta ar fi dumnezeiesc! spuse Ida ca și cum ar fi plecat din Anglia de doi ani, nu de două zile. M-am întâlnit cu soțul tău. Nu pot spune c-a fost încântat să mă vadă.

— Nu, nu cred.

— Bine, dar credeam că vă adorați!

— Ah, Ida, l-am adorat! Și încă îl mai ador. Cred că totul ar fi fost perfect dacă femeia aceasta n-ar fi venit în casa noastră. Sigur, am și eu partea mea de vină. Dar, vei putea judeca singură după ce vei auzi totul.

Ida ascultă uluită fantastica poveste, din ce în ce mai indignată.

— De ce naiba nu te-ai întors acasă?

— Pentru că-l iubeam.

— Asta n-o mai înțeleg. Dacă un bărbat s-ar purta așa cu mine, aș rupe umbrela lovindu-l.

— Îl iubesc Ida. Știu că nu înțelegi, dar îl voi iubi mereu. Acum însă, nu mai e nimic de făcut decât să mă iei înapoi acasă, unde voi încerca să-l uit.

— Nu! N-am de gând să te iau acasă, cel puțin până nu spun ce-am de spus acestor doi ticăloși. Nu admit să ți se frângă inima și să ți se distrugă viața, dacă pot să fac ceva să te ajut.

— Acum nu se mai poate face nimic. Nici nu-ți închipui cât de mult am încercat…

— Da, și arăți pe jumătate moartă. Dar acum, Ida e aici.

— Paul nici nu va vrea să te asculte.

— Vei vedea că mă va asculta.

— Nici nu încerca măcar! Să plecăm acasă!

— Dacă-l iubești, trebuie să facă pentru tine ceva!

— E prea târziu… mult prea târziu…

În seara aceea, Ida cină cu Rosemary, în camera acesteia, apoi, la insistențele Idei, Rosemary acceptă să se culce.

Mai târziu, însă, Ida se hotărî să coboare și să discute cu soțul bietei Rosemary. Așadar, îmbrăcată cu singura ei rochie de seară, cu capul semeț, se pregăti să-l înfrunte.

Când termină de coborât treptele de marmură, o fată tocmai ieșea din bibliotecă. Era o tânără blondă, frumoasă, îmbrăcată în negru, cu un trandafir alb prins după ureche, în stil spaniol.

— Hei, spuse ea, închizându-și pe jumătate un ochi. Te cheamă Mercedes?

Mercedes se opri și o privi mirată. Dumnezeule, ce arătare! Asta era señorita din Anglia, prietena lui Rosemary!

— Da, răspunse ea, într-o engleză stricată.

— Atunci, ai s-asculți ce cred eu despre tine.

Și, timp de cinci minute, spuse pe nerăsuflate, care era părerea ei. Chiar dacă Mercedes nu înțelese multe din injuriile care-i erau adresate, Ida făcu astfel încât câteva să-i fie foarte clare, la fel ca și acuzația de a se afla în spatele întregului complot.

Când Ida tăcu o clipă ca să respire, Mercedes spuse ceva tot atât de pasional în spaniolă, apoi pocni din degete și încercă să treacă mai departe.

— Încă nu! Spuse Ida, barându-i drumul. Nu vei trece de mine până nu promiți să-i lași pe Rosemary și pe soțul ei în pace și să părăsești această casă.

— Cum îndrăznești, bătrână urâtă ce ești! Se întoarse, încercând s-o ia pe altă parte.

Atunci, Ida o prinse de umăr cu mâna ei mare, osoasă.

— *Dios,* cum îndrăznești să pui mâna pe mine! Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a-mi promite…

— Ola! Pablo! Pablo! începu ea să strige, brusc cuprinsă de panică.

Paul auzi strigătul și ieși din bibliotecă, unde încerca să se concentreze asupra corespondenței.

— Ce naiba se-ntâmplă?

— Aceasta este prietena încântătoarei tale soții și e nebună. Încearcă să mă agreseze.

Înainte ca Paul să poată răspundă, Ida îi dădu drumul lui Mercedes și înaintă la fel de curajoasă spre el, privind disprețuitoare la ținuta lui impecabilă.

— Scuză-mă, Don Pablo, dar n-am de gând să-nghit prostiile pe care tu și fata asta le spuneți. Auzi! O agresez! Voi amândoi ați agresat-o pe prietena mea până a cedat nervos. Acum, cât sunt eu aici, încetați! Domnule Don Pablo, faci cea mai mare greșeală din viața ta și ai s-asculți până la capăt ce am de spus.

— E nebună! murmură Mercedes.

Paul ridică ironic o sprânceană și abordă acel zâmbet pe care Rosemary l-ar fi recunoscut ca pe un avertisment.

— Așa că, ascultă ce am să-ți spun, băiete!

Probabil că nimeni nu i se adresase vreodată așa lui Paul, ceea ce-l făcu să izbucnească în râs.

— Mi se pare amuzant! exclamă el.

— Mie, nu, spuse Mercedes.

— Tu, taci! Ai produs deja destulă suferință amestecându-te. Lasă-mă să spun ce-am de spus.

— Nu prea cred că ai ceva de câștigat, domnișoară Bryant.

— Oricum, mă vei asculta.

— Oare?

— Da. Și nu te voi lăsa până când nu vei auzi ce am de spus.

— Atunci, să intrăm în bibliotecă și să terminăm mai repede. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu lăsat în pace.

— N-o asculta, Pablo!

— Dacă te iei după reptila asta, nu vei avea liniște niciodată. Te rog să mă scuzi că-ți spun asta, domnule Don Pablo, dar ești un mare prost dacă te lași convins de această brută mică în loc să crezi în ceea ce-ți spune prietena mea.

Paul, iritat și totuși pe jumătate amuzat de acel ciudat produs al Insulelor Britanice, ridică din umeri și o invită în bibliotecă.

Timp de o jumătate de oră, Paul o ascultă pe Ida, fără a-i fi fost îngăduit să spună și el ceva.

Așadar, ascultă cum Ida îi spune că e un ticălos și o brută, că a profitat de gluma prostească a lui Rosemary și a reținut-o acolo și că, după ce a trăit cu ea s-a purtat mizerabil; că trebuia să-și fi dat seama că Rosemary era doar o copilă și nu o aventurieră; că era oare posibil să nu-și dea seama că Mercedes pusese la cale totul, ajutată, după toate aparențele de vărul lui?

Paul asculta fumând în tăcere, fără ca nici un mușchi să tresară pe fața lui când Ida îi arunca întrebare după întrebare, din ce în ce mai acuzatoare. Apoi, când îi fu îngăduit să vorbească, îi reaminti domnișoarei Bryant, sarcastic, că are dovezi împotriva soției lui; că încercase s-o creadă și chiar dorise; că era dispus să uite de încercarea de otrăvire. Dar scrisoarea pe care Rosemary o primise?

— Da, sigur că mi-a povestit despre acea scrisoare - o altă probă falsă pe care cei doi încercau s-o aducă împotriva ei.

Paul începu să se plimbe prin bibliotecă. Tot ceea ce domnișoara Bryant îi spusese nu făcuse decât să reînvie

vechea lui dorință de a crede în Rosemary. Nu-și putea înăbuși pasiunea pentru ea. Încercase; dorise s-o scoată din mintea și din viața lui. Hotărâse deja să părăsească Vila Lucia a doua zi și să nu-și mai vadă niciodată soția. De ce-o lăsase pe această fată bătrână ridicolă care se autointitula cea mai bună prietenă a lui Rosemary, să-l tulbure și să-l lase pradă din nou îndoielilor?

— Ești un monstru! Dac-ai putea să vezi în ce hal ai adus-o. Tu și femeia asta aproape că ați omorât-o! Și, când am întrebat-o de ce-a îndurat toate astea, ce crezi că mi-a spus? „pentru că-l iubesc." și lacrimile îi curgeau pe obraji. Biata copilă! Ca și cum cineva care-o cunoaște și-ar putea-o imagina în stare să facă așa o ticăloșie! Nu ești chiar atât de inteligent cum pari, domnule Don Pablo!

Paul se întoarse, tremurând, cu fruntea scăldată de sudoare,cu ochii sclipind.

— Nu te cred! De ce te-aș crede? Am avut destule dovezi...

— Îți pleci urechea unde nu trebuie! Îți repet, dacă o lași pe biata copilă să plece în starea de spirit în care se află acum, o vei avea pe conștiință tot restul vieții. N-aș vrea să fiu în locul tău!

Paul o privea mut de mirare. Nu știa ce-l făcea să-i suporte acuzațiile. Putea foarte ușor să cheme servitorii și să pună să fie dată afară. Și totuși, în ciuda lui însuși, era ceva în acea creatură ce-l făcea să se încline cu respect în fața ei. Simțea că nu există nimic fals în femeia aceasta care credea

în Rose-Marie. Rose-Marie era sus, bolnavă, declarând cu lacrimi în ochi că-l iubește. Era ciudat! De ce nu fugise Rose-Marie în brațele lui Harry, așa cum Mercedes îl făcuse să creadă? *Madre de Dios*, va înnebuni dacă nu rezolvă definitiv această problemă. Refuză s-o mai asculte pe Ida.

— Destul! Nici eu nu mă simt prea bine. Merg în camera mea. Mâine voi discuta cu soția mea.

Ida respiră adânc. Acum, că scena se terminase, era gata să izbucnească în lacrimi.

— Mă bucur că ai această înțelepciune. Noapte bună.

— Noapte bună, îi răspunse el, înclinându-se.

— Ai vreun mesaj pentru Romie?

— Nici un mesaj. Dar voi vorbi cu ea mâine.

După ce ascultă relatarea Idei, Rosemary tot nu se simți mai liniștită.

— Asta nu-nseamnă nimic. Îmi va arunca iar acele acuzații. Nu pot să dovedesc nimic. Nu trebuie să te necăjești, Ida, dar îți mulțumesc din tot sufletul.

— Nu fi așa tristă, copila mea. Ceva îmi spune că totul se va aranja. Și pot să-ți spun că soțul acesta al tău nu e chiar atât de rău. Când a lăsat să-i cadă masca aceea de Don Pablo de gheață, a devenit chiar uman. Fac pariu că încă e îndrăgostit de tine, indiferent de ceea ce pretinde.

Singură în dormitorul ei, Rosemary încercă să se consoleze în următoarele câteva ore cu aceste cuvinte. Dar, de fiecare dată când se gândea la Paul, izbucnea în lacrimi și-și spunea, cu inima frântă, că o urăște. Ida se-nșela. Nu o mai iubea și nu o va mai iubi niciodată.

Abia spre dimineață, reuși să adoarmă, agitată. Se trezi speriată când obloanele de la balcon se deschiseră. Văzu silueta unui bărbat care intră repede în camera ei. Țintuită de groază, crezu mai întâi că este vorba despre un hoț care vroia să-i fure bijuteriile. Apoi, bărbatul vorbi.

— Rosemary!

— Dumnezeule... tu, Harry Dyall!

— Da. Am venit să te iau. Mercedes m-a anunțat că intenționezi să părăsești vila mâine dimineață. Doar nu vrei să pleci cu prietena ta. Vei merge cu mine. Voi avea eu grijă de tine.

Rosemary se trase înapoi, îngrozită. Nu-i vedea bine fața, dar simțea că miroase a alcool.

— Pleacă... Pleacă repede, până nu o strig pe prietena mea care e în camera de alături.

Se repezi la ea și-i prinse mâinile.

— La dracu cu prietena ta. Ascultă-mă...

— Îți mai dau o șansă. Ori ieși imediat, ori țip.

— Nu vei îndrăzni. Paul crede că sunt iubitul tău și, dacă mă găsește aici, îi voi spune că tu m-ai chemat.

O clipă, aceste cuvinte o speriară, dar când îi simți fața fierbinte lipită de a ei, începu să țipe, pierzându-și controlul.

— Paul! Paul!

Pe Paul îl strigase, nu pe Ida. Pe Paul îl vroia și Paul fu cel ce veni.

Paul nu dormea. Aproape toată noaptea fumase și se gândise ce să facă și ce să spună când se va-ntâlni cu soția

lui. Când auzi vocea lui Rosemary, fugi spre camera ei. Mercedes apăru și ea pe palier și-l urmă. Când Paul deschise ușa, o auzi pe Rosemary.

— Dă-mi drumul. Paul te va omorî dacă te găsește aici. De data aceasta, nu mai scapi. Sunt total nevinovată și nu accept să fiu învinuită... nu accept!

„Dumnezeule!" se gândi Paul. „Harry e aici. Harry, în dormitorul lui Rose-Marie... iar ea îl strigase pe el, soțul ei. Nu-l vroia pe Harry. Era nevinovată. Asta îi spunea lui Harry.

— Rose-Marie!... Unde ești? Harry... porcule...

Nu vedea nimic. Încăperea era în beznă. Înainta, încercând să ajungă la comutator.

În clipa următoare se auzi o împușcătură. Harry Dyall, beat, scosese un revolver din buzunarul hainei și trăsese în direcția din care se auzise vocea lui Paul.

— Paul... Paul! țipă îngrozită Rosemary.

Un geamăt adânc... apoi tăcere.

Lumina se aprinse: Ida Bryant găsi comutatorul. Rosemary privi cu ochii mari de spaimă; văzu silueta lui Paul - stătea, înalt și drept, în mijlocul camerei.

— Slavă Domnului, nu te-a nimerit pe tine! izbucni ea.

— Nu, răspunse el încet. *Dar pe cine*?

Toți se întoarseră și văzură zăcând pe podea, în pragul ușii, trupul lui Mercedes, ca al unei păpuși grotești, cu o pată de sânge în dreptul capului.

— *Pe ea* a nimerit-o glonțul, spuse Paul cu voce răgușită. Era chiar în spatele meu.

Apoi îngenunche lângă ea și o ridică. Încă nu murise și-l privea cu ochi mari.

— *Santa Maria,* roagă-te pentru mine... S-a terminat cu mine... Justiția divină... glonțul destinat ție... m-a ucis pe mine... ce ironie a sorții...

— Taci, vom chema doctorul și te vei face bine.

— Nu, mor, dar nu pot pleca de pe această lume cu sufletul împovărat de acest păcat. Rosemary... e nevinovată. Este numai vina mea... și a lui Harry.

Paul privi lung deasupra capului ei. Era prea bulversat ca să mai gândească; simțea doar o dorință imperioasă de a-l prinde pe Harry care reușise să fugă înainte de-a se aprinde lumina.

Mercedes făcu această mărturisire cu ultima suflare, apoi muri în brațele lui, strângând în mână crucifixul pe care unul din servitori îl adusese repede.

Misterul sinistrului complot ieșise la iveală. Mercedes plătise pentru păcatul săvârșit. Urma să plătească și Harry. Pentru Paul, însă, nu mai conta decât nevinovăția soției lui.

Rămas singur cu ea, îngenunche și-și puse capul în brațele ei; încă nu putea vorbi, dar lacrimile lui fierbinți îi cereau iertare.

***

Trecură multe luni până când Paul și Rosemary reușiră să uite acea noapte de coșmar.

Puțin mai târziu după crima comisă, Harry Dyall își puse singur capăt vieții sale irosite; fusese găsit în mașina lui, pe un drum puțin circulat, omorât de glonțul pe care-l trăsese chiar el.

După ce lucrurile se aranjaseră pentru copila ei dragă, Ida Bryant nu se înapoie în Anglia chiar atât de repede cum se așteptase, pentru că, între timp, începuse să descopere că Spania era un ținut chiar atrăgător, mai ales ținutul andaluz, atât de plin de soare, flori, cântec și soare.

Mână în mână, Paul și Rosemary părăsiră terenurile, intrând într-un cerc de lumină. O însoțiră și ei pe Ida în Anglia. Paul avea planuri mari pentru viitor. Împărtășind pe deplin afecțiunea soției sale pentru Ida, îi umplură o mică fermă de păsări, făcând-o pe deplin fericită. La rândul ei, și Ida îl adora, pur și simplu.

Apoi, Paul și Rosemary se întoarseră în Spania, dar pentru că Vila Lucia era plină de atâtea amintiri, Paul o vându și cumpără o casă la fel de frumoasă nu departe de satul Torremolinos, lângă mare.

Acolo, Rosemary îl născu pe fiul lor, cel ce avea să moștenească titlurile și averea lui Paul, cel care le pecetluise fericirea. Avea părul auriu și mătăsos al mamei lui, ochii negri expresivi și mâinile fine ale tatălui.

— Este perfect, spuse Rosemary, rămasă singură cu soțul ei, chiar în ziua în care copilul se născuse.

— *Tu* ești perfectă.

Într-adevăr, Rose-Marie cu fiul lor în brațe, era imaginea perfectă pe care orice poet sau pictor și-ar fi dorit s-o redea.

— Ce nume să-i dăm? întrebă ea visătoare.
— Cum vrei.
— Atunci, îl va chema Pablo, ca pe tine.
— Dar va trebui să fie mai bun decât mine.
— Imposibil.
— Trebuie să fie ca mama lui.
— Nu, cu mult mai bun decât mine.
— Te asigur că așa ceva nu se poate.

Râseră amândoi, încrezători în dragostea lor.

Atunci, tânărul moștenitor al familiei Iballo, deși avea doar câteva ore, hotărî că este o persoană importantă și, pentru că mama și tatăl lui, absorbiți de marea lor iubire unul pentru celălalt, îl excluseseră, începu să plângă și să țipe, cerând imperios să fie inclus imediat în cercul dragostei lor.

Sfârșit